

НОРА РОбЪРТС

Мечтата
на една
принцеса

НОРА РОБЪРТС МЕЧТАТА НА ЕДНА ПРИНЦЕСА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Сгушена сред живописни хълмове край Средиземно море, Кордина прилича на приказно кралство. Ала някъде спотаен един предател очаква своя час. Гордата и красива принцеса Габриела е отвлечена. След като успява да избяга от похитителите си и да се спаси като по чудо, се оказва, че е получила амнезия. В тези трудни мигове до нея е изкусителният Рийв Макджий, който ѝ помага не само да открие наново себе си, но и да изпита незабравима страст...

ПРОЛОГ

Вече бе забравила защо тича. Единственото, което съзнаваше ясно, бе, че не можеше да спре. Ако спреше, щеше да загуби. Това бе надбягване, в което имаше само две места. Първо и последно.

Разстояние. Всичките ѝ инстинкти я подтикваха да продължи да тича, да не спира, за да остане много разстояние между нея и... Там, където беше.

Усети, че от изливация се дъжд бе съвсем мокра, но поне вече не се стряскаше при всеки гръм. Светкавиците не я караха да се разтреперва. Страхът ѝ не идваше и от тъмнината. Тези простички неща като погълналата всичко тъма или развилнялата се буря отдавна не я плашеха. Вече не знаеше от какво точно се страхува, освен от самия страх. Страх, единственото чувство, което разбираше, се промъкна в нея, настани се в сърцето ѝ, сякаш никога преди не бе познавала друго усещане. И въпреки това този страх се оказа достатъчно силен, за да я тласне напред покрай пътя, докато в същото време тялото ѝ отчаяно копнееше да се отпусне на някое топло, сухо местенце.

Нямаше представа къде се намира. Нямаше представа откъде идва. Нямаше спомени за тези високи, превивани от вятъра дървета. Властно разбунтувалите се вълни на морето не ѝ напомняха нищо, нито пък мириса на облените в дъждовни капки цветя, които оставаха под краката ѝ, докато тичаше покрай пътя, който не познаваше.

Плачеше, без да го съзнава. Разтърсваха я ридания, които дразнеха страха и го удвояваха, а той обземаше на воля душата ѝ, тъй като всички други чувства бяха изчезнали. Съзнанието ѝ бе замъглено, усещаше, че краката ѝ не държат. Колко лесно бе просто да се свие под едно от онези дървета и да се предаде. Нещо я тласна напред. Не беше само страхът, нито пък объркването. Сила, въпреки че никой не би предположил, че я притежава, ако я погледнеше, макар тя самата да не я познаваше, я тласкаше отвъд границите на пълното изтощение.

Нямаше да се върне там, откъдето бе дошла, затова можеше да продължава единствено напред.

Беше без значение от колко време тича. Нямаше представа дали бе изминала един, или десет километра. Дъждът и сълзите я заслепяваха. Светлини заляха околния свят, преди тя да успее да ги забележи.

Уплашена също като заек, прикован от фаровете на кола, тя замръзна на място. Бяха я открили. Бяха тръгнали след нея. Те. Чу се клаксон и рязкото просвирване на гуми. Най-сетне се предаде и се отпусна в безсъзнание на пътя.

ПЪРВА ГЛАВА

— Идва в съзнание.

— Слава богу.

— Господине, трябва да отстъпите за момент и да ми дадете възможност да я прегледам. Може отново да изпадне в безсъзнание.

Чу гласовете, докато плуваше над мъглите. Звучаха глухо, идваха някъде отдалече. Сграбчи я страх. Въпреки че бе в унес, дишането ѝ стана накъсано. Не беше успяла да избяга. Въпреки това нямаше да покаже, че я бе страх. Обеща си го. Докато се приближаваше към повърхността, сви ръце в юмруци. Усети как пръстите се впиват в дланта и това възвърна част от самообладанието ѝ.

Отвори бавно очи. Всичко пред погледа ѝ бе неясно, замъглено, но след това бавно се проясни. Докато се вглеждаше в лицето, надвесено над нея, страхът ѝ се надигна.

Лицето ѝ бе непознато. Не беше един от тях. Можеше да ги познае, нали? Увереността започваше да я напуска, ала тя запази спокойствие. Това лице бе кръгло и приятно, с грижливо подстригана къдрава бяла брада в пълен контраст с плешивата гладка глава. Очите бяха проникателни, уморени, но мили. Когато мъжът пое ръката ѝ в своята, тя не се отдръпна.

— Скъпа моя — изрече той с приятен нисък глас. Внимателно прокара пръст по кокалчетата на ръката ѝ, докато я накара да се отпусне. — Вие сте в безопасност.

Усети, че ѝ измерва пулса, ала продължи да го гледа в очите. Безопасност. Все още нащрек, тя отклони поглед от него. Болница. Въпреки че стаята бе почти елегантна и доста просторна, тя разбра, че бе в болница. Тук всичко миришеше на цветя и на дезинфектант. След това забеляза мъжа, застанал точно отстрани.

Беше с изпъната военна стойка, изискано облечен. Косата му бе прошарена, а облеклото — безупречно. Имаше слабо, аристократично, красиво лице. Строго лице, макар и много бледо в сравнение със

сенките под очите му. Независимо от стойката и облеклото си, създаваше впечатление, че не е спал дни наред.

— Миличка... — Гласът му трепереше, когато се приведе, за да поеме свободната ѝ ръка. Зад думата прозираха сълзи, които не си отидоха, докато притискаше пръстите ѝ към устните си. Стори ѝ се, че ръката, която я държеше, макар силна и здрава, леко потреперва. — Най-сетне си те върнахме, любов моя. Върнахме те.

Тя не се отдръпна. Състраданието, което изпита, я накара да се въздържа. Ръката ѝ бе отпусната в неговата, когато за втори път вдигна поглед към лицето му.

— Кой сте вие?

Мъжът рязко вдигна глава. Мокрите му очи се взряха в нейните.

— Кой...

— Много сте слаба. — Докторът го прекъсна с любезен глас и привлече вниманието ѝ. Забеляза, че поставя ръка на рамото на другия мъж, дали за да го накара да се въздържа, или за да му даде сила, тя не можа да прецени. — Преживяхте толкова много. Първоначалното объркване е нещо естествено.

Тя лежеше, отпусната по гръб, и наблюдаваше как докторът прави някакви знаци на мъжа. В стомаха ѝ се надигна гадене. Усети, че е на топло и сухо място. Топло и сухо, но отвътре чувстваше празнота. Имаше тяло, което се чувстваше уморено. А вътре в това тяло бе истинска пустош. Гласът ѝ прозвуча учудващо силен, когато заговори отново. И двамата мъже се обърнаха.

— Не знам къде съм. — Под пръстите на лекаря пулсът ѝ прескочи, а след това отново се успокои. — Не знам коя съм.

— Вие преживяхте много, скъпа моя. — Докторът говореше спокойно, ала умът му препускаше с бясна скорост. Специалисти, помисли си той. Ако не си върнеше паметта за двадесет и четири часа, щеше да има нужда от най-добрите.

— Нищо ли не си спомняш? — Другият мъж видимо се бе стреснал при думите ѝ. Макар и все още с изпънати рамене, зачервените му от безсъние очи се насочиха надолу към нея.

Объркана, но решена да отблъсне страха, тя се опита да се надигне, ала докторът прошепна нещо и я настани обратно на възглавниците. Спомни си... Тичаше, бурята, тъмнината. Някакви светлини изникнаха пред нея. Стисна очи, решена да запази

самообладание, въпреки че нямаше представа защо бе толкова важно. Гласът ѝ все още звучеше силен, но приглушен, когато отново посмя да отвори очи.

— Не знам коя съм. Кажете ми.

— След като си починете още малко — подзе лекарят.

Другият мъж пресече думите му с един-единствен поглед. А този поглед, забеляза тя, бе и арогантен, и заповеден.

— Ти си моя дъщеря — каза той. Пое отново ръката ѝ и я стисна силно. Дори лекото потреперване бе изчезнало. — Нейна Светлост Габриела Кординска.

Кошмар или приказка, запита се тя, докато го гледаше. Баща ѝ? Светлост? Кордина... Името ѝ се стори познато и тя го запомни, ала какви бяха тези приказки за крале? Беше готова да отхвърли чутото, но се отказа, когато забеляза изражението му. Този човек не лъжеше. Лицето му бе безизразно, ала очите бяха изпълнени с чувства и тя се усети привлечена от тях, въпреки че не ги помнеше.

— Ако съм принцеса — подзе внимателно и сухата сдържаност в гласа ѝ я накара да трепне. Нима се забавляваше, зачуди се тя. — Това значи ли, че вие сте крал?

Той почти се усмихна. Травмата може и да бе объркала ума ѝ, но това все още си беше Бри.

— Кордина е княжество. Аз съм принц Арманд. Ти си най-голямото ми дете. Имаш двама братя. Александър и Бенет.

Баща и братя. Семейство, корени. Това нищо не ѝ говореше.

— Ами майка ми?

Този път изражението му бе на неприкрита болка.

— Тя почина, когато ти беше на двадесет. Тогава пое ролята на моя официална домакиня и се занимаваш с всички нейни задължения, Бри. — Гласът му изгуби официалното си, безлично звучене. — Наричаме те Бри. — Той обърна ръката ѝ така, че сапфирите и диамантите на гривната, украсяваща лявата ѝ китка, да заблестят към нея. — Подарих ти я за двадесет и първия ти рожден ден, преди почти четири години.

Тя погледна гривната, а после и силната красива ръка, която държеше нейната. Не си спомняше нищо. Изпитваше единствено доверие. Когато вдигна отново очи, си наложи да се усмихне.

— Имате отличен вкус, Ваше Височество. — Той се усмихна, въпреки че бе опасно близо до сълзи. Също както и тя. — Моля ви — каза и на двамата. — Много съм уморена.

— Да, сигурно. — Докторът я погали по ръката, както правеше винаги, още от деня на раждането ѝ, въпреки че тя нямаше представа за това. — За момента почивката е най-доброто лекарство.

Принц Арманд с неохота пусна ръката на дъщеря си.

— Ще бъда наблизко.

Силите ѝ вече се възвръщаха.

— Благодаря. — Чу вратата да се затваря, ала усети, че докторът бе до нея. — Наистина ли съм тази, която той твърди?

— Едва ли някой знае по-добре от мен. — Докторът я докосна по бузата, в знак на обич, а не за да провери температурата ѝ. — Бях на раждането ви. Преди двадесет и пет години, през юли. Сега си почивайте, Ваша Светлост. Трябва ви единствено почивка.

Принц Арманд крачеше в коридора с бърза, обиграна крачка, а член на кралската гвардия го следваше неотклонно. Искаше му се да остане сам. Господи, как му се искаше да остане сам само за пет минути в някоя изолирана стая. Там щеше да се освободи от част от напрежението, от чувствата, които го разкъсваха. За малко не загуби дъщеря си, съкровището си. А ето че сега, след като отново бе в безопасност, го гледаше като чужд човек.

Когато откриеше кой... Арманд се отърси от тази мисъл. Тя щеше да остане за по-късно. Обеща го пред себе си.

В просторната слънчева чакалня стояха на пост още трима от кралската гвардия и неколцина от полицейското управление в Кордина. Синът на Арманд и негов наследник, Александър, крачеше неспокойно и пушеше. Младият мъж бе наследил мургавото лице с изсечени черти на баща си и същата стегната военна стойка, но очевидно все още не бе овладял изумителния самоконтрол на владетел.

Също като вулкан е, мислеше Арманд, докато наблюдаваше двадесет и три годишния принц. Вулкан, който кипи и тътне, ала още не е изригнал.

На розовото плюшено канапе се бе отпуснал Бенет. Беше на двадесет и имаше реалната опасност да се превърне в най-новия принц

плейбой. Той също бе мургав, но във всяка черта се бе запечатала изключителната красота на майка му. Независимо от често проявяваното си безразсъдство и липсата на всякаква дискретност, той таеше състрадателност и доброта, заради които се бе превърнал в любимец и на пресата, и на поданиците. Да не забравяме и женската половина от населението на Европа, помисли си кисело Арманд.

До Бенет бе седнал американецът, когото Арманд помоли да дойде. Принцовете бяха така погълнати от собствените си мисли, че не забелязаха появата на баща си. Единствено американецът не пропускаше нищо. Именно затова владетелят бе настоял да бъде тук.

Рийв Макджий остана притихнал за момент, докато наблюдаваше как очите на принца обхождат стаята. Справя се твърде добре, помисли си Рийв, но той и не бе очаквал друго. Срещите му с владетеля на Кордина се брояха на пръстите на едната му ръка, ала бащата на Рийв бе учил с принца в Оксфорд, където двамата се сприятелили и през всички изминали години, независимо от разстоянието, което ги разделяше, бяха съхранили уважение един към друг.

Арманд бе станал владетел на малка, но очарователна страна край Средиземно море. Бащата на Рийв се бе впуснал в дипломатическата кариера. Въпреки че синът му бе закърмен с политиката и владееше всички тънкости на протокола, той избра кариера извън светлините на прожекторите. Рийв предпочиташе да работи под прикритие.

След десет години работа с по-обикновените граждани в столицата, Рийв върна полицейската си значка и се впусна в частен бизнес. Това беше моментът, когато усети, че му бе дошло до гуша да следва наложени правила и условности. Често се оказваше, че собствените му изисквания бяха много по-строги, значително по-категорични, ала поне той сам си ги диктуваше. Опитът, придобит в отдел „Убийства“, а след това в специалните служби, го научи да разчита първо на инстинктите си.

Рийв беше от богато семейство. Благодарение на уменията си, натрупа още пари. Преди гледаше на професията си като на източник на средства и вълнения. Напоследък младият мъж не работеше за пари. Поемаше незначителен брой поръчки, а някои си избираше сам. Единствено и само когато нещо силно го заинтригуваше, той се срещаше с клиента и поемаше пълна отговорност по случая. За

околните бе фермер, при това начинаещ, а и сам често се възприемаше като такъв. Преди по-малко от година купи ферма и вложи в нея идеи и мечти, също и надеждата да се оттегли завинаги там. Възприемаше я като убежище. Десетте години, в които ден след ден се налагаше да се изправя пред добро и зло, пред законност и пълно безредие, му бяха напълно достатъчни.

Повтаряше си, че бе отдал своя дан, преди да се оттегли от службата си, в полза на обществото. Един частен детектив можеше да изявява предпочитания и да си избира клиентите. Имаше възможност сам да налага темпото си на работа и да определя хонорара си. Ако дадена работа се окажеше опасна, Рийв се справяше с нея по свой начин. Независимо от всичко, през последните години се бе заемал все по-малко и по-малко с частни случаи. Опитваше се да се откъсне. Ако изпитваше някакви угризения, той си оставаше единственият, който знаеше за тях. Фермата му предлагаше коренно различен живот. Беше си обещал, че един ден ще се превърне в смисъла на живота му. Тази година отложи първия опит да засее пролетните насаждения, за да се отзове на молбата на Арманд.

Приличаше повече на войник, отколкото на фермер. Когато се изправи при влизането на Арманд, високото му стройно тяло се раздвижи с приятна атлетична грация. Беше облякъл спретнато ленено сако върху съвсем обикновена тениска и внимателно пригладени панталони, но бе в състояние да изглежда както небрежно-елегантен, така и достатъчно официален. Рийв бе от мъжете, които всички забелязваха, независимо от дрехите. Хората първо спираха поглед на лицето му, вероятно заради впечатляващата мъжествена красота, наследена от шотландските и ирландските му прадеди. Кожата му щеше да е доста бледа, ако не прекарваше толкова много време на открито. Тъмната му коса бе грижливо подстригана, ала често се спускаше непокорно над челото. Широка му уста обикновено оставаше сериозно стисната.

Скулите му бяха високи, сякаш изваяни, а очите му блестяха с горещ ирландски чар. Често, когато се налагаше, ги използваше, за да омайва околните, но те умееха да се превръщат и в застрашителни светкавици. Стойката му бе по-отпусната от тази на принца, ала не му отстъпваше по наблюдателност.

— Ваше Височество.

Щом чуха гласа на Рийв, и Александър, и Бенет скочиха.

— Бри? — попитаха едновременно и двамата. Бенет веднага пристъпи към баща си, а Александър остана на място. Веднага загаси цигарата си в близкия пепелник.

Рийв забеляза, че в бързината я счупи на две.

— Беше в съзнание — обясни кратко Арманд. — Имах възможност да поговоря с нея.

— Как се чувства? — Бенет насочи към баща си тъмните си, угрижени очи. — Кога можем да я видим?

— Много е уморена — отвърна Арманд и докосна леко ръката на сина си. — Може би утре.

Александър стоеше притеснен до прозореца.

— Знае ли кой...

— По този въпрос ще говорим допълнително — прекъсна го владетелят.

Александър бе готов да каже още нещо, но задължителната съдържаност го възпря. Добре познаваше неписаните правила и ограничения, които съпътстваха титлата му.

— Скоро ще я приберем у дома — каза тихо той, готов да предизвика баща си. Погледна към гвардейците и полицаите. Габриела може и да беше добре защитена тук, ала Александър предпочиташе да е у дома.

— Веднага, щом е възможно.

— Може и да е изморена — започна Бенет, — но по-късно ще иска да види някое познато лице. Ние с Алекс ще поизчакаме.

Познато лице. Арманд плъзна поглед над сина си към прозореца. За неговата Бри нямаше познати лица. Щеше да им обясни, но по-късно, когато останеха сами.

— Можете да тръгвате. — Думите му се отнасяха и към двете момчета. — Утре ще си е починала значително повече. Сега бих искал да поговоря с Рийв. — Той отпрати синовете си с махване на ръка. Забеляза, че и двамата се колебаят и повдигна едната си вежда. Това не беше, както обикновено, проява на гняв.

— Боли ли я нещо? — изрече с мъка Александър.

Изражението на Арманд се смекчи. Единствено човек, който го познаваше, би забелязал тази промяна.

— Не, уверявам ви. Скоро — добави той, забелязал, че Александър все още не бе доволен, — ще можеш сам да се увериш. Габриела е силна. — Простите му думи не скриха гордостта, която изпитваше за нея.

Александър прие отговора с кимване. Каквото и друго да искаше да каже, се налагаше да почака, докато останат сами. Потегли с брат си, следван от двама гвардейци.

Арманд проследи с поглед излизането на синовете си и се обърна към Рийв.

— Ако обичаш — започна той и махна с ръка. — За момент ще използваме кабинета на доктор Франко. — Тръгна по коридора, сякаш не бе забелязал охраната. Рийв веднага обърна внимание, че гвардейците бяха напрегнати. Отвлечането на някоя кралска особа, мислеше си той, изнервя хората. Арманд отвори вратата, изчака Рийв да влезе и веднага я затвори. — Заповядай, седни — покани го той. — Аз все още не мога да се отпусна. — Бръкна в джоба си и извади тъмнокафява цигара, една от десетте, които си позволяваше да пуши на ден. Преди още да бе успял сам да запали, Рийв щракна запалка. — Благодаря ти, че дойде, Рийв. Все още не съм имал възможност да ти кажа колко високо ценя помощта ти.

— Не е нужно да ми благодарите, Ваше Височество. Все още не съм направил нищо.

Арманд издуха дима. Пред сина на приятеля си можеше да се отпусне поне малко.

— Сигурно си мислиш, че проявих прекалена строгост към синовете си.

— Мисля, че вие познавате синовете си доста по-добре от мен.

Арманд се засмя кратко и седна.

— Проявяваш дипломатичния усет на баща си.

— Понякога.

— А доколкото забелязвам, си наследил и неговия бърз ум и съобразителност.

Рийв се зачуди дали баща му би се зарадвал на това сравнение и се усмихна.

— Благодаря ви, Ваше Височество.

— Моля те, когато сме насаме, наричай ме Арманд. — За пръв път, след като дъщеря му се събуди, той изгуби самоконтрол. С една

ръка притисна силно челото над веждите си. Не издържаше повече насъбрания се обръч от напрежение. — Боя се, че ще се позова на приятелството с баща ти, когато отправя тази молба към теб, Рийв. Права го единствено от обич към дъщеря ми, повярвай ми, нямам друг избор.

Рийв наблюдаваше изпитателно мъжа, седнал срещу него. Забеляза, че бащата отчаяно се бори да запази самообладание. Без да продума, Рийв извади една от своите цигари, запали я и остави на Арманд още няколко минути.

— Разкажи ми.

— Тя не помни нищо.

— Не си спомня кой я е отвлякъл? — Леко намръщен, Рийв се загледа във върха на обувката си. — А изобщо видяла ли ги е?

— Тя не помни абсолютно нищо — повтори Арманд и вдигна глава. — Дори и собственото си име.

Рийв веднага прецени казаното и вероятните последици. Кимна, без да изразява мислите, които препускаха в главата му.

— Доколкото знам, временната амнезия е често срещано явление след подобно преживяване. Какво мисли лекарят?

— Скоро ще говоря с него. — Напрежението, което го бе притискало шест дни, му личеше, ала той не позволи то да проличи и в гласа му. — Ти дойде, щом те повиках, Рийв. Дори не ме попита защо.

— Не.

— Като американски гражданин нямаш никакви задължения към мен.

Рийв изпусна тънка струя дим от вирджинския тютюн и той се смеси с белите кълба от френската цигара на Арманд.

— Нямам.

Арманд леко сви устни. Същият като баща си, помисли си принцът. На Рийв Макджий можеше да има доверие, също както и на баща му. Щеше да му повери най-скъпото, което притежаваше.

— За човек в моето положение винаги има известна опасност. Нали знаеш?

— Всеки човек на властта се налага да живее с този проблем.

— Да. Както и децата на владетеля, заради произхода им. — За момент той отклони поглед към ръцете си и към инкрустирания златен пръстен. Беше принц по рождение. Но също така беше и баща. До този

момент никога не му се бе налагало да избира кое от двете да постави на първо място. Бе възпитан, обучен и създаден, за да управлява. Арманд бе с ясното съзнание, че първото му задължение бе към народа. — Децата ми, естествено, си имат лична охрана. — С внимателно прикрита ярост, той загаси цигарата си. — Както се видя, това не е било достатъчно. Бри, Габриела, често проявява нетърпение към охраната. Доста ревниво пази правото си на лично уединение. Вероятно съм я разглезил. Ала ние сме мирна страна, Рийв. Хората обичат кралското семейство на Кордина. Ако дъщеря ми успява да се изплъзне от охраната си от време на време, аз се старая да омаловажа въпроса.

— Така ли е било този път?

— Тя искаше да излезе на разходка с колата си в провинцията. Понякога го прави. Задълженията на титлата ѝ са многобройни. Габриела има нужда да изпусне малко пара. Допреди шест дни, поне на мен, това ми се струваше напълно безобидно и затова допусках подобни дребни бягства.

Гласът на Арманд подсказа на Рийв, че мъжът пред него ръководи семейството си, също както и страната, справедливо и безпристрастно. Той прибави и това впечатление към останалата част от информацията.

— Преди шест дни — повтори Рийв. — Тогава дъщеря ти е била отвлечена.

Арманд кимна спокойно. Тук бяха необходими факти, емоциите само биха объркали нещата.

— Докато не разберем със сигурност кой я е отвлякъл и защо, не бива да ѝ се позволява дори и нещо толкова безобидно. Готов съм да поверя живота си на кралската гвардия. Но не мога да им поверя дъщеря си.

Рийв внимателно изтръска цигарата си. Смисълът в думите на владетеля бе напълно очевиден.

— Аз вече не работя в полицията, Арманд. А ти нямаш нужда от ченге.

— Ти си имаш свой бизнес. Доколкото разбрах, си специалист в областта на тероризма.

— В моята страна — изтъкна Рийв. — Нямам никакви правомощия в Кордина. — Усети, че любопитството му го подтиква да

направи още една крачка. Той нетърпеливо се намръщи към Арманд. — През годините имах възможност да създам много връзки. Мога да ти дам имената на добри специалисти. Ако търсиш бодигард за принцесата...

— Търся човек, на когото мога да поверя живота на дъщеря си — прекъсна го Арманд. Каза го тихо, ала с нетърпяща възражения властна нотка. — Мъж, който ще съумее да запази обективността си не по-зле от мен. Мъж, който има опита да се справя с потенциално взривоопасна ситуация... с финес. Аз внимателно следях кариерата ти. — Той се усмихна на недоумяващото изражение на Рийв. — Имам известни връзки във Вашингтон. Досието ти е безупречно, Рийв. Баща ти може да се гордее с теб.

Рийв се размърда с неудобство при споменаването на баща му. Та това е прекалено лично, помисли си той. Така само ще му бъде трудно да приеме и да бъде обективен, както и да откаже любезно и без да изпитва вина.

— Много благодаря. Само че аз не съм ченге. Не съм и бодигард. Аз съм фермер.

Арманд продължаваше да го наблюдава със сериозно изражение, но Рийв забеляза весела искрица в погледа му.

— Да, и на мен така ми казаха. Щом настояваш, нека да е така. Само че аз съм в нужда. В наистина голяма нужда. Сега няма да настоявам. — Арманд много добре знаеше кога да настоява и кога да престане. — Помисли малко над нещата, които казах. Утре можем да поговорим отново, а и ти ще имаш възможност да се видиш с Габриела. Междувременно, бъди наш гост. — Той стана и показа, че това бе край на разговора. — Колата ми ще те откара обратно в двореца. Аз ще остана тук още малко.

Късното следобедно слънце навлизаше в стаята. Рийв усети, че му се пуши, докато наблюдаваше играта на лъчите по пода. Разговаря отново с Арманд, по време на закуска в покоите на принца. Рийв много добре разпознаваше стаената решителност и пълновластието. Беше отрасъл с тях.

Изруга тихо и погледна през прозореца към планините, които така красиво обгръщаха Кордина.

Защо, по дяволите, беше тук? Собствената му земя бе на хиляди километри и го очакваше да я изоре. Вместо това се мотаеше в тази малка приказна страна, с изкусително мек въздух и синьо море пред прага. Изобщо не трябваше да идва, си каза ядно Рийв. Когато Арманд му се обади, просто трябваше да се извини и да откаже. А когато и баща му звънна, за да придаде тежест на молбата на принца, Рийв трябваше да му обясни, че нивите го чакат за оран и сеитба.

Само че не го направи. Младият мъж въздъхна и трябваше да си признае защо стана така. Баща му го бе молил за толкова малко неща, а пък му бе дал толкова много. Приятелството, което свързваше посланик Франсис Макджий и Негово Кралско Височество Арманд Кордински, бе силно и непресторено. Арманд пристигна в Щатите за погребението на майка му. Не можеше да забрави колко бе важна тази подкрепа за баща му.

А и не беше забравил принцесата. Продължи да се взира през прозореца. Зад него, жената спеше в болничното легло, бледа, уязвима, крехка. Рийв си я спомни каква бе преди десет години, когато придружаваше родителите си по време на едно гостуване в Кордина.

Случи се на шестнадесетия ѝ рожден ден. Той бе малко над двадесет и вече работеше в полицията. Не хранеше никакви илюзии. И определено не вярваше в приказки. Но Нейна Светлост Габриела бе сякаш излязла от приказка.

Роклята ѝ, все още я помнеше, бе от бледозелена коприна, пристегната в невероятно тънката ѝ талия, а надолу бухваше като облак. Кожата ѝ искреше от младост и жизненост. Косата ѝ бе прихваната с изящна диамантена диадема, която блестеше, искреше и пръскаше плам по наситенокестенявите ѝ коси. Всеки мъж копнееше да прокара пръсти през такава коса и да усети, че му принадлежи. Лицето ѝ бе сякаш създадено от рози, мляко и нежност, с пълни устни, готови да изрекат примамливи обещания. А пък очите... Рийв ги помнеше най-добре от всичко. Очите ѝ, под тъмните извити вежди, бяха обградени от гъсти дълги мигли и приличаха на истински топази.

Почти с нежелание се обърна към нея.

Лицето ѝ все още бе нежно, може би дори повече, отколкото преди, защото сега вече бе жена. Високите скули ѝ придаваха изискано достойнство. Кожата ѝ бе бледа, сякаш животът и младостта ѝ бяха отнети. Косата ѝ все още бе гъста и наситена, ала сресана назад и така

лицето ѝ таеше някаква уязвимост. Красотата не я бе напуснала, но бе толкова деликатна, че човек се страхуваше да я докосне.

Едната ѝ ръка почиваше на гърдите и Рийв забеляза блясъка на диаманти и сапфири. Ноктите ѝ бяха къси и изпочупени, сякаш ги бе гризала или счупила. Спомни си, че когато бе на шестнадесет, на китката си носеше перлена гривна.

Именно този спомен събуди гнева у него. Беше минала седмица от отвличането ѝ, два дни, откакто млада двойка я бе открила, припаднала край пътя, и все още никой нямаше представа какво бе преживяла. Спомни си уханието на парфюма ѝ преди десет години. А тя не помнеше дори собственото си име.

Някои тайни просто можеха да бъдат зарязани да събират прах и никой нямаше да се сети за тях, за други хората се чудеха, обсъждаха ги, ала оставяха разрешението им на по-умните и компетентните. Но ето че съществуваха и тези, които те държаха в напрежение и те предизвикваха да предприемеш нещо. Тъкмо те дразнеха онази страна у него, която не обичаше въпроси без отговор, неясни гатанки и го подтикваха да намери начин да ги разреши, а пък той си въобразяваше, че вече бе овладял този подтик.

Арманд постъпи много умно, помисли си мрачно Рийв, като му предложи сам да посети принцеса Габриела. Какво да прави с нея, питаше се той. Какво, по дяволите, да направи? Трябваше да се заеме със собствения си живот, който сам си бе избрал. Един мъж, поел към ново начало, нямаше време да се забърква с проблемите на другите. Нали тъкмо от чуждите проблеми се опитваше да се откъсне?

Смръщи чело при тези мисли и така го видя Бри за пръв път, когато отвори очи. Тя се загледа в мрачното, потъмняло от гняв лице, забеляза искрящите сини очи, стиснатите устни и застина. Къде тук свършваше сънят и започваше реалността, запита се Бри и се стегна. Болницата. Отмести поглед за миг, колкото да се увери, че бе все още на същото място. Пръстите ѝ стиснаха чаршафите с такава сила, че кокалчетата ѝ побеляха, ала гласът ѝ прозвуча напълно спокоен.

— Кой сте вие?

Каквото и да се бе променило у нея през годините и през последната седмица, очите ѝ си бяха същите. Светлокафяви, дълбоки. Пленителни. Рийв задържа ръце в джобовете си.

— Аз съм Рийв Макджий, приятел на баща ти.

Тя малко си отдъхна. Спомни си мъжа с уморените очи и военната стойка, който ѝ каза, че ѝ е баща. Никой нямаше представа каква неспокойна и мъчителна нощ бе прекарала, докато се опитваше да открие макар и проблясък от някакъв спомен.

— Познавате ли ме?

— Запознахме се преди няколко години, Ваша Светлост. — Очите, които го бяха очаровали при момичето, а сега и при жената, сякаш го поглъщаха. Тя има нужда от нещо, каза си той. Опитва се да се хване за нещо. — Беше на шестнадесетия ви рожден ден. Бяхте великолепна.

— Вие сте американец, Рийв Макджий.

За момент той се поколеба и присви очи.

— Да. Как познахте?

— По гласа ви. — Обзе я смущение и очите ѝ не успяха да го скрият. Стори му се, че Бри упорито се опитва да задържи чутото. — Личи по гласа ви. Била съм там... Била ли съм там?

— Да, Ваша Светлост.

Той знае, помисли си тя. Знае, но това бе само предположение.

— Нищо. — В очите ѝ нахлуха сълзи, ала Бри ги потисна. Бе не по-малко силна от баща си. — Можете ли да си представите — започна уверено тя, — какво е да се събудите и да няма за какво да се захванете? Животът ми е като празна бяла страница. Трябва да разчитам на другите да ми кажат какво има на нея. Какво се е случило с мен?

— Ваша Светлост...

— Трябва ли да ме наричате така? — попита Бри.

Проявата на нетърпение го стресна. Опита се да потисне усмивката си. Опита се да не изпитва възхищение към нея.

— Не — отвърна простичко Рийв и се настани удобно на самия край на леглото ѝ. — Как искаш да те наричам?

— По име. — Тя премести раздразнено поглед към превръзката на китката си. С това скоро ще трябва да се приключи, реши Бри, а след това успя да се изправи. — Казаха ми, че съм Габриела.

— По-често те наричат Бри.

Тя притихна за миг, докато се опитваше да открие нещо познато. Празната страница си оставаше празна.

— Добре тогава. А сега ми кажи какво се е случил с мен.

— Все още не знаем подробности.

— Трябва да ми кажеш — настоя Бри, без да откъсва очи от него.

— Ако не всичко, то поне това, което знаеш. Искам да разбера.

Той плъзна поглед по младата жена. Крехка, да, но под тази нежна крехкост се криеше истинска сила. Бри трябваше отново да я преоткрие.

— Миналата неделя, следобед, си отишла да се поразходиш в провинцията. На следващия ден са открили колата ти изоставена. Имало е няколко телефонни обаждания. Искания за откуп. Твърди се, че си била отвлечена и са те крили някъде. — Рийв не спомена за заплахите какво ще ѝ сторят, ако не бъдат изпълнени исканията за откупа. Не спомена и че откупът не бе уточнен и варираше от нечувани суми до освобождаването на някои затворници.

— Била съм отвлечена? — Пръстите ѝ се стрелнаха и стиснаха неговите. Видя образи, сенки. Малка тъмна стаичка. Миризма на... На керосин и плесен. Спомни си как ѝ се повдигаше, как я болеше главата. Ужасът отново се завърна, ала нищо повече. — Не мога да си припомня ясно — прошепна тя. — Не знам как, но съм сигурна, че е вярно, ала всичко е сякаш обгърнато с воал, който не мога да отместя.

— Аз не съм лекар — подзе рязко той, защото стремежът ѝ да открие себе си го бе разтърсил. — Но бих те посъветвал да не се насилваш. Ще си спомниш, когато си готова да си спомниш.

— Лесно ти е да го кажеш. — Бри пусна ръката му. — Някой ми е откраднал живота, господин Макджий... А твоята роля каква е била? — попита неочаквано тя. — Любовници ли сме били?

Веждите му рязко се вдигнаха. Бри май не губеше време в празни приказки. Нито пък, както му се стори, макар и поразвеселен, бе очарована от такава възможност.

— Не. Както вече ти казах, единствения път, когато се срещнахме, бе на шестнадесетия ти рожден ден. Бащите ни са приятели. Сигурно щяха да се подразнят, ако те бях прелъстил.

— Разбирам. Тогава защо си тук?

— Баща ти ме помоли да дойда. Загрижен е за безопасността ти.

Тя сведе поглед към пръстена си. Изящен, помисли си. След това забеляза ноктите си и се намръщи. Нали не би трябвало да са такива, удиви се Бри. Защо ще носи такъв пръстен, а няма да се погрижи за

ръцете си? Проблесна някакъв спомен и тя сви юмруци, за да го задържи, ала той отлетя.

— Баща ми сигурно се притеснява за безопасността ми — продължи тя, без да забелязва, че Рийв внимателно следи изражението ѝ. — Но какво значение има това за теб?

— Имам известен опит с осигуряването на безопасността на хората. Принц Арманд ме помоли да те наглеждам.

Бри отново се намръщи, притихнала и умислена, което изглежда нямаше представа, че ѝ бе навик.

— Бодигард, значи? — каза нетърпеливо. — Мисля, че това няма много да ми допадне.

Неодобрението ѝ го накара да смени тактиката. Беше се отказал от свободното си време, пропътува хиляди километри, а на нея нямало да ѝ допадне.

— Ще откриете, Ваша Светлост, че дори и принцесите трябва да се примиряват с неща, които не им допадат. Можете да започнете да свиквате с това.

Тя го загледа право в очите, точно както винаги ставаше, когато избухливостта ѝ заплашваше да вземе превес над здравия разум.

— Не съм много сигурна, господин Макджий. Струва ми се, че няма да търпя някой да ми ходи по петите. Когато се прибера у дома... — Бри спря, защото у дома се оказа още една празна страница. — Когато се прибера у дома — повтори тя, — ще намеря друг начин да се справя с това положение. Можеш да съобщиш на баща ми, че съм отказала любезното му предложение.

— Предложението не е отправено към теб, а към баща ти. — Рийв стана.

Този път Бри забеляза, че той бе внушително висок. Нямаше значение, че бе слаб, нямаше значение и небрежното му, ала скъпо облекло. Ако реши да се налага, значи ще го стори. В това тя не се съмняваше.

Младият мъж я караше да се чувства неловко. Не знаеше защо, а което бе още по-дразнещо, нямаше и да разбере защо. Но това беше самата истина и Бри не желаше да има нищо общо с него в ежедневието си. Животът ѝ бе достатъчно объркан в този момент и без да ѝ се пречка мъж като Рийв Макджий.

Попита го дали са били любовници, защото тази мисъл я развълнува, ала и уплаши. Когато той отрече, принцесата не почувства облекчение, а същата празнота, с която се опитваше да се пребори през последните два дни. Може пък да бе от онези, които не се поддават на чувства, помисли си Бри. Но сигурно така животът е по-прост.

— Казаха ми, че съм почти на двадесет и пет, господин Макджий.

— Трябва ли да ме наричаш така? — възнегодува той със същия тон, с който и тя му бе задала същия въпрос.

Усмивката ѝ бе кратка. Светлината просветна и веднага угасна.

— Аз съм зрял човек — продължи Бри. — Сама вземам решения за живота си.

— Тъй като си член на кралското семейство на Кордина, някои от тези решения не можеш да ги вземеш сама. — Рийв тръгна към вратата, отвори я, ала остана с ръка на топката. — Имам по-важни работи, Габриела, отколкото да се правя на бавачка на една принцеса. — Усмивката му, също като нейната, се появи за кратко, но бе кисела. — Ала дори и обикновените хора невинаги могат да решават сами.

Тя изчака вратата да се затвори и се изправи. Отново ѝ се зави свят. За момент, само за един-единствен момент, ѝ се прииска да се отпусне назад, докато някой дойде да ѝ помогне, да се погрижи за нея. Само че Бри нямаше повече да търпи да е като вързана. Спусна крака от леглото и зачака слабостта да премине. За момента това бе нещо, с което не можеше да се пребори. След това бавно, внимателно пристъпи към огледалото на далечната стена.

Беше избягвала този момент. Не си спомняше как изглежда, ала в ума ѝ се въртяха десетки възможности. Коя бе тя? Как щеше да започне да си връща миналото, след като не помнеше цвета на собствените си очи. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, застана пред огледалото и се вгледа.

Прекалено слаба, помисли си бързо. И прекалено бледа. Но в никакъв случай, призна си с глупаво облекчение, грозна. Може би очите ѝ бяха един такъв странен цвят, ала нито бяха кривогледи, нито малки. Вдигна ръка към лицето си и го проследи с пръст. Слабо, помисли си отново. Нежно, уплашено. В отражението ѝ нямаше нищо, което да напомня за мъжа, който ѝ бе баща. Бе забелязала силата в

неговото лице. По собственото си долови нерешителност, и то прекалено много.

Коя си ти, попита Бри и положи длан на стъклото. Каква си?

След това, въпреки че се презираше за слабостта си, заплака.

ВТОРА ГЛАВА

Едва ли щеше да го направи отново, каза си Бри, докато излизаше от горещия душ, който ѝ подежда така успокояващо. Няма да зарови лицето си в ръце и да плаче само защото ѝ се бе натрупало прекалено много. Това, което щеше да направи и което започваше още от този миг, бе да премахва пречка след пречка. Ако имаше отговори, това бе единственият начин да ги открие.

Започваше от най-важното. Тя се пхна в халата, който откри в гардероба. Беше дебел, плюшен, смарагдовозелен. А също и малко протрит на ръкавите. Сигурно много съм го обичала, реши Бри и се отпусна с наслада и удоволствие в удобната дреха. След това решително натисна един бутон и зачака да дойде сестра.

— Искam си дрехите — каза веднага тя.

— Ваша Светлост, не трябва да...

— Ако е необходимо, ще говоря и с лекаря. Трябват ми гребен, грим и подходящи дрехи. — Бри скръсти заповеднически ръце, въпреки че жестът съвсем не отговаряше на притеснението ѝ. — Още тази сутрин си отивам вкъщи.

Никой не си позволяваше да спори с височайши особи. Сестрата приклекна в поклон и веднага се отправи към кабинета на лекаря.

— Какво означава това? — Той влетя настръхнал в стаята, но същевременно изпълнен с топлина, в добро настроение и търпелив. Тя си помисли за ниска, ала яка тухлена стена, умело прикрита с бръшлян и мъх. — Ваша Светлост, не трябва да ставате.

— Доктор Франко. — Бри реши, че е крайно време да се подложи на изпитание. — Високо ценя уменията и любезността ви. Но днес си отивам у дома.

— У дома значи. — Погледът му се изостри и той пристъпи към нея. — Моя скъпа Габриела...

— Не. — Тя поклати глава в отговор на незададения му въпрос. — Не си спомням.

Франко кимна.

— Говорих с доктор Кижински, Ваша Светлост. Той е много по-добре запознат със състояния, подобни на вашето, отколкото съм аз. Днес следобед...

— Ще се срещна с вашия Кижински, доктор Франко, ала не и този следобед. — Бри пхна ръце в дълбоките джобове на халата си и напипа нещо малко, тънко и остро. Извади го и видя, че е фиба. Стисна я здраво, сякаш тя щеше да ѝ донесе някакъв спомен. — Трябва да разбере всичко, но по мой начин. Може би ако се върна на място, където нещата са ми познати, ще успея да си припомня нещо. Вчера ме уверихте, след като... След като баща ми си тръгна, че тази загуба на паметта е нещо временно, че като изключим изтощението и шока, нямам никакви сериозни наранявания. Ако това действително е така, мога да си почивам и да се възстановявам и вкъщи.

— Докато си почивате и се възстановявате, тук ще имаме възможност да ви наблюдаваме много по-успешно.

Усмивката ѝ бе спокойна, ала непреклонна.

— Не предпочитам да бъда наблюдавана, доктор Франко. Предпочитам да си отида у дома.

— Може би никой от вас не си спомня, но Габриела каза съвсем същото само часове след като ѝ извадиха сливиците. — Арманд стоеше на вратата и наблюдаваше нежната си дъщеря, изправена и категорична пред подобния на танк доктор Франко. Той пристъпи в стаята и протегна ръка. Въпреки че от колебанието ѝ дали да го приеме го заболя, Арманд обви пръстите ѝ с много обич. — Нейна Светлост ще се прибере — заяви той, без да поглежда към лекаря. Преди Бри да се усмихне, Арманд продължи: — Ще ми дадете списък с нещата, за които трябва да се внимава. Ако тя не ги спазва, ще бъде изпратена отново тук.

Желанието ѝ да възрази отмина почти веднага. Нещо вътре в нея го потисна. Вместо това наклони глава. Онова, което би трябвало да се приеме за примирение, бе заличено от арогантно повдигнатите ѝ вежди. Пръстите на Арманд стиснаха нейните, когато забеляза познатото изражение. Безброй пъти го бе поглеждала по същия начин, и то винаги, когато настояваше на своето и получаваше това, което си бе наумила.

— Ще наредя да ти донесат нещата.

— Благодаря.

Ала Бри не добави „татко“. И двамата го забелязаха.

След час вече си тръгваше. Хареса ѝ веселата пролетна рокля в пастелни цветове, която облече. Почувства облекчение и задоволство, щом откри, че се справя умело с гримовете.

Когато прекрачи на слънцето, бузите ѝ се бяха обагрили в бледорозово, а кръговете под очите ѝ бяха скрити. Косата ѝ бе пусната и стигаше до раменете. Уханието, с което се напръска, бе несъмнено френско и доста изкусително. Също както с халата, откри, че то ѝ подхожда и ѝ допада.

Веднага разбра, че колата, спряла отпред, бе лимузина и предположи, че и отвътре бе просторна и мирише на богатство. Не си спомняше дали някога преди се бе возила в нея, лицето на шофьора също не ѝ говореше нищо, въпреки че човекът се усмихна и се поклони, когато ѝ отваряше вратата. Седна и се смълча, докато изчакваше баща си да се настани срещу нея.

— Изглеждаш по-силна, Бри.

Имаше толкова много неща, които да си кажат, а в същото време нямаше какво. Детайлите ѝ се губеха. Не се чувстваше непривично, докато седеше на плюшената тапицерия в лимузината. Усети, че лъскавият пръстен ѝ бе по мярка и го чувстваше удобен на пръста си. Знаеше, че обувките ѝ бяха италиански и само издрасканите подметки показваха, че бяха носени и преди. Носила ги бе, разбира се. Ставаха ѝ отлично.

Ароматът, който се излъчваше от баща ѝ, ѝ действаше успокоително. Отново го погледна въпросително.

— Знам, че говоря френски не по-зле, отколкото английски, защото някои от мислите ми се появиха на този език — започна тя. — Знам как миришат розите. Знам накъде да погледна, за да видя как слънцето изплува от морето и как точно изглежда на зазоряване. Нямам обаче представа дали съм добър човек, или егоист. Не мога да си представя какъв е цветът на стените в собствената ми стая. Не знам дали добре се справям в живота, или съм го пропиляла.

Сърцето му се късаше да я гледа как седи спокойно срещу него и се опитва да си обясни защо не може да го дари с обичта, която заслужаваше.

— Мога да ти отговоря на някои от въпросите.

Бри кимна, съумяла да запази същия самоконтрол като него.

— Но няма да го направиш.

— Струва ми се, че ако откриеш отговорите сама, ще откриеш и още неща.

— Може и да е така. — Сведе поглед и прекара пръсти по бялата чанта от змийска кожа в скута си. — Вече открих, че съм нетърпелива.

В същия момент той се усмихна. Тя усети, че този човек ѝ харесва и също се усмихна.

— Ето че вече си започнала.

— И трябва да съм доволна от такова начало.

— Скъпа моя Габриела, не тая илюзии, че ще се задоволиш с това.

Бри погледна през прозореца, докато се изкачваха все по-нависоко по един дълъг лъкатушещ път. Имаше много дървета и сред тях палми с трептящи от вятъра корони. Между тях се виждаха скали, сиви назъбени скали, прорязани от петна диви цветя. Там, долу, бе морето, дълбоко, яркосиньо и спокойно.

Ако вдигнеше поглед нагоре, накъдето водеше пътят, щеше да види града с розовите и бели сгради, скупчени като симпатични играчки на издадения неравен нос.

Вълшебна приказка, помисли си отново тя, но тази мисъл никак не я изненада. Докато приближаваха, Бри бе обхваната от спокойствие и чувство за уют. Градът не загуби очарованието си и когато приближиха. Къщи и сгради сякаш бяха доволни, че се бяха настанили от едната страна на скалите, прилепнали една до друга. Навсякъде бе чисто и се усещаше, че бе старо.

Нямаше небостъргачи, нито пък безумна трескава суетня. Нещо в нея разпозна това, помисли си Бри, защото бе била в градове, където всичко бе въпрос на бързина, а пък сградите се извисяваха безкрайно високи. Ала това си бе нейният дом. Нямаше място за спор. Това бе домът ѝ.

— След като не искаш да ми разкажеш за мен — погледна тя към Арманд с открит поглед и ясен глас, — разкажи ми за Кордина.

Молбата ѝ му достави удоволствие. Бри забеляза как тъглчетата на устата му се извиха едва забележимо нагоре.

— Ние сме стар род — започна той и тя веднага долови гордостта му. — Родът Бисет, това е фамиленото ни име, са живели и управлявали на това място още от седемнадесети век. Преди това Кордина е била под властта на испанци, маври, отново испанци, а след това и на французи. Ние сме пристанище, и, сама разбираш, че местоположението ни на Средиземно море е особено важно. През 1657 година друг Арманд Бисет получава управлението на княжество Кордина. От този момент се запазва в ръцете на Бисетите и ще остане така, докато има наследник мъж. Титлата не може да се прехвърля на дъщерите.

— Ясно. — След миг размисъл Бри наклони глава. — Лично аз съм доволна, че е така, но от политическа гледна точка това е някакъв анахронизъм.

— И преди си казвала същото — измърмори той.

— Ясно. — В това време видя деца, които играеха в потънал в пищен зеленина парк, украсен с фонтан. Забеляза магазин с лъскави рокли на витрината, до малка пекарна, където бяха изложени най-различни сладки. Имаше и една къща, целият ѝ двор осеян с огнени азалии. — А семейство Бисет добре ли управляват?

Колко типично за нея да зададе подобен въпрос. Въпреки че не си спомняше, отново подлагаше на съмнение всичко и се интересувахе от всяко нещо, за да може да обмисли наученото.

— Кордина е мирна страна — отвърна простишко Арманд. — Членуваме в Обединените нации. Аз управлявам с помощта на министър-председателя Лубе. Има и Съвет на короната, който заседава три пъти в годината. Трябва да се съветвам с тях за всички международни договори и спогодби. Всички закони трябва да се одобряват от Националното събрание, което се избира.

— Има ли жени в правителството?

Той вдигна пръст, за да я докосне по брадичката.

— Не си загубила усета си към политиката. Да, има жени — потвърди Арманд. — Въпреки че процентното съотношение няма да те зарадва, Кордина е напредничава страна.

— Сигурно „напредничава“ е доста относително понятие.

— Сигурно. — Той се усмихна, защото тъкмо този спор не се водеше за пръв път. — Корабостроенето е най-значителната ни индустрия, а туризмът се нарежда веднага след него. Имаме природни

красоти, древна култура и великолепен климат. Държим на точността в отношенията с другите — заяви Арманд. — Страната ни е малка, ала не и незначителна. Управляваме добре.

Тя прие този факт, без да задава въпроси, но дори и да бе поискала да попита нещо, то отлетя в мига, в който видя двореца.

Той се издигаше, както подобава, на най-високото място на скалистата Кордина. Беше обърнат към морето, а под него се спускаха огромни отвесни скали право към водата. Може би крал Артур бе посещавал това място и ако се върнеше, със сигурност нямаше да го е забравил. Бри го позна, както и други неща, като някакво смътно чувство, което я обземаше насън.

Палатът бе от бял камък, над който се издигаха бойници, парапети и кули. Бил е построен, както за да е подходящ за кралските особи, така и за защита, и бе запазен непроменен. Извисяваше се над столицата като крепост и като истински благослов.

Портите не бяха затворени, въпреки че имаше стражи. В спретнатите си червени униформи те изглеждаха красиви и същевременно вдъхваха доверие. Бри се сети за Рийв Макджий.

— Приятелят ти, господин Макджий, говори с мен. — Тя едва откъсна поглед от двореца. Първо работата, помисли си. Изглежда така бе свикнала. — Каза ми, че си го помолил за съдействие. Наистина високо ценя загрижеността ти, ала се чувствам доста неловко още един непознат да се намеси в живота ми.

— Рийв е син на моя най-стар и близък приятел. Той не е непознат. — Нито пък аз, каза си Арманд и се насили да прояви търпение.

— За мен е непознат. Той сам ми каза, че сме се срещали един-единствен път, преди почти десет години. Дори и да го помнех, щеше да си е чужд човек.

Винаги се бе възхищавал на праволинейността и логиката ѝ, която излизаше наяве единствено когато на нея ѝ бе угодно. И на упоритостта, когато нещо не ѝ бе по вкуса. Възхищението му обаче не подчини нуждата.

— Рийв е работил в американската полиция и е специалист именно по безопасността, от която се нуждаем сега.

Бри се замисли за спретнатите червени униформи на портала и за мъжете в колата, която следваше плътно лимузината.

— Тази охрана не ни ли е достатъчна?

Арманд изчака шофьорът да спре пред входа.

— Ако беше, нямаше да има нужда от още. — Той слезе пръв и се обърна, за да подаде ръка на дъщеря си. — Добре дошла у дома, Габриела.

Тя остави ръката си в неговата и усети полъха на лекия бриз. Все още не бе готова да влезе. Арманд долови желанието ѝ и зачака.

Младата жена усети аромата на цветята. Жасмин, ванилия, треви и рози, които цъфтяха в градината. Тревата бе толкова зелена, а камъните съвсем бели, ослепителнобели. Някога тук е имало подвижен мост, беше сигурна в това. Сега на мястото му, в самия край на извитите каменни стъпала, се издигаше махагонова врата, завършваща с арка. Стъклата, на някои места прозрачни, на други матови, блестяха точно както трябва в един палат. На най-високата кула вятърът развяваше знамето. Снежнбяло с дързък червен диагонал.

Бри бавно обходи с поглед сградата. Нещо я привличаше и я приветстваше с добре дошла. Усещането за спокойствие не бе въображаемо. Бе напълно истинско, също като страха, който изпитваше неотдавна. Нямаше представа кой от всичките блестящи прозорци бе нейният. Скоро щеше да разбере, напомни си тя, и пристъпи към вратата. Още при първата ѝ крачка масивната врата се разтвори. Млад мъж с гъста черна коса и тяло на танцор изтича към нея.

— Бри! — В следващия миг ѝ се нахвърли с мечешка прегръдка, заредена със силата и вълнението на младостта. От него лъхаше мирис на коне и това я успокои. — Тъкмо се връщах от конюшните и Алекс ми каза, че пътувате насам.

Тя усети, че от него се излъчва неподправена обич и погледна безпомощно през рамо към баща си.

— Сестра ти трябва да си почива, Бенет.

— Разбира се. Тук ще си почива най-добре. — Младежът се усмихна с широка открита усмивка, отстъпи крачка назад, но задържа ръцете ѝ в своите. Изглежда толкова млад, помисли си Бри, толкова красив, толкова щастлив. Когато видя лицето ѝ, очите му бързо помръкнаха. — Не си ли спомняш? Още ли?

Прииска ѝ се да го погали. Той изглежда имаше нужда от ласката ѝ. Единственото, което направи, бе да стисне силно ръката му.

— Извинявай.

Бенет отвори уста, ала веднага я затвори и плъзна ръка около кръста ѝ.

— Голяма работа. — Гласът му прозвуча весело, но той я остави между себе си и баща си. — Сега вече си вкъщи и съвсем скоро ще си спомниш. Двамата с Алекс си мислехме, че ще трябва да чакаме до следобед, за да те посетим в болницата. Така е по-добре.

Докато говореше, внимателно я водеше към вратата, а бързият му поток от думи изглежда имаше за цел да накара и двамата да се отпуснат. Бри видя антрето, просторно и удивително с резбованите си тавани и полирания си под, величествените стълби, които отвеждаха нагоре, чак до... И тя не знаеше къде. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите и Бри се съсредоточи над миризмите, които я успокояваха. Свежи цветя и лимонов парафин. Чу как точетата ѝ потракуват по дървения под и отекват.

На един пиедестал бе поставена висока, лъскава китайска ваза. Знаеше, че бе от династията Мин, също както знаеше, че пиедесталът бе в стил Луи XIV. Ала това са само вещи, мислеше си тя. Знаеше какви са, можеше да ги подреди в каталог, но не успяваше да ги свърже със себе си. Слънцето нахлуваше през два от извитите сводести прозорци, ала лъчите му не я затоплиха.

Бягство. Нуждата да побегне се надигаше в гърдите ѝ. Искаше ѝ се да се обърне и да излезе, да се върне в безопасната безлична болнична стая. Там нищо не я притискаше, във въздуха не витаеха неизречени въпроси. Там не бе усетила този прилив на обич, нито пък желанието на хората около нея да я обградят с любов. Така ли е било и преди, запита се Бри. Когато си спомнеше коя е, нямате ли да открие една студена, безчувствена жена?

Бенет усети, че се стегна и я привлече по-близо до себе си.

— Сега всичко ще се оправи, Бри.

Кой знае как, тя намери сили да се усмихне.

— Да, разбира се.

Няколко крачки по-надолу по коридора се отвори врата. Бри позна, че младият мъж, който излезе, също ѝ бе брат, единствено по изключителната прилика между него и младежа до нея. Опита се да не мисли, за да даде пространство на новите чувства, които щяха да я завладеят.

Той не беше толкова впечатляващо красив като Бенет. Хубостта му бе по-натрапчива и човек не се чувстваше така непринудено, както с по-малкия брат. Въпреки че бе млад, тя усети вроденото достойнство, което бе същото, както при баща им. Ами разбира се, напомни си Бри. Та нали той бе престолонаследникът. Това сигурно бе и дар, и огромен товар.

— Габриела. — Алекс не се спусна като Бенет. Приблужи се с отмерена крачка, без да сваля поглед от нея. Когато застана пред сестра си, повдигна ръце и обхвана лицето ѝ в длани. Жестът му ѝ се стори напълно естествен, сякаш го бе повтарял много пъти в миналото. Минало, каза си тя, докато се наслаждаваше на топлите му пръсти, което не притежаваше. — Липсваше ни. Цяла седмица никой не ми е крещял.

— Аз... — Тя се поколеба и не каза нищо. А и какво можеше да каже? Какво трябваше да изпита? Знаеше само, че всичко това ѝ идва много и че съвсем не е била подготвена, както си въобразяваше. И в този момент над рамото на Алекс забеляза Рийв.

Изглежда бе говорил с брат ѝ, но бе останал по-назад, да не пречи на семейната среща. В друг момент може би щеше да ѝ стане неприятно, ала сега се нуждаеше от спокойната му безпристрастност. Бри докосна ръката на Алекс, за да се съвземе.

— Извинявай. Много съм уморена.

Видя някакъв проблясък в очите на брат си, но в същия момент той се отдръпна.

— Разбира се. Трябва да си почиваш. Ще те заведа горе.

— Не. — Тя се постара отказът ѝ да не прозвучи прекалено рязко. — Извини ме, ала имам нужда от малко време. Може би господин Макджий няма да има нищо против да ме придружи до стаята ми.

— Бри...

Арманд веднага пресече негодуванието на Бенет.

— Рийв, нали знаеш коя е стаята на Габриела?

— Разбира се. — Той се приближи и пое ръката ѝ, но докосването му бе напълно безлично. Сторя му се, че улови въздишката ѝ на облекчение. — Ваша Светлост?

Поведе я нагоре по извитите стълби. След малко тя спря и се извърна към тримата мъже, които ги наблюдаваха. Изглеждаше толкова

далечна, толкова чужда. Приливите и отливите на чувствата ѝ идваха и отиваха, затова Бри се изкачи мълчаливо до площадката.

Дългите блестящи коридори не ѝ навяваха спомени, нито пък изящните картини и тежките завеси. Минаха покрай една прислужничка и очите ѝ плувнаха в сълзи, когато спря, за да направи реверанс.

— Защо ме обичат толкова много? — прошепна Бри.

Рийв продължи напред, а пръстите му едва докосваха ръката ѝ, докато я водеше.

— По принцип хората искат да ги обичат.

— А обикновено не се ли чудят дали заслужават такива чувства?
— Тя тръсна нетърпеливо глава и продължи: — Имам усещането, че съм влязла в чуждо тяло, което си има свое минало, само че аз нямам. Докато съм вътре в тази жена, се оглеждам и наблюдавам как другите се отнасят към нея.

— Можеш да го използваш.

Бри го погледна бързо и с любопитство.

— В какъв смисъл?

— Имаш предимството да наблюдаваш хората около себе си, без да си повлияна от чувствата си. Наблюдаваш без всякакви предразсъдъци и задни мисли. Това може да се окаже доста интересен начин да опознаеш себе си.

Тя не се отпусна, ала прие думите му.

— Сега разбираш защо те помолих да ме изпратиш до стаята ми.

Той спря пред една великолепно резбована врата.

— Дали наистина разбирам?

— Само преди малко си помислих, че не искам повече чужди хора в живота си. И въпреки това... Ти нямаш никакви силни чувства към мен и не очакваш силни чувства в замяна. Лесно ти е да ме погледнеш и да запазиш практичния си усет.

Рийв я загледа в приглушената светлина на коридора. Как би могъл един мъж да я погледне и да не изгуби практичния си усет? Само че едва ли моментът бе подходящ, за да ѝ го признае.

— Долу беше уплашена.

Бри вдигна брадичка и го погледна право в очите.

— Да.

— И реши да ми се довериш.

— Не съм. — В този момент му се усмихна с красивата си усмивка. Изплува нещо от момичето с диамантите в косите, с което се бе запознал преди десет години. С това нещо пропълзя и привличането, което бе изпитал тогава. — Доверието не е нещо, което бих могла да отдам толкова лесно при създалите се обстоятелства.

Може би много повече от усмивката ѝ го привлече силата ѝ.

— И какво реши?

Може би много повече от красотата му я привлече самоувереността му.

— Не са ми необходими услугите ти на полицаи, Рийв, но си мисля, че услугите ти на напълно непознат човек ще се окажат безценни. Баща ми е решил да останеш, независимо от всичко друго, затова най-добре ние двамата да се споразумеем.

— За какво да се споразумяваме?

— Не искам да ми висиш над главата. Сигурна съм, че това е едно от нещата, което не се е променило. Бих искала да си по-скоро буфер между мен и...

— Семейството ти — довърши той.

Тя сведе очи и пръстите ѝ се стегнаха на дръжката на чантата.

— Не го казвай така бездушно.

Щеше да е голяма грешка да я докосне. Трябваше непрекъснато да си го напомня.

— Ти налагаш времето и разстоянието, Габриела.

— Те също си имат своите нужди. Няма да пропусна този факт.

— Тя отново вдигна глава, ала погледът ѝ се плъзна към вратата. — Това моята стая ли е?

За момент изглеждаше объркана, съвсем отчаяна. Прииска му се да я успокои, но ясно съзнаваше, че това бе последното, от което имаше нужда.

— Да.

— Ще ме помислиш ли за страхливка ако ти призная, че не искам да вляза вътре сама?

Вместо отговор Рийв отвори вратата и влезе пред нея.

Значи все пак предпочиташе пастелните цветове. Докато Бри оглеждаше малката очарователна дневна, забеляза бледите, облени от слънцето цветове. Никакви фриволни къдрички, отбеляза доволно тя. Дори и без тях стаята бе изключително женствена. Усети облекчение,

че бе постигнала тази женственост, без да прилага обичайните трикове. Може би, ала само може би, щеше да хареса Габриела.

Стаята не бе претрупана, но бе много изискано подредена. Върху бюрото от началото на 18 век бе поставена тумбеста ваза със свежи цветя. Върху тоалетката бе подредена значителна колекция от малки шишенца с различни форми и цветове, които очевидно не се използваха за нищо. Те ѝ доставиха истинско удоволствие.

Стъпи на килима в убито розово и докосна резбованата облегалка на стола.

— Казаха ми, че си променила цялата стая преди три години — отбеляза небрежно Рийв. — Сигурно е много приятно да разбереш, че имаш добър вкус.

Дали сама бе избрала дамаската за мекото удобно канапе? Бри прокара пръст по него, сякаш това движение щеше да извика някой спомен. Какъвто и да било спомен. От прозореца се виждаше цялата Кордина като на длан и тя сигурно бе гледала надолу безброй пъти.

Виждаха се градини, зелена морава, голи скали и морето. По-надолу се разстиляше градът, къщите, хълмовете и свежата зеленина. Беше сигурна, че в парка с фонтана си играят деца, въпреки че не ги виждаше.

— Защо съм се затворила за всичко това? — попита неочаквано Бри. Когато тя се обърна, той забеляза, че хладната, сдържана жена, която бе придружил, се бе превърнала в измъчено, отчаяно създание. — Защо съм се затворила за неща, които толкова силно искам да си спомня?

— Може би има нещо, което не искаш да виждаш отново.

— Не мога да повярвам. — Бри захвърли чантата си на канапето и започна да крачи, докато триеше ръце една в друга. — Не мога да търпя тази стена между мен и мен самата.

Макар и да е толкова крехка, помисли си Рийв, в нея е стаена много страст. За един мъж ще се окаже доста трудно да подмине това съчетание и да се заеме с работата си.

— Трябва да си търпелива. — Още щом го каза, се замисли дали предупреждава себе си, или нея.

— Търпелива? — Тя се изсмя и прокара ръка през косата си. — Защо ли ми се струва, че изобщо не съм такава?! Имам чувството, че ако преместя една тухла, само една-единствена тухла от цялата стена,

останалата сама ще рухне. Ала как да го направя? — Бри не спираше да крачи, бързо, с вродена грация. — Ти можеш да ми помогнеш.

— Близките ти са тук и те ще ти помогнат.

— Не. — Тя отметна царствено глава назад и въпреки че гласът ѝ бе тих, в него бе стаена команда. — Те ме познават, разбира се, но чувствата им, а също и моите, ще задържат стената на мястото ѝ по-дълго, отколкото бих могла да издържа. Те ме гледат и ги боли, че не ги познавам.

— Аз пък не те познавам.

— Именно. — Бри приглади назад косата си с много по-спокоен жест от обикновено. — Ти ще бъдеш обективен. Няма да ти се налага непрекъснато да ми щадиш чувствата. Нали вече си приел молбата на баща ми?

Той си помисли за своята земя. Пъхна ръце в джобовете си и се намръщи.

— Да.

— Ще бъдеш непрекъснато до мен — продължи спокойно тя. — Така ще можеш да ми помагаш във всеки един момент.

Рийв се позасмя.

— Удоволствието ще е изцяло мое, Ваша Светлост.

— Ето че те подразних. — Сви рамене и пристъпи към него. — Е, струва ми се, че ще имаме възможността взаимно да си лазим по нервите, и то неведнъж, докато това приключи. Ще бъде откровена с теб, не защото искам да ме съжаляваш, а защото просто трябва да го споделя с някого. — Гласът ѝ потрепна едва доловимо. Слънцето, нахлуло през високите сводести прозорци, издаде вътрешната ѝ борба, щом озари бледото ѝ лице. — Не съществува нищо, до което мога да се докосна и да го нарека мое. Няма как да се върна година назад и да си спомня нещо смешно, тъжно или приятно. Дори не си знам цялото име.

Той я докосна. Вероятно не трябваше, ала не можа да се въздържи. Пръстите му пробягаха по лицето ѝ и леко помилваха бузата ѝ.

— Нейна Светлост Габриела Мадлин Джъстин Бисет Кординска.

— Всичко това! — Бри успя да се усмихне, а ръката ѝ се стрелна към неговата и я стисна с всички сили. И на двамата това докосване се стори прекалено естествено и никой от тях не се дръпна. — Бри ми се

струва по-лесно. С Бри се чувствам по-спокойно. Кажи ми, ти обичаш ли семейството ми?

— Да.

— Тогава помогни ми да им върна жената, от която имат нужда. Помогни ми да я открия. Само за седмица изгубих двадесет и пет години. Трябва да разбера защо. Влез ми в положението.

— Разбира се. — Каза си, че не може да продължи да я докосва. — Но това не значи, че мога да ти помогна.

— Напротив, можеш. Можеш, защото ти не си в беда. Не бива да си търпелив с мен, бъди груб. Не бъди внимателен, не искам любезности.

Рийв продължаваше да стиска ръката ѝ.

— Може да се окаже доста нездравословно за едно бивше американско ченге да затруднява чак толкова истинска принцеса.

Тя се разсмя. За пръв път от десет години насам чуваше смеха ѝ, ала го помнеше отлично. Освен това си спомняше нещо, за което Бри нямаше и представа. Мислите му се върнаха към валса, който танцуваха заедно под магията на лунната светлина. Не беше много разумно да остава. Знаеше го със сигурност. Но не можеше да си наложи да си тръгне. Все още не.

Пръстите ѝ леко отпуснаха неговите.

— Все още ли обезглавяваме в Кордина? Сигурна съм, че сме преминали на много по-цивилизовани методи, когато се налага да се справяме с престъпниците. Иmunитет. — Изведнъж тя сякаш стана по-млада и се отпусна. — Ще ти осигуря имунитет, Рийв Макджий. Значи имаш разрешението ми да крещиш, да подпитваш, да досаждаш, да станеш омразен на всички, и то без да се страхуваш от каквито и да било последици.

— А ще подпечаташ ли тези думи с кралския печат?

— Веднага щом някой ми каже къде се намира.

Напрежението отлетя. Бри все още бе бледа и изморена, ала усмивката ѝ бе очарователна. Сега той усети още нещо. В нея бяха избуяли надеждата и решителността. Ще ѝ помогне, реши Рийв. По-късно почти сигурно щеше да се пита защо.

— Думата ти ми стига.

— И твоята на мен. Благодаря ти.

Той повдигна ръката, която все още стискаше, към устните си. Знаеше, че това бе жест, който тя прие също толкова естествено, колкото и дишането. Но в мига, в който устните му докоснаха кокалчетата ѝ, в очите ѝ припламна искра. Принцеса или не, Бри бе жена. Рийв добре познаваше възбудата, когато я видеше. Също както когато я почувстваше. Той внимателно пусна ръката ѝ. И двамата отстъпиха назад.

— Оставям те да си починеш. Името на камериерката ти е Бернадет. Освен ако не прецениш, че имаш нужда от нея по-рано, тя ще се появи преди вечеря.

Бри отпусна ръката си, сякаш не беше част от нея.

— Благодаря ти за всичко, което правиш за мен.

— Няма винаги да е така. — Когато стигна до вратата прецени, че между тях има достатъчно разстояние. Обърна се назад и тя все още бе до прозореца. Отвън нахлуваше светлина, промъкваше се в косите ѝ и искреше по кожата ѝ. — Нека днес да си починем, Бри — каза ѝ тихо Рийв. — Утре ще започнем да разбиваме стената.

ТРЕТА ГЛАВА

Нямаше намерение да спи, а да помисли. А се оказа, че се опитва да изплува от съня замаяна и объркана, също както и първия път в болницата.

Габриела, каза си тя. Името ѝ бе Габриела и сега се бе отпуснала в стаята си върху приятната кувертюра в синьо и розово, разстлана върху голямото резбовано дъбово легло. Докато одеве разглеждаше стаята, бе оставила прозореца отворен и сега полъхваше лек бриз.

Името ѝ бе Габриела и нямаше никаква причина да се събужда със страх. Безопасност, повтаряше си тя отново и отново, докато мускулите ѝ повярваха и се отпуснаха.

— Така.

При тази единствена дума, Бри се изправи рязко, а в сърцето ѝ нахлу паника. Една старица бе приседнала на обикновен стол край леглото. Косата ѝ бе опъната в толкова стегнат кок, че нито един кичур не можеше да избяга. Бе сива, с каменна сивота, а бялото не успяваше да смекчи нюанса. Лицето ѝ бе като пергамент, кожата ѝ бе сякаш прозрачна и силно сбръчкана. Две малки черни очи се взираха в Бри и въпреки че устата ѝ бе съсухрена от възрастта, издаваше силата на жената. Безупречната ѝ черна рокля нямаше никакви украшения, носеше здрави черни обувки и, което се стори необичайно на младата жена, на врата ѝ бе привързан медальон с кадифена панделка.

Бри не можеше да си спомни коя бе тя, но се позова на инстинкта си. Рийв ѝ бе казал да наблюдава без всякакви предразсъдъци. Едва сега разбра колко мъдър е бил съветът му. Не изпита страх, когато отвърна на погледа на старицата. Отпусна се отново и остана седнала.

— Здравей.

— Чудесно — каза възрастната жена и в гласа ѝ прозвуча нещо, което Бри определи като славянски акцент. — Пристигаш си вкъщи, след като цяла седмица си ме държала в напрежение, и дори не си направи труда да дойдеш да ме видиш.

— Много се извинявам. — Извинението прозвуча толкова естествено, че тя се усмихна.

— Дрънкат ми там разни глупости, че не си била помнела! Да бе!
— Старицата повдигна ръка и плесна с длан по облегалката на стола.
— Моята Габриела да не си спомня своята бавачка.

Бри огледа жената, ала знаеше, че няма да успее да направи никаква връзка. Просто нямаше да се получи в този момент.

— Наистина не помня — отвърна тихо тя. — Не помня нищо.

Бавачката не бе живяла седемдесет и три години в непрекъснатата грижа за деца, години, в които бе погребала едно от своите, без да е готова да преживее истинско сътресение. След миг мълчание се изправи. Лицето ѝ може и да беше сбръчкано, ръцете изкривени от артрит, но тя се надигна от стола с грацията и подвижността на младо момиче. Изправи се над леглото на Бри и принцесата видя в пълен ръст дребната фина жена, облечена цялата в черно, с молитвена броеница на колана.

— Аз съм Карлота Баришнова, бавачка на госпожица Онория Брубек, ваша леля, и на госпожица Елизабет Брубек, вашата майка. Когато тя стана принцеса Елизабет Кординска, се преместих тук с нея, за да се грижа за децата ѝ. Аз съм ти сменяла пелените, превързвала съм ти коленете, бърсала съм ти носа. Когато се ожениш, ще върша същото и за твоите деца.

— Разбирам. — Тъй като жената ѝ се стори по-скоро раздражена, отколкото притеснена, Бри отново се усмихна. Стори ѝ се, че още не бе виждала собствената си усмивка. — А аз добро дете ли бях?

— Хм. — Звукът можеше да означава какво ли не, ала Бри долови лек намек на задоволство. — Понякога по-лоша, понякога по-добра от братята си. А те се оказаха истинско изпитание. — Приближи се и се вгледа в Бри с настоящия поглед на късоглед човек. — Не спиш добре — заяви остро тя. — Нищо чудно. Тази вечер ще ти донеса топло мляко.

Бри наклони глава.

— Аз обичам ли го?

— Не. Но ще го изпиеш. Сега ще ти приготвя банята. Прекалено много вълнения и прекалено много лекари, ето това е проблемът. Казах на онази глупачка Бернадет, че сама ще се погрижи за теб тази вечер.

Какво си направила с ръцете си? — попита внезапно старицата и сграбчи едната ѝ китка. Започна да нарежда също като стара квачка над отклонило се пиленце. — Само седмица те нямаше и си успяла да си съсипеш ръцете. И на прислужниците в кухнята не са такива. Изпочупени, неравни, а като знам колко пари пилееш за маникюр...

Бри седеше притихнала, докато бавачката се тюхкаше и нареждаше. Имаше нещо, нещо в усещането на тази съсухрена топла ръка и този глас, който я порицаваше. Опитва се да задържи чувството, ала то отлетя.

— Често ли ходя на маникюр?

— Веднъж в седмицата — изсумтя бавачката, ала продължи да стиска пръстите ѝ.

— Струва ми се, че сега определено имам нужда да отида.

— Трябва да накараш надутата си секретарка да ти запише час. И косата да си направиш — продължи бавачката намръщено. — Браво, как е възможно една принцеса да си позволява да се мотае с изпочупени нокти и коса като на вещица. Браво — продължаваше тя, докато вървеше към съседната стая. — Наистина браво.

Бри стана и се съблече. Нямаше чувството, че някой ѝ се натрапва, докато жената се суетеше и мърмореше около нея, когато влезе да се къпе. Дори докато си събуваше чорапите, бавачката ѝ подаде късия копринен халат.

— Вдигни си косата — нареди грубо. — Ще видим какво може да се направи с нея, след като се изкъпеш. — Когато забеляза, че Бри се колебае, тя сама пристъпи към шкафчето и отвори малка, богато украсена кутия. Вътре бяха шнолите и фибите. — Ето, вземи. — Гласът ѝ бе по-нежен. — Косата ти е гъста като на майка ти. Само една няма да ти стигне. — Жената я побутваше, завърташе и мърмореше, докато водата течеше. Бри се остави в ръцете ѝ за момент и само я наблюдаваше.

Един прозорец бе монтиран на тавана, така че когато се отпуснеш във ваната и вдигнеш глава, да можеш да се вираш към слънцето, дъжда или луната. Стените и подът бяха покрити с бели плочки, навсякъде се виеха цветя, сега забулени от вдигналата се пара. Въпреки това първо се забелязваше ваната, в наситенозелен цвят. Беше във формата на детелина и спокойно би побрала трима, мислеше си Бри, докато се чудеше дали това се бе случвало някога. Като замаяна

наблюдаваше как водата се излива от внушително блестящо кранче и се превръща в малък водопад.

Забеляза, че всичко тук съхранява някакво изящество и неповторима страст и се зачуди дали това не бе отражение на нея самата. Ароматът, който се разнасяше от ваната, бе същият като в малкото стъклено шише, което принцът ѝ изпрати сутринта. Ароматът на Габриела, напомни си тя.

Пусна халата на земята и влезе във ваната. Беше толкова лесно да се отпусне, когато бавачката излезе, мърморейки, че някой трябва да се погрижи за дрехите.

Водата я обгърна. Имаше нужда от това отпускане, каза си Бри, след като трябваше да издържи цялата вечер. Сигурно си бе почивала тук безброй пъти и се бе взирала към небето, докато бе обмисляла как да постъпи.

Щеше да има вечеря. Представи си официално подредена маса. Сребърни прибори, ленена покривка, кристал и порцелан. Оказа се, че не я затруднява да измисли менюто и да избере вината, подходящи за всяко ястие. Стори ѝ се нещо елементарно, нещо като това, коя дреха да облече първо. Само че нямаше никаква представа какъв цвят бе порцелановият сервиз, също както нямаше представа какво ще открие в просторния вграден гардероб до стаята си.

Потисна нетърпението си и се потопи още по-дълбоко във водата. Нетърпението, както сама бе открила, беше нейна характерна черта. Паметта ѝ щеше да се върне, уверяваше се сама. А ако не се върнеше скоро, тя, разбира се, щеше да открие някой друг начин.

Рийв Макджий. Бри се протегна за сапуна и за огромната мека гъба. Той бе ключът ѝ към този друг начин. Кой бе този мъж? С облекчение прехвърли мислите си към него. Бивш полицай, спомни си тя, приятел на семейството. Въпреки че не бе близък приятел, каза си младата жена, и не я познаваше достатъчно добре. Имаше си свой живот в Америка. Била ли е тя там? Рийв каза, че е била.

Лежеше отпусната и налагаше на ума си да се разтвори. Успяваше да улови само впечатления. Внушителни мраморни сгради и дълги маси за официални вечери. А, и една река, река с пищна зелена трева по бреговете и много лодки и кораби. Откри, че като се насилва да си спомня дори и такива незначителни неща, се уморява. И въпреки това ѝ се струваше, че е била в страната на Рийв.

Съсредоточи се над него, каза си Бри. Щом ще ѝ помага, трябваше да се научи да го разбира. Хубав мъж, помисли си тя, много лъскав. Не беше обаче много сигурна какво крие в себе си. Приличаше ѝ на човек, който може да бъде безпощаден, да остава самотен, това бе човек, който постигаше намисленото по свой си начин. Добре, реши Бри. Тъкмо това ѝ трябваше.

Той нямаше причина, като близките ѝ, да иска да я предпазва от всичко. Нито пък имаше причина, установи тя и се намръщи, да ѝ окаже помощта, от която се нуждаеше. Сигурно се бе съгласил да е близо до нея, за да си изпълни задълженията, с които го бе натоварил баща ѝ. Бодигард, помисли си с раздразнение. Не искаше ничия сянка да пада върху нейната.

И въпреки това, продължаваше да размишлява Бри, докато наkisваше гъбата във водата, не го ли помоли сама за това, когато разговаряха? Защото тогава почувства... Какво почувства, докато го наблюдаваше, застанал в коридора? Облекчение. Срам я беше да си го признае. Семейството ѝ беше около нея, всички загрижени, готови да я дарят с цялата си обич, а тя почувства невероятно облекчение, когато видя един чужд човек сред тях.

Май беше по-добре, че не помни нищо за себе си. Бри запокити гъбата с такава сила, че от водата полетяха пръски и се удариха в стените. Как да разбере дали ще ѝ хареса жената, която бе била преди? Можеше да се окаже, че е била студено, безчувствено, егоистично същество. До този момент бе открила, че обича красивите дрехи и маникюра. Можеше пък да е съвсем вятърничава.

Но хората я обичаха. Тя се пресегна за гъбата и я притисна към лицето си. Водата бе гореща и миришеше на скъпа жена. Обичта, която долови у близките си, бе съвсем истинска. Дали щяха да я обичат и ако не го заслужаваше? Колко ли време щеше да ѝ е необходимо, за да разбере доколко са дълбоки нейните чувства?

Страст. Спомни си трепета, който я обхвана, когато Рийв целуна ръката ѝ. Усещането бе остро, първично, изумително. Това не означаваше ли, че има нормалните нужди на всяка една жена? Дали някога ги бе изпитвала? През смях Бри отпусна глава назад и затвори очи. Колко жени можеха честно да си кажат, че нямат представа дали са невинни, или не?

А той дали знаеше? Дали мъж като Рийв би могъл да усети подобно нещо у една жена? Понякога, когато я поглеждаше, тя го усещаше как сякаш прониква в нея и напипва нерви, до които никой непознат нямаше право да се докосва. Докато си мислеше за него, Бри се запита какво ли би било да я докосне, наистина да я докосне. Да усети върховете на пръстите му по кожата си, дланта му, притисната в нея. Усети как някъде дълбоко се заражда възбуда и ѝ се остави.

Нима това бе ново усещане, зачуди се тя, докато притискаше ръка към стомаха си. Дали друг мъж я бе карал да изпитва подобен глад... А имало ли е други мъже, които така да са отвличали мислите ѝ, да са я карали да фантазира и да мечтае? Може пък да е някоя вятърничава жена, която иска мъж, заради самия мъж. А дали бе от онези, които противоположният пол желае?

Изправи се във ваната и остави водата да се оттече по нея. Рийв бе прав за вероятните предимства на състоянието ѝ. Можеше да наблюдава и преценява реакциите, които предаваше у другите. Поне така щеше да постъпи тази вечер.

Под ръка с баща си, Бри се спускаше по широките стълби. Щеше да има коктейл в малкия салон, както той сам ѝ каза, ала не добави, че бе дошъл да я отведе, защото тя не знаеше къде се намира. Арманд поспря на последното стъпало, за да ѝ целуне ръка. Жестът му приличаше на този на Рийв, но само я накара да се усмихне, не събуди страст в нея.

— Изглеждаш великолепно, Бри.

— Благодаря. Няма как да е иначе с тази колекция от тоалети в стаята ми.

Той се разсмя и изведнъж стана по-млад.

— Винаги си казвала, че дрехите са единственият ти порок.

— Така ли е наистина?

Арманд усети скритата молба във въпроса ѝ и отново целуна ръката ѝ.

— Винаги съм се гордял с теб. — Отново я хвана под ръка и я поведе по коридора.

Рийв забеляза известно напрежение между Александър и Лубе, министър-председателят на Арманд. Всеки би преценил, че това бе

резултат от любезното протоколно поведение. Когато Александър се качеше на трона, разсъждаваше обективно Рийв, Лубе можеше и да не запази поста си.

Рийв намираще Александър за интересен. Младият принц бе много сдържан. Самоконтролът обаче не бе толкова естествен при него, колкото при баща му, а и той се стараяше прекалено усърдно да го постига. Каквото и да кипеше под повърхността, не се допускаше да излезе наяве, поне не и пред хора. Бенет бе различен, продължи Рийв и отмести поглед към другия принц.

Най-малкият брат се бе отпуснал на стола си и слушаше разсеяно разговорите около него. Изглежда не смяташе за необходимо да анализира думи и значения като брат си. Желанието му да се наслаждава на всичко също заинтригува Рийв.

И Габриела го интригуваше. Той нямаше представа дали момичето, с което се бе запознал, се бе превърнало в емоционална жена като първия си брат, или весела, като втория. Може и да не приличаше нито на единия, нито на другия. След само два разговора, също като Бри, Рийв нямаше търпение да открие.

Коя бе тя? Повтаряше си същия въпрос, който му бе задала и Бри. Красива, да. Класическа красота и елегантност, които човек не би могъл да забрави. Зад тях прозираше стоманена воля. Щеше да ѝ бъде необходима, реши той, щом искаше да преоткрие себе си.

Привличане. Определено го бе почувствал към нея. Нямаше нищо общо със заслепението, което преживя преди десет години. Сега вече я възприемаше като жена, която постоянно се бореше да не загуби контрол над ситуация, която дори не разбираше. Щом успяваше да запази самообладание в момент, когато светът ѝ се преобръщаше, тя не бе за подценяване.

Желание. И него бе почувствал, както и всеки път, когато я бе виждал. Бри поглеждаше мъжа с топазените си очи по един такъв особен начин. Винаги ли е било така, зачуди се Рийв. Или това беше само сега, докато се мъчеше да си спомни? Човек трябваше да внимава. Тя може и да приличаше на жена, която би се оставила да я докосват, да я прелъстят, да я заведат в леглото, ала Бри беше и щеше да си остане принцеса. Не като онези ефирни създания от приказките, помисли си той, а истинска, от плът и кръв.

Обърна се и я видя — и тя беше и двете.

Бе вдигнала глава, сякаш излизаше на арена, а не се появяваше за вечеря. На ушите ѝ проблясваха перли, на врата ѝ — също, а косата ѝ бе вдигната назад. Роклята ѝ бе с цвета на грозде, тъкмо преди да узрее. Коприната и перлите подхождаха на кожата ѝ. Стойката ѝ подобаваше на титлата. Не се притискаше към баща си, въпреки че на Рийв му се стори, че с удоволствие би се притиснала към някого. Владееше се напълно. Освен това, отбеляза със задоволство той, обгръщаше с поглед всички.

— Ваша Светлост... — Бри изчака търпеливо Лубе да прекоси салона и да ѝ се поклони. Мъжът пред нея бе по-възрастен от Рийв, но по-млад от баща ѝ. Русата му коса бе започнала да посивява, а по лицето му вече се бяха появили бръчки. Приличаше на видна личност, помисли си тя и се усмихна на посоката на мислите си. Стори ѝ се, че лявата му страна бе леко схваната, ала поклонът му бе изключително елегантен, а усмивката — очарователна. — Радвам се да ви видя у дома.

Не усети нищо, когато ръцете им се допряха и когато погледите им се срещнаха.

— Благодаря.

— Дватамата с господин Лубе трябва да поговорим за някои неща тази вечер. — Баща ѝ елегантно го представи. — Но за съжаление няма да успеем да се присъединим към гостите за вечеря.

— Само работа и никакви удоволствия, така ли, господин Лубе? — каза предпазливо Бри.

— Единственото удоволствие за мен е, че сте в безопасност у дома, Ваша Светлост.

Тя забеляза светкавичния поглед, който си размениха баща ѝ и министър-председателят.

— Тъй като не съм особено компетентна в бизнеса, може би ще ми разясните някои неща, докато пием по чаша. — Докато пресичаше стаята, улови късото доволно кимване на Рийв. Възелът в стомаха ѝ започна да се отпуска. — Господа, моля, настанете се удобно. — Бри даде знак на мъжете да седнат. Всички се подчиниха, забеляза с усмивка тя, с изключение на Бенет, който винаги се държеше както на него му бе удобно.

— Имам ли любима напитка? — попита го Бри и погледна към бара.

— Минерална вода с лимонов сок — отвърна с усмивка той. — Твърдеше, че по време на вечеря се сервира достатъчно вино и няма нужда още преди това да ти се замотае главата.

— Колко разумно от моя страна. — Рийв се приближи до бара, за да ѝ вземе напитката, а Бри се настани на едно от канапетата. Мъжете са скупчиха около нея. Да не би в живота си да бе обградена предимно от мъже, мина ѝ през ума, а след това пое чашата и отпи. — Е, да ви кажа ли какво виждам? — Без да дочака отговор, остави чашата си и започна: — Разбирам, че Александър е раздразнен, а баща ми стъпва много внимателно, сякаш пресича минно поле, и за всичко съм виновна аз.

— Тя трябва да бъде оставена на спокойствие — заяви неочаквано Александър. — Това е семеен въпрос.

— Вашите семейни въпроси са проблем на цяла Кордина, Ваше Височество. — Лубе говореше тихо, забеляза Бри, без всякакво напрежение. — Състоянието на принцеса Габриела предизвиква нашата загриженост както в личен план, така и на правителството. Боя се, че временната амнезия може да бъде експлоатирана в световната преса, ако изтече някаква информация. Сега едва успяваме да успокоим хората след отвличането. Бих искал и те, и Нейна Светлост да си отдъхнат.

— Лубе е напълно прав, Александър — заговори спокойно Арманд, но Бри долови притеснението му.

— На теория е така. — Докато отпиваше от чашата си, Александър погледна неодобрително Рийв. — Ала винаги се намесват и външни хора. Габриела има нужда от почивка и терапия. Който е сторил това... — Пръстите му се свиха около многогълната чаша. — Който и да го е сторил, скъпо ще си плати.

— Александър. — Бри постави длан на ръката му и той веднага позна жеста, въпреки че за нея бе нещо ново. — Преди някой да плаща, трябва да си спомня.

— Когато си готова, и това ще стане. Междувременно...

— Междувременно — прекъсна го баща му, — Бри трябва да бъде напълно защитена. Като се замисля, струва ми се, че Лубе е прав и част от тази защита е да не позволяваме да изтича информация. Амнезията не бива да става публично достояние. Ако похитителите

знаеха, че не си ни казала нищо, може и да решат, че трябва да те накарат да замълчиш, преди да си спомниш.

Тя отново взе чашата си и въпреки че отпи спокойно, Рийв забеляза изражението в очите ѝ.

— Как можем да скрием това?

— Ако позволите, Ваша Светлост — започна Лубе, погледна към Арманд и след това извърна поглед към Бри. — Докато не се оправите, принцесо, ще бъде най-добре да си останете у дома, сред тези, на които имате доверие. Няма да представлява никакъв проблем задълженията ви да бъдат отменени или отложени. Отвлечането, напрежението и шокът са достатъчни и без допълнително натоварване. Лекарят, който се грижи за вас, е близък на баща ви. Няма опасност да издаде и дума за състоянието ви, освен ако ние не го помолим.

Тя остави чашата си.

— Не.

— Моля да ме из...

— Не — повтори Бри много тихо на Лубе, въпреки че погледът ѝ се плъзна към баща ѝ. — Няма да остана тук като затворник. Достатъчно дълго съм била затворена. Имам задължения, с които ще се заема. — Забеляза широката усмивка на Бенет и как повдигна чаша в мълчалив тост.

— Ваша Светлост, сигурно разбирате колко сложно и опасно може да е всичко това. Най-малкото полицията трябва да разбере кой е отговорен за отвлечането.

— Значи единствената възможност за мен е да остана затворена? — Тя поклати глава. — Отказвам.

— Габриела, задълженията ни невинаги ни харесват. — Баща ѝ изтръска цигарата, която бе запалил.

— Може и да не са. Не мога да се позова на опита си. — Сведе поглед към ръцете си и към пръстена, с който започваше да свиква. — Този, който ме е отвлечъл, още е на свобода. Смятам да не го оставя да си живее спокойно. Господин Лубе, вие ме познавате, нали?

— Още от бебе, Ваша Светлост.

— Можете ли да ме определите като сравнително здравомислеща жена?

В очите му проблесна весела искрица.

— Много повече.

— В такъв случай, с малко напътствия, бих могла да постъпя както вече казах, без да ви излагам на опасност. За амнезията няма да се разбере, щом смятате, че така е най-добре, но нямам намерение да се крия в покоите си.

Арманд понеча да каже нещо, ала си замълча. По устните му заигра усмивка. Дъщеря му, мислеше одобрително той, никак не се бе променила.

— Ваша Светлост, лично аз с удоволствие бих ви помогнал във всяко едно отношение, но...

— Благодаря, Лубе, ала господин Макджий вече се съгласи да ми окаже съдействие. — В гласа ѝ звучеше благодарност, но отказът бе категоричен. — От каквото и да се нуждая, за да бъда принцеса Габриела, той ще ми помага.

У Александър отново се надигна неодобрение, учудването на Арманд бързо премина, а Лубе потисна раздразнението си. Рийв усети чувствата им.

— Двамата с принцесата вече стигнахме до споразумение. — Той седеше удобно отпуснат и наблюдаваше реакциите на мъжете около него. — Тя сама прецени, че компанията на един непознат може да има известни предимства.

— По този въпрос ще поговорим допълнително. — Арманд стана и въпреки че думите му бяха резки, те бяха толкова категорични, колкото и отказът на дъщеря му. — Съжалявам, че натовареният ви график не ви позволява да останете за вечеря, Лубе. Ще довършим работата утре сутринта.

— Да, Ваше Височество.

Любезно сбогуване, оттегляне с достойнство. Бри гледаше замислено след него.

— Изглежда ми много искрен и предан. Аз харесвам ли го?

Баща ѝ се усмихна и се протегна към ръката ѝ.

— Никога не си ни казвала мнението си. Той си върши работата добре.

— И е непоправим досадник — заяви нелюбезно Бенет и стана. — Хайде да ядем. — Той издърпа Бри. — Най-хубавото от тържеството тази вечер предстои. Можеш да изядеш цели дванадесет сурови стриди, стига да поискаш.

— Сурови? Харесвам ли ги?

— Обожаваш ги — отвърна игриво брат ѝ и я поведе към трапезарията.

— Беше забавно, когато открих, че Бенет обича шегите — каза Бри два часа по-късно, когато излезе на терасата с Рийв.

— А успокои ли се, когато разбра, че носиш на шеги? — Той поспря и обви пламъка на запалката си с длани. Лекият бриз понесе дима и го разпиля в мрака.

— Всъщност, да. Вече знам, че ненавиждам стриди и че имам характер, заради който трябва да се плащат обезщетения. Ще му го върна, задето ме накара да преглътна едно от онези неща. А междувременно... — Тя се обърна и се облегна на здравия каменен парапет. — Доколкото разбирам, съм те поставила в доста неудобно положение, Рийв. Не исках да се получи така, ала след като вече е станало, нямам намерение да ти позволя да се измъкнеш.

— И сам мога да се справя, когато и както преценя.

— Да. — Бри се усмихна отново. След това усмивката ѝ се превърна в смях и тя отметна глава назад. Страхът ѝ се стори много далечен. С напрежението можеше да се справи много по-лесно. — Можеш, и още как. Сигурно затова се чувствам толкова спокойна до теб. Тази вечер последвах съвета ти.

— Кой точно?

— Да наблюдавам. Имам добър баща. Положението му не е леко, нито пък му е било леко през изминалата седмица. Забелязах, че прислугата се отнася към него с уважение, но без страх, затова реших, че е справедлив. Ще се съгласиш ли с мен?

Лунните лъчи си играеха в косата ѝ и превръщаха перлите в капки сълзи.

— Напълно.

— Александър е... Коя е точно думата? — Бри тръсна глава и вдигна очи към небето, движение, което подчерта бялата ѝ, бледа шия. — Май трябва да кажа предприемчив. У него има напрежението на значително по-възрастен човек. Изглежда от това има нужда. Още не е решил дали му харесваш. — Тя отново изви глава и Рийв откри, че очите ѝ са на едно ниво с устите му.

— Не е.

— Това притеснява ли те?

— Хората не са длъжни да ме харесват.

— Ще ми се да имам твоята самоувереност — прошепна Бри. — Както и да е, открих, че каквото и да изпитва, едно от нещата е недоволство. Сега, като казах, че искам да се поразходя навън и те помолих да ме придружиш, той се подразни. За него семейството е нещо много ценно, незаменимо.

— Александър смята, че ти си негова отговорност — поясни Рийв.

— Това, което смята, ще трябва да се промени. Бенет е различен. Такава луда глава е! Сигурно е от възрастта му, или пък от това, че е най-малкият син. И въпреки това ме наблюдава така, сякаш всеки миг мога да се спъна и той трябва да е до мен, за да ме подкрепя. Ами Лубе, какво мислиш за него?

— Не го познавам.

— Нито пък аз — отвърна кисело тя. — Искam мнението ти.

— Приема много сериозно поста си.

Това не бе уклончив отговор, реши Бри, ала не беше и отговорът, който искаше да чуе.

— Ти си изключително прям човек, нали? Не е ли това типично американска черта?

— Това е просто начин да премахнеш украшенията, които само се пречат. Ти също ми изглеждаш доста пряма жена.

— Наистина ли? — Тя сви устни и се замисли. — Може и да е истина, но може и да е така само за момента, защото е необходимо. Не мога да си позволя никакви ненужни украси, нали така.

Вечерята бе преминала в много повече напрежение, отколкото си бе давала сметка, отбеляза Рийв, докато я наблюдаваше как потрива длани в каменния парапет. Беше уморена, ала той добре разбираше нежеланието ѝ да се прибере в стаята, където единствената ѝ компания щяха да са въпросите без отговори.

— Бри, мислила ли си да отделиш няколко дни и да заминеш някъде? — Тя вдигна глава, Рийв усети набъбващия в гърдите ѝ гняв и постави ръка на рамото ѝ. — Не става въпрос да избягаш. Човешко е.

— Не мога да си позволя човешки слабости, докато не разбера коя съм.

— Лекарят каза, че амнезията е временна.

— И какво означава временна? — попита го Бри. — Седмица, месец, година? Това не е достатъчно, Рийв. Няма просто да си седя и да чакам нещата сами да се появят пред мен. В болницата сънувах разни неща. — Тя затвори очи за миг, пое си дълбоко въздух и продължи: — В тези сънища бях будна, но същевременно не бях. Нещо не ми позволяваше да се движа. Навсякъде цареше тъмнина и не можех да помръдна. Гласове. Чувах разни гласове и се опитвах, налягах се да ги разбера какво казват, да ги разпозная, ала ме обземаше страх. В съня си изпитвам невероятен ужас, а когато се събудя, ужасът не си е отишъл.

Той дръпна силно от цигарата. Бри му разказваше без емоции и това спокойствие му разкри много.

— Била си упоена.

Тя се обърна към него много бавно. На слабата светлина очите ѝ горяха.

— Ти откъде знаеш?

— Лекарите трябваше да те прочистват. От състоянието, в което са те поели в болницата, съдят, че си държана дрогирана. Дори и паметта ти да се върне, Бри, може да не успееш да си спомниш всичко, случило се през седмицата, когато са те държали в плен. Това е нещо, което трябва да приемеш още сега.

— Добре. — Тя стисна устни, докато се увери, че гласът ѝ ще възвърне силата си. — Ще го запомня. Какво още знаеш?

— Не е много.

— Казвай.

Той метна цигарата през парапета и тя полетя надолу.

— Добре. Отвлечена си по някое време в неделя. Никой не може да каже точното време, защото си излязла сама с колата. В неделя вечерта са се обадили на Александър.

— Алекс?

— Да, той обикновено работи в неделя вечер в кабинета си. Има си отделна линия, както и всички вие в стаите си. Обаждането е било кратко. В него само се е казвало, че си отвлечена и ще те държат, докато не се споразумеят с искането за откуп. Тогава не са били предявени никакви искания.

А къде са я държали? Тъмнина. Единственото, в което бе сигурна, бе тъмнината.

— Алекс какво е направил?

— Веднага отишъл при баща ти. Потърсили са те. В понеделник сутринта колата ти е била открита в някаква алея на около шейсет километра от града. Там има някакъв терен, който ти принадлежи. Изглежда си имала навика да ходиш на това място, за да останеш сама и да поседиш просто така. В понеделник сутринта е предявено първото искане за откуп. Ставало въпрос за пари. Изобщо не е бил повдиган въпросът дали да се плаща, или не, разбира се, но преди още нещата да бъдат уредени, се обадили отново. Този път искането било да се освободят четирима затворници и да бъдете разменени.

— И това вече усложнило нещата.

— Двама от тях са осъдени на смърт. За шпионаж — добави Рийв, когато Бри не продума. — Тук вече нещата излезли от ръцете на баща ти. Парите са едно, ала освобождаването на затворници — съвсем друго. Преговорите били в ход, когато са те открили край пътя.

— Ще се върна там — мислеше на глас тя. — На онова място, където е била открита колата, и на мястото, където са ме намерили. Не веднага.

— Съгласих се да ти помогна, Бри, но по мой начин.

Очите ѝ се присвиха едва-едва.

— И какво ще рече това?

— По мой начин — отвърна простиичко той. — Когато преценя, че си достатъчно силна, ще те заведа. Дотогава, ще се движим по-бавно.

— А ако не съм съгласна?

— Тогава баща ти може да приеме присърце плана на Лубе.

— И няма да ходя никъде?

— Именно.

— Знаех си, че няма да успея да се справя лесно с теб, Рийв. — Тя направи няколко крачки встрани и застана на лунната светлина. — Нямам голям избор. Това никак не ми харесва. Възможността да имам избор ми се струва, че е основното за свободата на един човек. Все се чудя кога ще мога да се зарадвам на собствената си свобода. Утре, след като се срещна със секретарката си...

— Смидърс — помогна ѝ той. — Джанет Смидърс.

— Какво строго име — отбеляза Бри. — Ще си прегледам ангажиментите с Джанет Смидърс сутринта. След това искам да ги

прегледаме двамата заедно. Каквото и да трябва да върша, искам да се заема с него. Дори и ако става въпрос да ходя часове наред на пазар или да заседна в някой козметичен салон.

— Така ли си мислиш, че си прекарваш времето?

— Възможно е. Нали съм богата?

— Да.

— Ами значи... — Тя сви рамене и не довърши мисълта си. — Тази вечер, точно преди да сляза, се бях отпуснала във ваната и си мислех. Всъщност мислех за теб и се чудех.

Рийв бавно пъхна ръце в джобовете си.

— Какво?

— Опитвах се да те анализирам. В някои отношения успях, ала в други не ми се отдаде. Ако имам голям опит с мъжете, той е забравен заедно с всичко останало. Нали така? — Бри не се притесняваше, както при първия им разговор. — Чудех се дали ако те целуна, ако ти ме прегърнеш, ще открия това у себе си.

Рийв се отпусна на пети и я загледа в очите.

— Това част от задълженията ми ли е, Ваша Светлост?

В очите ѝ проблесна раздразнение.

— Изобщо не ме интересува как ще го приемеш.

— Може пък мен да ме интересува.

— Според теб съм непривлекателна, така ли?

Той забеляза как долната ѝ устна се издаде напред едва забележимо, сякаш се нацупи, когато му зададе въпроса. Тя изглежда бе жена, свикнала да получава натруфени, възторжени комплименти. Е, от него нямаше да ги получи.

— Не си непривлекателна.

Бри се зачуди защо думите му ѝ прозвучаха като обида.

— Добре тогава, има ли някоя, с която си обвързан? Може би ще се почувстваш като измамник, ако ме целунеш?

Рийв не пристъпи към нея, но откритата му усмивка си остана.

— Не съм обвързан, Ваша Светлост.

— Защо точно сега ме наричаш така? — попита тя. — Само за да ме дразниш ли?

— Да.

Бри понечи да се ядоса, ала в един момент избухна в смях.

— Успя.

— Става късно. — Той я хвана приятелски за ръката. — Ще те отведе горе.

— Значи не ме намираш за непривлекателна. — Вървеше до него, но крачеше в свой ритъм. — Не си обвързан. Защо тогава не искаш да ме целунеш и да ми помогнеш? Нали се съгласи да ми помагаш?

Рийв спря и сведе поглед към нея. Косата ѝ стигаше до брадичката му. Тя бе вирнала брадичка и го гледаше в очите.

— Казах на баща ти, че ще те предпазвам от беди.

— А на мен ми каза, че ще ми помогнеш да открия коя съм. Или думата ти не струва нищо — продължи небрежно Бри. — Или си просто от мъжете, които не предпочитат да целуват жени.

Бе направила едва две крачки, когато той я хвана за ръката.

— Удряш с пълна сила, а?

Тя се усмихна.

— Така излиза.

Рийв кимна, след това я притисна в прегръдката си.

— И при мен е така.

Докосна устните ѝ, като смяташе целувката да си остане безлична, без да влага чувства. Въпреки че добре разбираше какво я бе подтикнало, нуждата ѝ, също така ясно съзнаваше, че го въвличаше в нещо, което бе по-добре да избегне. Нима не се бе замислял какъв щеше бъде вкусът на меките ѝ, извити устни? Нима не си бе представял какво щеше да изпита, когато усети гъвкавото ѝ, нежно тяло в прегръдките си? Въпреки това се съгласи да доведе докрай започнатото. И се бе заел сериозно.

Затова притисна устните ѝ, уверен, че това наистина щеше да си остане една безлична целувка. Безличното в нея се запази едва за секунда.

Бри бе мека, нежна и сладка. Той трябваше да я защитава. Тя бе топла, изкусителна и възбуждаща. Той трябваше да я има. Очите ѝ бяха отворени, искрени. Видя златни проблясъци през гъстите ресници, когато плъзна ръка по тила ѝ. Усети как целувката се задълбочи, противно на намеренията му, наслади се на смело откровения ѝ отклик.

Езиците им се докоснаха, след това ласката стана по-интимна и усещанията — по-наситени. Бри се изви приканващо в ръцете му и

тялото ѝ се притисна към него. Парфюмът, който се стелеше от нея, бе по-тъмен от небето, по-дълбок от смесените аромати на нощните цветове, които излъчваше градината под тях. Лунната светлина ги обливаше с лъчите си.

Каза си, че бе знаела какво да очаква. Някъде в нея се спотайваше спомена за целувка и тя знаеше добре какво бе това, също както познаваше вкуса на храната и виното. И въпреки това, когато устните му притискаха нейните, умът ѝ, чувствата ѝ се разпиляха.

Ако преди кръвта ѝ се бе превръщала в лава, Бри не помнеше. Ако някога главата ѝ бе била замаяна, не можеше да си спомни. Всичко бе ново, непонятно, вълнуващо. И въпреки това тук имаше дълбочина, едно първично желание, което идваше без всякаква изненада.

Копнеж, мечта, блян. Може и да бе изпитвала нещо подобно преди. Болка, жажда, желание. Може и да не си спомняше, ала разбираше. Това беше той, мъжът, който я притискаше до себе си, който обсипваше с целувки лицето ѝ, който шептеше името ѝ до устните ѝ, който възкресяваше всяко едно усещане.

Имало ли бе други? Кой? Колко? Стояла ли бе и преди на лунна светлина в нечия прегръдка? Отдавала ли се бе толкова безразсъдно на страстта и преди? Нима това не бе означавало нищо за нея? Или пък е било всичко? Разтърсена, тя се отдръпна. Що за жена отдаваше на един мъж душата си, преди да го бе опознала? Или пък дори себе си.

— Рийв. — Бри отстъпи внимателно назад. Разкъсваха я съмнения. — Не съм сигурна, че разбирам нещата по-ясно.

Той вече бе усетил. Всеотдайна, всепоглъщаща страст. Въпреки че искаше отново да я привлече до себе си, мисълта, която я бе сепнала, го спря. Колко други? Колкото и глупаво да беше, Рийв искаше този плам, това желание единствено и само за себе си. Подаде ѝ ръка, но остана на разстояние. Не бе очаквал подобни чувства.

— Трябва и двамата да помислим.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чувстваше се като натрапница. Бри бе в спретнатия си елегантен офис единствено защото Рийв я доведе. Беше му много благодарна, когато почука на вратата ѝ в осем и заговори направо.

— Готова ли си? — попита той без други обяснения.

Самата мисъл да помоли някой от персонала в двореца да я упъти никак не ѝ беше приятна. Никак не ѝ се искаше още от първия ден след завръщането ѝ да започнат приказки и да я гледат любопитно. На него не ѝ се налагаше да се извинява и да му обяснява.

Рийв е тук, каза си тя, за да направи точно каквото трябва, да я отведе дискретно до офиса. Стига да мислеше за това, а не за миговете на терасата от предишната вечер, всичко щеше да е наред. Щеше да се чувства по-добре, ако не се бе събудила с мисълта за него.

След сравнително кратка, но мълчалива разходка по коридорите, по време на която Бри усещаше собственото си напрежение, докато Рийв излъчваше единствено спокойствие, той ѝ посочи една ъглова стая в източното крило на третия етаж.

Щом влезе, тя бавно обиколи помещението. Не беше голяма, ала бе точно по предназначение. Светлината бе отлична, оборудването първокласно, а и беше изолирана.

Мебелите бяха изящни, но без излишен лукс. Почувства се по-спокойна.

Функционалното махагоново бюро в центъра на стаята бе подредено. Цветовете бяха меки, пастелни, забеляза Бри, докато минаваше между два абаносови стола с фина ориенталска тапицерия. И тук цветята бяха свежи и в изобилие. Розови рози надигаха глави от ваза от севърски порцелан, а белите карамфили изглеждаха толкова нежни в уеджуудската ваза. Извади една розова пъпка, завъртя я за дългото стебло между пръстите си и се обърна към Рийв.

— Значи тук работя. — Забеляза дебелата книга в кожена подвързия, ала само я докосна. Дали като я отвори, няма да се окаже, че дните ѝ са запълнени само с обеда, срещи за чай, проби и уговорки

за ходене по магазините? Ами ако наистина беше така, как да постъпи?
— Каква работа върша?

Тези думи бяха предизвикателство. Бяха молба. Отправяше му и двете.

Той си бе научил домашното. Докато тя спеше предишния следобед, Рийв прегледа работните ѝ папки и датника. Почти нямаше нещо за Нейна Светлост Габриела Кординска, което да не знае. Само че Бри Бисет бе по-затворена.

Прекара цял час със секретарката ѝ и още един с управителя на двореца. Поговори кратко, но изключително предпазливо с бившата ѝ бавачка, при която трябваше първо да заличи един особено силен инстинкт да защитава детето, който бе станал част от самата нея в продължение на поколения. Представата, която доби, само превърна принцеса Габриела в още по-сложно същество, а Бри Бисет му се стори по-интригуваща от всякога.

Реши да ѝ помогне, защото се нуждаеше от помощ, ала нещата съвсем не бяха прости. Загадката около отвлечането ѝ не му даваше мира. На пръв поглед баща ѝ като че ли бе поверил разследването на полицията и се бе заел с делата си. Рийв рядко имаше доверие на нещата такива, каквито изглеждат на повърхността. Не му отне много време, за да разбере, че владетелят бе консервативен, затворен и не обичаше много да приказва. Младият мъж искаше да намери обяснение за отвлечането, но преди това се налагаше да разбере самата Габриела.

От описанието, което направи на семейството си предишния ден, той усети, че е проникателна. Впечатленията обаче, които добиваше сама за себе си, съвсем не бяха точни. Или пък тя просто се страхуваше от себе си, реши Рийв. За момент се замисли как ли би се почувствал, ако една сутрин се събуди и се окаже, че няма минало, никакви връзки, не знае нищо за себе си. Би се парализирал от ужас. След това бързо отхвърли тази мисъл. Колкото повече съчувствие проявяваше към нея, толкова по-трудна щеше да му бъде работата.

— Заела си се с няколко проекта — отвърна простиичко той и пристъпи към бюрото. — Някои от тях можеш да наречеш ежедневни задължения, а други са напълно официални.

И точно в този момент пред очите ѝ изплува спомена за случилото се между тях предишната вечер. Бе развълнувана, бе като

обладана. Дали някой друг мъж я бе карал да се чувства така преди? Не се отдръпна, ала си наложи да се стегне. На чувствата, каквито и да бяха те, не биваше да им се позволява да се намесват в неотложните задачи.

— Проекти ли? — повтори спокойно Бри. — Нещо различно от маникюра ли?

— Не си ли прекалено строга с Габриела? — измърмори Рийв.

Покри ръката ѝ с дланта си и я постави върху кожената книга. Пет безкрайни секунди двамата останаха безмълвни.

— Може и да си прав, но трябва да я опозная, за да я разбера. Точно сега за мен е много по-непозната, отколкото за теб.

У него отново се надигна съчувствие. Каквито и да бяха желанията му, той не можеше да ги отблъсне напълно. Ръката под неговата бе стегната, гласът ѝ звучеше твърдо и убедено, ала в очите ѝ забеляза колебание, объркване и зов.

— Седни, Бри.

Нежността в гласа му я накара да се поколебае. Когато един мъж говори така, нима жената е в безопасност? Тя бавно измъкна ръка изпод неговата и си избра един от столовете.

— Добре. Това първи урок ли ще бъде?

— Ако предпочиташ. — Той седна на края на бюрото, така че между тях остана достатъчно разстояние и можеше спокойно да я гледа право в очите. — Кажи ми за какво си мислиш, когато се каже принцеса.

— Да не би да се правиш на аналитик?

Рийв кръстоса крака в глезените.

— Въпросът ми е много прост. Ако искаш, може и отговорът ти да е такъв.

Бри се усмихна и се поуспокои.

— За красивия принц, за вълшебна кръстница, за стъклени пантофки. — Тя докосна лениво бузата си с розовите листенца и премести поглед от него към един лунен лъч, спрял на пода. — Кочияши във впечатляващи униформи, карети с бели сатенени седалки, красиви сребърни корони, бухнали рокли. Тълпи... Огромни тълпи — повтори Бри и очите ѝ се приковаха към слънчевия лъч, — които те приветстват под прозорците. Слънцето ти блести в очите и не можеш да видиш почти нищо, но чуваш добре. Махаш с ръка. Носи се

аромат на рози, невероятно силен. Морето от хора и гласовете им се надигат толкова много, сякаш ще те погълнат. Хубаво е, приятно и обвързващо. — Тя замълча и изпусна розата на скута си.

Ръката ѝ трепереше. Той я забеляза в секундата, преди да изпусне цветето.

— Това само въображаема картина ли беше, или си го спомняш?

— Аз... — Как да обясни? Все още усещаше уханието на розите, чуваше веселите възгласи, ала не помнеше. Усещаше как очите ѝ започваха да парят от силното слънце, но не можеше да застане до прозореца. — Това са само впечатления — каза му след малко. — Идват и си отиват. Никога не се задържат.

— Не се насилвай.

Бри рязко вдигна глава.

— Искam...

— Знам какво искаш. — Гласът му бе спокоен, дори небрежен. В очите ѝ проблесна раздразнение. С това вече Рийв можеше да се справи. Взе бележника, но не го отвори. — Ще ти кажа как протича един обикновен ден на Нейна Светлост Габриела Кординска.

— А ти как разбра?

Той задържа бележника на дланта си, докато я наблюдаваше.

— Работата ми е да знам. Ставаш в седем и тридесет и закусваш в стаята си. От осем и половина до девет провеждаш среща с управителя на двореца.

— *Regisseur*. — Тя премигна, а след това сви вежди. — Това е френската дума. Нарича се *regisseur*, не управител.

Рийв не каза нищо, а Бри продължи да се мръщи и да се опитва да си спомни защо ли този термин ѝ бе толкова познат.

— Дватама уточнявате менюто за съответния ден. Ако не предстои официална вечеря, обикновено уточнявате обяда. Поела си това задължение, след като майка ти е починала.

— Ясно. — Зачака да усети мъка. Копнееше да я усети. Не изпита нищо. — Продължавай.

— От девет до десет и тридесет си тук, в офиса, със секретарката и преглеждате официалната кореспонденция. Обикновено ѝ диктуваш отговорите, след това сама подписваш писмата.

— Тя от колко време работи с мен? — попита рязко Бри. — Тази Джанет Смидърс.

— Малко по-малко от година. Предишната ти секретарка има бебе и е напуснала.

— А аз... — Докато търсеше думата, тя си играеше с пръстите си. — Отношенията ни добри ли са?

Рийв наклони глава на една страна.

— Никой не се е оплаквал.

Бри разочаровано поклати глава. Как да обясни на един мъж какви са отношенията ѝ със секретарката като жени? Как да обясни, че се чуди дали има близки приятелки, дали има някоя жена, която да разчупи мъжкия кръг, с който бе заобиколена? Може би това бе още едно от нещата, които трябваше да разбере.

— Продължавай, моля те.

— Ако ти остане време, се заемаш с личната си кореспонденция още сутринта. Ако ли не, оставяш я за вечерта.

Звучи досадно, помисли си тя, ала задълженията често бяха досадни.

— Какво значи официална кореспонденция?

— Ти си президент на организацията „Помощ за деца инвалиди“. ПДИ е най-голямата благотворителна организация на Кордина. Освен това си говорителка на международния Червен кръст. А си и доста дейна участничка в Центъра за изящни изкуства, създаден в памет на майка ти. Ти си тази, която отговаря на съпругите на държавни глави и участва в различни комитети, приемаш или отказваш покани и забавляваш гостите при различни държавни прояви. С политиката и управлението се занимава баща ти, и донякъде Александър.

— Значи аз съм се заела с по-женски задължения...

Бри видя усмивката му, бърза, примамлива и искрена.

— Не бих го казал, след като поразгледах ангажиментите ти, Бри.

— Които до този момент — изтъкна тя, — се ограничават до отговаряне на писма.

— Три пъти седмично си в централата на ПДИ. Лично аз не бих се занимавал с цялата тази бюрокрация. Вече осемнадесет месеца притискаш Националното събрание да увеличи бюджета за Центъра по изящни изкуства. Миналата година си обиколила четиринадесет страни заради Червения кръст и си прекарала десет дни в Етиопия. В списание „Уърлд“ има десет страници по този въпрос. Виждам, че и ти имаш копие.

Бри отново вдигна розата и прокара пръст по листенцата, докато се надигаше.

— А добре ли се справям? — попита тя. — Знам ли какво правя, или просто отбелязвам присъствие?

Рийв дръпна от цигарата.

— И двете. Една красива млада принцеса привлича внимание, пресата, средства и интерес. Една умна млада жена използва и това, и интелекта си, за да получи нещата, които си е наумила. Ако съдя по дневника ти...

— Чел си ми дневника?

Той вдигна едната си вежда, докато се вглеждаше в изражението ѝ на възмущение и неудобство. Тя няма представа, помисли си, дали има нещо за притеснение.

— Нали ме помоли да ти помогна — напомни ѝ внимателно. — Как да ти помогна, без да те опозная? Но, успокой се... — Рийв запали небрежно цигара. — Ти си изключително дискретна, Габриела, дори по отношение на нещата, които записваш в личния си дневник.

Няма защо да се гърча, каза си тя. На него сигурно му доставя удоволствие.

— Та какво казваше?

— Според дневника ти, пътуванията са уморителни. Никога не си ги обичала особено много, но въпреки това пътуваш през цялата година, защото се налага. Трябва да се събират пари, да се присъства на различни събития. Работиш много, Габриела, честна дума.

— Ще трябва да приема думите ти. — Тя върна розата във вазата. — И искам да започна. Първо, след като се налага да запазим в тайна загубата ми на памет, трябва да разполагам с имената на хората, които се предполага, че познавам. — Бри заобиколи бюрото, седна и взе една химикалка. — Ти ще ми кажеш всичко, което знаеш. След това ще се обадя на Джанет Смидърс. Днес имам ли някакви ангажменти?

— В един часа, в центъра на ПДИ.

— Чудесно. До един трябва да науча много неща.

Преди да я остави със секретарката, Рийв беше дал на Бри повече от петдесет имена с описания и обяснения. За него щеше да е

едно малко чудо, ако тя успееше да запомни дори и половината.

Ако имаше право на избор, той щеше да се качи на колата си и да подкара нанякъде. Към морето, към планините, нямаше значение накъде. Дворците, колкото и да бяха просторни, красиви и исторически ценни, си бяха просто стени и подове. Искаше му се да се порадва на небето.

За момент Рийв спря край един прозорец и погледна навън, след което се качи на четвъртия етаж в кабинета на принц Арманд. Работа за полицаи, каза си нетърпеливо. Да обикаляш напред-назад и да висиш над преписката. Все още не бе успял да се отърве от тези неприятни неща.

Въведоха го веднага и той откри, че принцът си сипва кафе. Стаята бе двойно по-голяма от тази на Бри, много по-разкошно мебелирана и очевидно бе на мъж. Въпреки че високият таван бе със сложни плетеници и богата позлата, столовете бяха с широки седалки, а дъбовото бюро внушително. Арманд бе разтворил прозорците и светлината нахлуваше по огромния червен килим.

— Току-що си тръгна Лубе — каза Арманд без предисловия. — Видя ли вестника?

— Да. — Рийв прие чашата кафе, ала не седна, тъй като и принцът остана прав. Знаеше отлично кога да се съобразява с протокола и кога да го пренебрегва. — Очевидно всички са доволни и чувстват облекчение, че Нейна Светлост се е завърнала жива и здрава. Има и доста предположения за отвличането. Но всичко това трябваше да се очаква.

— Има и много критика към полицията на Кордина — добави Арманд и сви рамене. — Това също трябваше да се очаква. И на мен ми се иска да ги критикувам, ала те не разполагат с нищо, за да предприемат каквото и да било.

Рийв хладно наклони глава.

— Така ли?

Очите им се срещнаха, докато двамата преценяваха думите си.

— Полицията си изпълнява задълженията, както аз моите, а ти — твоите. Беше ли с Габриела тази сутрин?

— Да.

— Седни. — С нетърпеливо махване той посочи към един стол. По дяволите с протокола, все още не му се сядаше. — Как е тя?

Рийв седна и загледа принца как обикаля стаята със същата нервна грациозност, която притежаваше и дъщеря му.

— Физически, бих казал, че е почти напълно възстановена. Емоционално се държи единствено защото е твърдо решила да се справи. В момента секретарката ѝ я запознава с имена и лица. Изобщо смята да спазва уговорките си още днес.

Арманд глътна половината кафе на един дъх. Вече бе пил прекалено много тази сутрин.

— Ти нали ще отидеш с нея?

Рийв също отпи от кафето си. Беше черно, силно и горещо.

— Ще отида.

— Трудно е... — Арманд прекъсна думите си, за да потисне напиралите чувства. Гняв, тъга, разочарование? Рийв не беше сигурен. — Трудно е — повтори той напълно спокоен, — да останеш настрана и да не вършиш нищо, да не даваш нищо от себе си. Ти дойде по моя молба. Остана по моя молба. А сега се улавям, че ревнувам, че си спечелил доверието на дъщеря ми.

— Още е рано да говорим за доверие. В момента тя ме намира за полезен. — Той долови раздражението в гласа си и внимателно го потисна. — Мога да ѝ дам информация за нея самата, без да обърквам чувствата ѝ.

— И тя, като майка си, се поддава на чувствата. Когато обича, дарява цялата си обич. Това само по себе си е истинско богатство. — Арманд остави кафето да се охлади и седна зад бюрото. Това бе протоколна постъпка, Рийв бе сигурен. Съвсем незабележимо той изостри вниманието си. — Снощи Бенет изтъкна, че е възможно да съм те поставил в неловко положение.

Рийв отпи от кафето, външно спокоен, но иначе нащрек.

— По какъв начин!?

— Ти ще бъдеш непрекъснато до Габриела, и в личния ѝ живот, и на обществени места. Заради положението ѝ я снимат често. Непрекъснато говорят за живота ѝ. — Принцът вдигна парче гладка бяла скала, оставена на бюрото му. Тя бе точно с размера на дланта му. Преди години жена му я бе намерила на брега. — В загрижеността си за безопасността на Габриела и бързото ѝ възстановяване не обмислих внимателно какво може да предизвика присъствието ти.

— Що се отнася до мястото ми в живота на Габриела ли?

Устните на Арманд трепнаха.

— Радвам се, че не се налага да обяснявам всичко с деликатност. Бенет е млад и неговите любовни авантюри ги описват със симпатия в световната преса. — В гласа му се прокрадна смес от гордост и раздразнение. Съдбата на родителя, помисля си Рийв развеселен. Беше забелязвал същото и у баща си — сигурно затова той пръв се сети.

— Аз съм тук, за да осигуря безопасността на Нейна Светлост — отвърна Рийв. — Нещата са много прости.

— За владетеля на Кордина не е никак просто да покани един бивш полицай, американски полицай, да охранява дъщеря му. Най-малкото ще бъде възприето като обида. Ние сме малка страна, Рийв, ала гордостта никога не е малка.

Младият мъж помълча за момент, прецени и обмисли нещата.

— Искаш да си тръгна ли?

— Не.

Облекчение. Не биваше да изпитва точно това, поне не толкова осезаемо. Но ръката му, стиснала чашата кафе, се отпусна.

— Не мога да си променя националността, Арманд.

— Не. — Отговорът му отново бе кратък. Той прехвърли камъка в другата си ръка. — Само че е възможно да промениш ситуацията си по такъв начин, че да имаш възможност да си близо до Габриела, без да предизвикваш погрешно впечатление.

Този път Рийв се усмихна.

— Да й стана ухажор?

— Отново ме улесняваш. — Арманд се отпусна на стола, впили очи в сина на приятеля си. Ако обстоятелствата не бяха толкова сложни, той би одобрил връзката между дъщеря си и Рийв. Не можеше да отрече, че се бе надявал Бри да се ожени досега, че умишлено я бе събирал с представители на британското кралско семейство и френската аристокрация. Семейство Макджий имаха отлично родословие и се радваха на безупречна репутация. Нямаше да му е неприятно, ако хипотетичното му предложение бе истина. — Аз бих направил една стъпка след ухажването. Ако не възразяваш, бих искал да обявя годеежа ти с Габриела. — Той зачака някакъв знак, жест, изражение. Рийв го наблюдаваше с любезно внимание. Арманд прокара палец по камъка. Уважаваше хората, които пазеха мислите си

за себе си. — Като неин годеник — продължи той, — можеш да си до нея, без да предизвикваш въпроси.

— Въпросът, който ще възникне, ще бъде как съм станал неин годеник, след като съм в Кордина само от няколко дни.

Арманд кимна, впечатлен от ясения отговор.

— Дългогодишното ми приятелство с баща ти дава достоверност на нещата. Бри беше в страната ви миналата година. Можем да кажем, че връзката ви е започнала тогава.

Рийв извади цигара. Имаше нужда да запали.

— Обикновено годежите завършват със сватба.

— При нормалните е така. — Арманд остави камъка на бюрото и скръсти ръце. — Това, разбира се, е само за улеснение. Когато вече няма нужда, ще обявим, че двамата с Габриела сте променили намеренията си. Годежът ще бъде разтрогнат и всеки от вас ще продължи по пътя си. На пресата тази мелодрама ще им допадне и така никой няма да пострада.

Принцесата и фермерът, помисли си Рийв и се усмихна. Играта можеше и да се окаже интересна. Преди всичко да приключи, можеше да има незабравими моменти.

— Дори и аз да дам съгласието си, има още един играч.

— Габриела ще направи това, което е най-добре за нея и за страната ѝ. — Принцът представяше твърде простичко нещата, като човек, който отлично съзнава собствената си власт. — Всичко зависи от теб, не от нея.

Тук нямаше място за избор. Нали тя каза, че това мрази най-много. Да си от кралското семейство включваше много повече задължения от лъскавата сребърна корона и стъклените пантофки. Рийв изпусна облак дим. Въпреки че ѝ съчувстваше, това нямаше да го спре да направи правилния избор по отношение на нея.

— Разбирам основанията ти. Ще играем по твоите правила, Арманд.

Принцът се изправи.

— Ще говоря с Габриела.

Рийв не си въобразяваше, че тя ще бъде очарована. А и той не искаше Бри да е възторжена. Щеше да му бъде по-лесно ако проявеше заядливост, ако се държеше донякъде като ледената кралица.

Безпомощният ѝ поглед, уязвимостта и несигурността ѝ го обезоръжаваха.

Когато Бри изскочи от двореца няколко минути преди един, очакванията му се оправдаха. Беше наметнала сако в същия тъмен наситен цвят като полата. Косата ѝ се стелеше по гърба и отразяваше всеки цвят на слънчевите лъчи. Очите ѝ, когато отметна глава назад, го пронизаха като великолепни златни стрели. Създание на светлината помисли си Рийв, докато я очакваше, подпрян на колата. Мястото ѝ не бе зад стените на двореца, а под откритото небе.

Той ѝ се поклони, когато отвори вратата. Тя го погледна гневно.

— Ти ми заби нож в гърба. — Тръшна се на предната седалка и погледна право напред.

Рийв подрънкваше ключовете в джоба си, докато заобикаляше, за да седне зад волана. Можеше да подходи към въпроса с такт... А можеше и да се справи както му беше приятно.

— Да не би нещо да не е наред, скъпа? — попита той, щом се настани до нея.

— Това някаква шега ли е? — Погледна го отново с тежкия си поглед. — Как смееш?

Рийв пое ръката ѝ и я задържа, въпреки че Бри се опита да се освободи с едно силно дръпване.

— Габриела, някои неща трябва да се приемат по-леко.

— Какъв фарс. Каква измама! — Рязко, макар и с финес, тя премина на бърз френски, а той разбра думите ѝ само отчасти. Тонът на гласа ѝ бе пределно ясен. — Първо трябваше да те приема за бодигард — продължи Бри вече на английски, ала без да спира. — Така, когато и да се обърнеш, ти щеше да си все до мен, да ми висиш над главата. Сега пък тази преструвка, че ще се женим. И защо е нужно? — попита тя. — За да не разбере никой, че баща ми е наел бодигард, който не е нито кординец, нито французин. За да не бъде опетнена репутацията ми, след като непрекъснато ме виждат с един и същи мъж. Ха! — Махна с ръка, без да крие лошото си настроение. — Нали става въпрос за моята репутация.

— Не бива да забравяме и моята — отвърна хладно Рийв.

При тези думи Бри се извърна към него и го погледна високомерно. Измери го първо от горе надолу, а после обратно.

— Спокойно мога да кажа, че вече си си изградил репутацията. А твоите проблеми не ме засягат — добави тя, преди той да успее да проговори.

— А би трябвало, след като си ми годеница. — Рийв включи двигателя и подкара, без да бърза.

— Това е само една абсурдна игра.

— Напълно съм съгласен.

Тези думи я спряха. Бри отвори уста, за да продължи да бълва гневното си възмущение, но я затвори с почти ясно доловимо сумтене.

— Значи за теб е един абсурд да си сгоден за мен?

— Абсолютно.

Ето че откри нещо ново у себе си. Притежаваше завиден заряд суета.

— Защо?

— Обикновено не се оказвам сгоден за жени, които почти не познавам. А и бих помислил доста сериозно, преди да се хвана на въдицата на едно упорито, егоистично и кисело същество.

Тя вирна брадичка. Извади от чантата си слънчеви очила и ги забодде на носа си.

— Значи извади голям късмет, че това състояние е само временна преструвка, нали така?

— Да.

Бри затвори шумно чантата.

— А и няма да продължи кой знае колко дълго.

Той не се усмихна. Един мъж не бива да поема прекалено много рискове наведнъж.

— Колкото по-кратко, толкова по-добре.

— Ще се постарая да не ти създавам неудобства. — През останалата част от пътуването тя не продума.

Пътят им бе кратък, ала Бри не бе доволна. Сега, след като имаше към кого да насочи гнева си, страхът да се изправи пред хора, които не бяха нищо повече от имена, се бе изпарил. Трябваше да си остави повече време, за да се подготви.

Сградата, в която бе централата на организацията „Помощ за деца инвалиди“, бе стара и изключително представителна. Някога тук бе живяла прабаба й, както й разказа кльощавата Джанет Смидърс.

Бри слезе от колата с обиграна елегантност. Стомахът ѝ се бе стегнал. Когато тръгна към входа, си повтори отново разположението на сградата. Нямаше никакво намерение да стиска ръката на Рийв, но когато усети допира на дланта му, не се отдръпна. Понякога бе неудобно, дори бе за предпочитане да държи дявола за ръката.

Пристъпи в прохладното бяло фоайе на сградата. В същия момент жената, седнала на бюрото до входа, стана и направи лек реверанс.

— Ваша Светлост. Толкова се радвам да ви видя жива и здрава.

— Благодаря, Клаудия. — Колебанието, преди да каже името, бе толкова кратко, че самият Рийв едва го забеляза.

— Не ви очаквахме, Ваша Светлост. След случилото се... — Гласът ѝ пресекна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Състраданието обзе Бри, преди да надвият инстинктите и политиката. Тя протегна и двете си ръце.

— Чувствам се отлично, Клаудия. Нямам търпение отново да се заема с работата си. — У тази жена усети топлота, една връзка, която не бе създавала със собствената си секретарка. Ала не можеше да очаква нищо, преди да разбере нещата изцяло. — Това е господин Макджий. Той е отседнал у нас... Клаудия работи в ПДИ вече десет години, Рийв — предаде му Бри информацията, която самият той ѝ бе казал тази сутрин. — Според мен би могла да се справи с управлението на организацията съвсем сама. Кажи ми, Клаудия, оставила ли си поне нещо, което бих могла да свърша аз?

— Балът, Ваша Светлост. Както обикновено, се появиха усложнения.

Годишният благотворителен бал, каза си Бри. Той бе традиция в Кордина и най-значителното събитие за набиране на средства за ПДИ. Тя, като президент, трябваше да го организира. Като принцеса, трябваше да влезе в ролята на домакиня. Всяка пролет балът привличаше богатите, известни и важни личности в Кордина.

— Не би било нормално, ако нямаше усложнения. Хайде, Рийв, да видим дали ще успееш да ни помогнеш.

Преминала първото препятствие, Бри пое по стълбите, прекоси коридора и спря до втората врата от дясно.

— Браво — похвали я Рийв, когато тя затвори вратата.

— Все се надявам... — Сви рамене и недоизказа мисълта си. Все се надяваше, че някой ще раздвижи спомените, че ще отключи първата ключалка в мозъка ѝ и спомените ще се върнат.

Бри пристъпи бързо напред и дръпна пердетата.

Стаята не бе толкова елегантна, колкото личния ѝ кабинет. На едната стена имаше шкаф за папки, рафтовете от метал, напълно безличен. Въпреки че бюрото бе с орнаменти, направено от прекрасна череша, цялото бе отрупано с папки, бележки и различни документи. Тя се приближи, седна и вдигна една от бележките. Отнасяше се за дарение за педиатричното отделение в болницата и почеркът бе неин.

Колко странно изглежда, помисли си Бри. По-рано бе взела химикалката и просто си бе написала името, за да види как изглежда подписа ѝ. Пишеше с едри заоблени букви, доста характерен почерк. Тя остави бележката и се зачуди откъде да започне.

— Ще отида да донеса кафе — предложи Рийв.

— И някаква торта или сладки — добави разсеяно Бри, вече започнала да подрежда документите по бюрото. — Нямах време да обядвам. — Погледна го и вдигна едната си вежда. — Бях прекалено ядосана, за да обядвам, но май трябва да похапна нещо, преди да успея да се справя с всичко това.

— Хамбургер?

— Сандвич със сирене, без лук. — Усмихна се широко, защото предпочитанията ѝ бяха толкова спонтанни. — И да е добре препечен. — Почти успя да си се представи седнала на същото това бюро, да похапва забързано импровизирания обяд, докато се обажда на различни хора и подписва документи. Започна да подрежда с прилив на ентусиазъм.

Беше много добра. Какво удоволствие да откриеш, че имаш талант. Само за два часа успя да прецени обстановката в кабинета си и бавно и систематично започна да се справя с подробностите, проблемите и решенията. Нещата се подреждаха напълно естествено, също като храненето, обличането и ходенето. Трябваше единствено да обмисли различните аспекти, да прецени всичко, свързано с тях, и да изпълни задачата. В края на двата часа самоувереността ѝ бе пораснала, а настроението ѝ бе отлично. Когато си тръгна от кабинета, бюрото все още бе отрупано. Ала това си беше нейната неразбория, в тази разхвърляност знаеше кое къде е.

— Толкова беше хубаво — обърна се тя към Рийв, когато отново седна в колата. — Много хубаво. Сигурно ще ме вземеш за глупачка.

— Нищо подобно. — Той седна до нея, но не протегна веднага ръка към ключа. — Постигна невероятно много, и то само за два часа, Бри. Като ченге знам колко отегчителна и досадна е бюрокрацията.

— Ала когато благодарение на нея постигаш нещо, главоболията си струват, нали така? ПДИ е добра организация. Не се занимава само с празни приказки. Тя оказва помощ. Оборудването за педиатричното отделение, новото крило. Инвалидните столове, проходилките, слуховите апарати, инструкторите. Струват много пари, а ние осигуряваме тези средства. — Бри сведе поглед към блестящите диаманти и сапфири на пръста си. — Кара ме да се чувствам полезна.

— Изпитваш нужда да се чувстваш полезна?

— Да. Само защото съм родена с това положение не означава, че не трябва да си заслужи правото да го заемам. Особено сега, след като...

— Не помниш, че си родена с привилегиите.

— Нямам представа как съм се чувствала преди — измърмори тя и се загледа към елегантната кожена чанта в скута си. — Знам само как се чувствам сега. Имам си титла, но тя си има съответната цена. Това е сигурно.

Рийв запали колата.

— Учиш бързо.

— Налага ми се. — В гласа ѝ прозвуча умора, ала Бри не се отпусна. Не можеше. — Рийв, още не ми се иска да се връщаме. Може ли да се поразходим малко с колата? Всъщност няма значение къде. Просто искам да поостана навън.

— Добре. — Веднага разбра нуждата ѝ да бъде далече от притискащите я отвсякъде стени, от ограниченията. Самият той бе израсъл с тях. Беше им се противопоставил и ги бе отхвърлил. Без дори да се замисля, се отправи към морето.

Извън столицата имаше места, където пътят лъкатушеше близо до крайбрежните скали. Точно преди пристанището на Кордина, Лебар, на места всичко бе диво, необработено и прекрасно. Рийв спря

край огромен куп скали, където дърветата растяха наклонени на една страна от вятъра.

Бри слезе от колата, за да се наслади на красотата. И мирисът, и вкусът на морето ѝ бяха познати. Не беше сигурна дали бе била на това място преди, но то ѝ вдъхна спокойствие. Потисна желанието си да разбере дали и в миналото бе идвала тук и тръгна към старата яка дига.

Ниски устойчиви растения с яркочервени цветове се бяха скупчили във всяка пукнатина, жадно протегнали главици към слънцето. Посегна към едно от тях, ала не го откъсна. Щеше да увехне прекалено бързо. Без да обръща внимание на полата си, тя седна на дигата и погледна надолу.

Морето се синееше чак до хоризонта. Ако бе оставено да напредва, щеше да погълне сушата. Дигата бе решила този проблем, но не бе успяла да го укроти. Някъде в далечината се виждаха кораби, огромни товарни кораби на път към или от пристанището, издължени лодки със силно издути платна. Помисли си, че дланите ѝ познават стегнатите въжета, че тялото ѝ е усещало полюшването на морето. Можеше скоро да опита.

— Някои неща ме се струват съвсем обикновени. Имам предвид познати. И това е едно от тях.

— Не е възможно да растеш близо до морето и да не познаваш подобни кътчета. — Вятърът брулеше косата ѝ и я отмяташе от лицето. На светлината изглеждаше златна, с огнени отблясъци.

Седна до нея, ала не прекалено близо.

— Струва ми се, че бих дошла на подобно място единствено за да подишам, когато протоколът започне да ме задушава. — Бри въздъхна, затвори очи и вдигна лице към вятъра. — Чудя се дали винаги съм се чувствала така.

— Можеш да попиташ баща си.

Тя наведе глава. Когато очите им се срещнаха, той видя умората и уплахата, които младата жена толкова старателно прикриваше. Все още не бе успяла да възстанови пълния контрол над себе си, помисли си Рийв. А ето че и той не бе безразличен към уязвимостта ѝ.

— Много ми е трудно. — Гневът и раздразнението, напрежението и съсредоточеното внимание бяха забравени, когато Бри се усети отново привлечена към него. Можеше да разговаря с този мъж, да каже всичко, което ѝ бе на ума, без да очаква фатални

последници. — Не искам да го нараня. Силната му обич към мен, това негово безгранично желание да ме защитава наистина ме притеснява. Знам, че чака да си спомня всичко.

— А ти не чакаш ли същото? — Тя се смълча и отново погледна към морето. — Бри, не искаш ли да си спомниш?

Тя продължаваше да се взира към морето и избягваше да го погледне.

— Част от мен копнее отчаяно за това. Но има и друга част, която се съпротивлява, сякаш е нещо прекалено много. Ако си спомня само доброто, какво ще стане с лошото?

— Ти не си страхливка.

— Чудя се, Рийв. Спомням си как тичах. Дъждът, вятърът. Спомням си, че тичах, докато си помислих, че ще умра от изтощение. Най-ясно си спомням страха, толкова силен, че предпочитах да умра, отколкото да спра. Не съм сигурна коя част от мен ще позволи на спомените да се завърнат.

Той разбираше за какво говори Бри. Именно съпричастността го разяждаше, а това бе нещо, което не можеше да позволи. Ала тя бе и нещо, което не можеше да спре.

— Когато си достатъчно силна, няма да имаш избор.

— Нещо у мен се страхува и от това. В такива моменти... — Бри отметна назад глава и се наслади на долетялата с вятъра коса. — Толкова е лесно само да си почиваш и да не мислиш за нищо, просто да позволиш на нещата да се случват сами. Ако не бях тази, която съм, можеше да се оставя и никой нямаше да го е грижа.

— Ти си тази, която си.

— Ти не мечтаеш ли? — попита тя с полуусмивка. — Никога ли не се питаш какво би станало, ако... Мога да си седя тук и да си представям, че някъде горе в планината имам къщичка с градинка. Съпругът ми може да е фермер, а пък аз нося първото ни дете. Животът е простиък и много сладък.

— А пък жената в къщичката си мечтае да е принцеса, която живее в дворец. — Рийв докосна кичур коса, който танцуваше с вятъра. — Животът е изтъкан от мечти, Бри. Никога не е простиък, но може да е много сладък.

— А ти за какво мечтаеш?

Той нави кичура ѝ на върха на пръста си, а след това го пусна.

— Да си изора земята, да я засея, да гледам как посевите никнат. Да съм далече от градските улици.

— Имаш земя в Америка? Ферма ли?

— Да. — Рийв се замисли, че тази земя го чака. Догодина, обеща си той. Беше чакал достатъчно дълго.

— Аз пък си мислех, че си полицай, не... Вече детектив, който работи за себе си. Нещо като човек, отдал се на приключения.

Рийв се разсмя на определението й, но смехът му не бе горчив, а наситен с веселост.

— Хората, които не са в този бизнес, често си мислят само за тъмните улички и не се сещат за папките.

— Но ти познаваш тъмните улички, нали?

Той я погледна твърдо, ала достатъчно спокойно, за да я накара да преглътне притеснено.

— Виждал съм ги и познавам прекалено много такива улички.

Стори й се, че разбира. Знаеше, без да знае, че самата тя бе минавала по тъмните улици. За момент се вгледа в морето и небето. Сега не бе моментът да мисли за тъмната страна.

— Какво ще отглеждаш във фермата?

Рийв се замисли. В подобни моменти почти вярваше, че това бе истина.

— Жито, овес, може ябълки.

— И си имаш къща? — Вече с разпалено любопитство, Бри изви лице към него. — Истинска селска къща?

— Трябва да се пооправи.

— А има ли тераса отпред? Голяма тераса?

Той се разсмя и това й достави удоволствие.

— Достатъчно голяма е. След като сменя няколко греди, дори ще бъде безопасна.

— В топли нощи ще сядаш там в един люлеещ се стол и ще се вслушваш във вятъра.

Рийв подръпна косата й.

— Тревата е винаги по-зелена.

— Така казват. Въпреки това си мисля, че мога да се справя с петдесет седмици задължения, стига да имам две седмици, през които да се отпусна на люлеещия стол и да слушам вятъра. Значи имаш си земя, къща, но не и съпруга. Защо?

— Странен въпрос ми задава годеницата ми.

— Казваш го само за да ме дразниш и да не ми отговориш.

— Проницателна си, Бри. — Той се спусна от стената и протегна ръка. — Трябва да се връщаме.

— Просто ми се струва, че е справедливо да науча повече за живота ти, след като ти знаеш толкова много за моя. — Въпреки това му подаде ръка. — Някога бил ли си влюбен?

— Не.

— Чудя се дали аз съм била. — Гласът ѝ бе замислен и тъжен, когато отново зарея поглед към морето. — Затова те примамах да ме целунеш снощи. Мислех си, че може и да си спомня.

Рийв долови закачката в думите ѝ, ала не му стана весело.

— А спомни ли си?

— Не. Не че никой не ме е целувал преди, но не успях да си спомня.

Дали не го предизвикваше нарочно, или просто говореше напълно искрено? Ръката му се плъзна към кръста ѝ.

— Никого ли?

Тя долови промяната в този нежен, ала опасен глас. Всяка жена би трябвало да прояви здрав разум и да внимава, щом чуе такъв глас. Но тя не бе коя да е жена, напомни си Бри и вдигна глава. Тя беше принцеса.

— Никой. Струва ми се, че нито един мъж не е бил достатъчно важен за мен преди.

— Говориш като жена, която добре знае какво е да желаеш.

Не се отдръпна, въпреки че той бе пристъпил по-близо. Лицето му, помисли си Бри, не бе лице, което ще дава спокойствие на жената през дългите дъждовни вечери. Това бе лице, което възбужда непрестанно. Ръцете му — едри, изящни, силни, нямаше да дарят жената със спокоен сън. Те щяха да ускоряват пулса ѝ, дори и в сънищата. Сама го бе изпитала.

— Може и да си прав. Ала все пак аз не съм дете.

— Не си. — Рийв пристъпи още една крачка. Вятърът се промъкваше между тях. — Нито един от нас не е.

Устните ѝ бяха меки, но изпълнени с колебание. Отвърнаха на допира му, също както и предишната вечер. Не, животът никога не бе

прост, помисли си той, докато я притисна. О, господи, но пък беше толкова сладък.

Тя се устреми към него. Не разбираше защо, ала имаше нужда от това точно в този момент, докато морските вълни се разбиваха под тях, а вятърът шепнеше наоколо. Бяха толкова сами, че близостта им се стори напълно естествена, телата им се докоснаха, устните се сляха. Бри усети как ръката му се плъзна в косата ѝ, силна, уверена. Когато пръстите му се сплетоха в косата ѝ, тя отпусна глава назад. Не се предаваше, оставяше се на изкушението.

Ударите на сърцето му бяха силни и забързани също като нейните. Усещаше ги като свой ритъм. Слънчевите лъчи ги обливаха и Бри затвори очи, докато светлината стана червена и много топла. Рийв я вкусваше, опитваше. Мъж, тъмен, ала не съвсем безопасен. Стори ѝ се, че върви по самия край на някаква стена, над скали и води. Беше страшно. Прекрасно. Прекара длани по гърба му. Усети стегнатите мускули. Сигурност, опасност. Искаше ги и двете. Само за миг, настоящия миг, тя можеше да е всяка една жена. Дори кралските особи отдават своя дан на страстта.

Бри бе готова на всеотдайност, но тази мисъл не му донесе спокойствие. Знаеше, че бе заредена с опасност още преди да се остави на импулса да я докосне. Също така добре съзнаваше, че ще изпитва желание да я докосва отново и отново със същия копнеж. Парфюмът ѝ сякаш се стелеше на вълни около него, по-лек от въздуха, по-тъмен от морето.

Дали тя знаеше? Докато се потапяше все по-дълбоко в усещанията, породени от нея, той се зачуди дали Бри знае. Очи на магьосница, лице на ангел. Кой мъж не би паднал на колене пред нея? И въпреки това въздишката ѝ, тиха, приглушена, бе толкова женствена. Плът и кръв, сякаш взети от вълшебна приказка. Как да не бъде изкушен? На нея не можеше да ѝ се устои.

Само че той нямаше избор.

Отдръпна я от себе си също като предишната вечер — бавно, с нежелание, ала твърдо. Очите ѝ останаха затворени още миг, за да изпита насладата на момента докрай. Когато ги отвори, погледът ѝ бе пряк и открит. Май и двамата разбираха, че трябва да се отдръпнат от ръба.

— Близките ти ще се чудят къде си.

Бри кимна и отстъпи назад.

— Да. Задълженията са винаги на първо място, нали?

Рийв не ѝ отговори, но тръгнаха заедно към колата.

ПЕТА ГЛАВА

— Бри! Бри, почакай малко.

Тя се обърна и заслони очи срещу слънцето, докато наблюдаваше как Бенет влиза в градината с два руски вълкодава, плътно до него.

Негово Височество принц Бенет Кордински бе облечен като работник в конюшните — протрити джинси, напъхани в мърляви ботуши, а ризата му бе добре зацапана по ръкавите. Когато се приближи, Бри усети типичния мирис на коне и сено. Също като кучетата, които подтичваха до него, той изглежда едва потискаше огромната си енергия.

— Сама ли си? — Усмихна ѝ се бързо, спусна длан върху главата на едното куче, с другата почеса второто по врата. — Мирно, Борис — каза небрежно Бенет, когато кучето се опита да примъкне лигавата си муцуна върху обувките ѝ.

Борис и... Наташа, помисли си тя и се опита да се порови в сведенията, които ѝ бе казал Рийв. Не биваше да пренебрегва и кучетата. Те бяха подарък на Бенет от руския посланик и с тънка ирония Бенет ги бе нарекъл на героите от американски комикс, където двама некадърни руски шпиони така и не успяха да надхитрят една катерица и един лос.

Бенет едва удържаше кучетата.

— Тази сутрин за пръв път те виждам да излизаш.

— Днес за пръв път през седмицата нямам срещи. — Бри се усмихна, без да е сигурна дали се чувства виновна, или ѝ е приятно. — На езда ли си ходил?

А тя дали яздеше? Умът ѝ работеше с новия забързан ритъм, който вече ѝ бе до болка познат. Реши, че знае как се седи на кон, как се поддържа кон. Бри се опита да задържи усещането, дори докато се усмихваше небрежно на брат си.

— Рано-рано. Имаше някаква работа за вършене в обора. — Двамата постояха неловко за момент и се чудеха какво да си кажат. — Американската ти сянка липсва — изтъкна Бенет и се усмихна

глуповато, когато Бри вдигна едната си вежда. — Това е прякорът, който Алекс измисли на Рийв — поясни той и сви рамене, сякаш за да отпъди неудобството. Но чувството на неудобство за него си бе загуба на време. — Всъщност той на мен ми харесва. Струва ми се, че и на Алекс, ала той е по-дървен и по-надут. Просто му е трудно да приеме веднага един чужд човек.

— Никой от нас не беше предупреден за появата му, нали?

— Е, приятен е. — Бенет позволи на Борис да се отърка в него, без да обръща внимание на това, колко козина остана по дрехите му. — Поне не е надут. Искаше ми се да го попитам откъде си купува дрехите.

Тя усети, че се забавлява и се зачуди дали това чувство бе нещо обичайно.

— Значи човекът може и да не е приет с отворени обятия, но дрехите му са достатъчно приемливи.

— Определено има усет — продължи да коментира Бенет и отблъсна главата на кучето. — Той притеснява ли те?

Дали я притесняваше? Бри откъсна един цвят от кремата азания. Вече бе изминала седмица, откакто се върна в двореца. Цяла една седмица, откакто се бе върнала към живота, който не бе нейният живот. Налагаше се всеки ден да анализира чувствата си.

Струваше й се, че вече бе свикнала с присъствието на Рийв, който бе до нея още от мига, в който отваряше очи. И въпреки това за нея той бе също толкова чужд, колкото и семейството й. Колкото и тя самата се чувстваше.

— Не, ала има моменти, когато... — Бри отмести поглед към тучната цъфнала градина. След това очите й се зареяха някъде далече. — Бенет, винаги ли съм изпитвала тази нужда да се откъсна от всичко тук? Хората са толкова внимателни, толкова любезни, но усещам, че ако само ми се отдаде случай, бих заминала на място, където мога да дишам на спокойствие. На място, където да се отпусна по гръб на тревата и да загърбя всичко.

— Нали затова купи малката ферма.

Тя се обърна със свити вежди.

— Малка ферма ли?

— Ние й казвахме така, въпреки че това са само няколко декара, с които никой никога не е правил нищо. От време на време заплашваш,

че ще построиш селска къща там.

Селска къща значи, помисли си Бри. Затова ли толкова й хареса всичко, което Рийв й каза, когато говореха за неговата ферма.

— Там ли съм отивала, когато...

— Да. — Кучетата бяха неспокойни, затова той ги пусна да душат в храстите и да въртят опашки. — Аз не съм бил тук. Бях на училище. Ако татко постигне своето, следващата седмица се връщам в Оксфорд. — В този момент Бенет приличаше на момче на прага на мъжествеността, на когото се налагаше да се съобразява с желанията на баща си, въпреки че не му бяха по сърце. Някъде дълбоко в Бри се надигна разбиране и обич. Съвсем импулсивно тя стисна ръцете му и те тръгнаха да се разхождат.

— Бенет, ние харесваме ли се?

— Това е глупав... — Той се прекъсна и побутна кучето, дотичало при него. Никак не му бе лесно да контролира чувствата си, за разлика от баща си и брат си. Трябваше много да внимава, а често изпускаше момента. Ала до него беше Бри, а това бе друга работа. — Да, харесваме се. Не е лесно да имаш приятели, които нямат нищо общо с положението ни. Ние с теб сме приятели. Ти винаги си била връзката ми с татко.

— Така ли? По какъв начин?

— Когато се забъркам в нещо...

— А ти често ли го правиш?

— Май да. — Той не изглеждаше много притеснен.

— А аз?

— Ти си изключително дискретна. — Бенет отново й се усмихна с бърза очарователна усмивка. — Винаги съм ти се възхищавал, че успяваш да направиш почти всичко, без да предизвикаш буря. А пък аз все се забърквам в нещо. Още не съм се оправил от фиаското с френската певица.

— Така ли? — Заинтригувана изви глава към него. Господи, тя веднага разбра. Той бе красив. Просто нямаше друга дума. Ако някоя жена си бе създала представа за красивия принц от приказките, то това щеше да е Бенет. — Певица значи?

— Лили. — Този път в усмивката му нямаше младежко излъчване, прозираше опит. Не, осъзна Бри, той не бе точно момче. — Тя беше талантилива... — продължи Бенет с лека ирония. — И

неподходяща. Пееше в малък клуб в Париж. Прекарах там няколко седмици миналото лято и... Запознахме се.

— И връзката ви бе опустошителна.

— Тогава ни се струваше много добра идея. Пресата потри доволно ръце и се впусна в атака. Кариерата на Лили направо литна към висините. — Той се усмихна отново, този път накриво. — Предложиха ѝ договор за запис и... Нека кажем, че тя беше много, много благодарна.

— А ти, разбира се, скромно прие благодарността ѝ.

— Разбира се. Само че татко побесня. Сигурен съм, че беше готов да ме привика обратно в Кордина, за да ме заточи, но ти го успокои.

Бри повдигна и двете си вежди, впечатлена от успеха, който бе постигнала. Мъжът с изправения гръб и тежкия поглед едва ли бе лесен.

— И как точно съм се справила?

— Ако знаех как успяваш, Бри, щях да направя всичко по силите си, за да го превърна в изкуство.

Тя се замисли над думите му, доволна и преизпълнена с любопитство.

— Сигурно съм добра.

— Най-добрата. Татко обича да казва, че от всичките му деца ти си единствената, която проявява здрав разум.

— Боже — сбърчи носле Бри. — И въпреки това ти ме харесваш?

Бенет направи нещо толкова приятно, толкова естествено, че тя се просълзи. Разроши косата ѝ. Бри премигна, за да пропъди сълзите.

— Добре че не е само здрав разум. Тогава щеше да е досадно.

— Ами Александър? Аз как... — Тя се поправи. — Ти какво изпитваш към него?

— О, Алекс става. — Той говореше с толерантността, която съществува между братя. — На него му се е паднало най-трудното, все пак. Пресата е непрекъснато по петите му и го свързват с всяка жена, която погледне. Дискретността е истинско изкуство при Алекс. Трябва да бъде поне два пъти по-добър във всяко отношение, защото го гледат под лупа. И се налага да обуздава буйния си нрав. Престолонаследникът не може да си позволи да прави сцени на публични места. Дори и тези, които са в затворен кръг, пак се разчуват.

Помниш ли, когато онзи тлъст френски граф пи прекалено много шампанско на вечеря и... — Усмивката му се стопи и Бенет прекъсна на средата на изречението. — О, извинявай.

— Не се извинявай. — Бри въздъхна, защото напрежението се бе върнало. — Сигурно ти става досадно.

— Поне веднъж не мисля за себе си. — Той спря и я хвана за ръцете. — Бри, когато татко ми звънна в училище и ми каза, че си отвлечена, никога преди не съм бил толкова уплашен. И искрено се надявам никога повече да не изпитам подобен страх. Все едно че някой ми изцеди кръвта, от мен и от всички ни. На мен ми стига, че си отново сред нас.

Тя стисна ръцете му.

— Искам да си спомня. Когато този момент дойде, можем отново да се разхождаме в градината и да се посмеем за сметка на френския граф, който е пил прекалено много на вечеря.

— Може пък да позволиш на паметта си да действа изборително — предложи Бенет. — Нямам нищо против да забравиш времената, когато ти слагах червеи в леглото.

Очите на Бри се разшириха, докато той продължаваше да я наблюдава. Беше откровен, невинен и привлекателен.

— Аз също.

— Ти не го прие много добре — продължи Бенет, докато си спомняше. — Бавачката така ме назоли, че една седмица ми държа топло.

— Децата трябва да проявяват уважение.

— Децата ли? — Този път той се ухили и я щипна по брадичката. — Става въпрос за миналата година. — Тя се разсмя, а Бенет се поколеба за момент, ала след това се поддаде на желанието си и притисна бузата си до нейната. — Липсваш ми, Бри. Връщай се бързо.

Тя остана на място за миг, пое мириса, който се излъчваше от него, за да го запомни.

— Опитвам се.

Той много по-добре от всеки друг разбираше, че любовта също има мъчителни моменти. Когато я пусна, гласът му отново звучеше небрежно и приятелски.

— Трябва да прибера кучетата, преди да изровят жасмина. Искаш ли да се прибера с теб?

— Не. Ще поостана малко. Днес следобед имам проба за роклята, която ще нося на бала на ПДИ. Едва ли ще ти бъде много приятно.

— И ти никога не си била очарована — поясни въодушевено Бенет. — Ще приключа с Оксфорд и ще се върна тъкмо навреме за бала. — Да приключи с Оксфорд, помисли си той. Идеята беше страхотна, направо не можеше да повярва, че му се вижда краят. — Мога да потанцувам с теб, след като огледам момичетата и реша коя да похитя.

Бри се разсмя.

— Да не би да си въобразяваш, че си роден пират?

— Правя каквото мога. Борис, Наташа. — Бенет извика кучетата и се упъти към палата, следван по петите и от двете животни.

Тя го харесваше. Беше истинско облекчение да усети това чувство. Може и да не помнеше двадесетте години, които бяха живели като брат и сестра, но ѝ харесваше мъжа, който откриваше днес.

Бри пъхна ръце в джобовете на удобните си широки панталони и продължи да се разхожда. Ароматите в градината бяха смесени, омайни, ала не и натрапчиви. Цветовете не бяха безброй, но бяха избуяли в истинско великолепие. Докато вървеше, изпитваше сама себе си. Без всякакво усилие успя да разпознае всички растения. Също така, мислеше си тя, успя да разпознае художниците на десетките платна в дългата галерия в западното крило.

С художниците нямаше проблем. Ала не и с онова, което бяха нарисували. Дори лицето на майка ѝ щеше да си остане лице на непозната, ако приликата им не бе толкова силна. Щом погледна портрета, Бри веднага разбра от кого бе наследила цвета на очите и косата си, формата на лицето и устата си. Нямаше съмнение, че принцеса Елизабет Кординска е била по-красива от дъщеря си. Бри съзерцаваше нейния и своя портрет и преценката ѝ бе напълно обективна.

На портрета принцеса Габриела бе по-млада, на двадесет или на двадесет и една. Беше наистина впечатляваща в наситеновиолетовата рокля, а яркорозовият колан се открояваше като огнена лента. Докато се наблюдаваше, Бри се чудеше как бе събрала смелост да избере подобни ярки цветове за портрет. И как бе разбрала, че ефектът ще бъде поразителен.

Но лицето на портрета на майка ѝ бе изумително. Удивително. Беше облечена в кремаво, в ръката стиснала бледорозови рози, които ѝ придаваха една приказна поетична красота. Бенет много приличаше на нея, както външно, така и по палавата искрица, която Бри откри, стаена в картината.

Алекс приличаше повече на баща им по военната стойка, по напрегнатостта. Това се забелязваше и когато ги наблюдаваше на живо, и в портретите им. Зачуди се дали на Алекс му харесваше ролята на престолонаследник, или просто си налагаше да я приеме. И освен това се запита дали двамата с Алекс са били достатъчно близки и дали тя бе знаела какви са чувствата му, надеждите му. Нямаше представа кога ще разбере какви бяха нейните.

Под едно дърво, цялото обвито от вистерия, бяха поставени красиво тапицирани столове и мраморна маса. Също както и на мястото край морската дига, Бри усети, че я обзема спокойствие.

Когато бе сама, ѝ бе много по-лесно да признае пред себе си, че се уморява твърде бързо. Тя седна, протегна крака и се отпусна на шарената сянка. Ароматът на цветовете бе мек и приятен. Монотонното жужене на пчелите я приспа. Сякаш не съществуваше нищо друго. Затвори очи и се унесе.

Сънена. Чувстваше се глупаво сънена. Не се дължеше на чувството на спокойствие и уюта, заради които бе тук. Когато и да дойдеше в малката ферма, то бе, за да си открадне време и да се откъсне от принцеса Габриела, за да стане Бри Бисет. Времето бе толкова ценно. Ако искаше да подремне, можеше да прекара неделния следобед в стаята си.

Тя изпи повечето кафе от термоса. Беше силно, точно както го предпочиташе. Слънцето бе жарко, пчелите жужаха. И въпреки това нямаше никаква сила, за да повърви, както ѝ се искаше. Защо пък да не затвори очи поне за мъничко... Дори кафето не можеше да държи в ръка. Защо да не се облегне на тази скала и не затвори очи...

След това жарките лъчи на слънцето вече ги нямаше. Пронизваше я хлад, сякаш облаците на небето предвещаваха дъжд. Не усещаше сладката миризма на тревата, напечените от слънцето цветя, около нея миришеше на застояло и влажно. Болеше я, болеше я навсякъде, а пък в същото време не бе сигурна, че усеща нещо. Някой

говореше, ала Бри не го чуваше. Мърморене, жужене, но това не бяха пчели. Мъже.

Те ще извършат размяната на принцесата. Няма друг избор. Шепот, само шепот.

Следите са заличени. Тя ще спи до сутринта. Тогава ще се оправим с нея.

И Бри усети страх, ужасен, парализиращ страх. Трябваше да се събуди. Налагаше се да се събуди и...

— Бри.

С приглушен писък тя подскочи стреснато, готова да побегне, ала нечий ръце я спряха.

— Не, недей! Не ме докосвай!

— Спокойно! — Рийв я задържа здраво, докато я натискаше да се отпусне на стола. Кожата ѝ бе студена, очите — като стъклени. След това той усети, че ако Бри не се успокои след малко, ще я върне в двореца и ще се обади на Франко.

— Просто се успокой.

— Помислих си... — Тя се огледа трескаво, градината, слънцето, пчелите. Когато усети как блъска сърцето ѝ, си наложи да се отпусне и да си поеме дълбоко въздух. — Изглежда съм сънувала.

Рийв я гледаше внимателно, за да забележи издайнически следи. Очевидно Бри нямаше да си позволи подобно нещо.

— Нямаше да те събудя, но ми се стори, че сънуваш кошмар.

Пусна я и се настани на стола до нея. Беше седял до нея, под вистерията, и я бе наблюдавал как спи, пет, може би дори десет минути. Беше толкова спокойна, че той разбра, че обичайната ѝ сдържаност се бе стопила.

Искаше му се просто да я погледне, само веднъж. Нямаше защо да го отрича пред себе си. Докато я наблюдаваше, си я спомни каква беше преди години, като момиче, самоуверена, с една невинна чувственост. Спомни си как се бе отпуснала в ръцете му като жена, възбуждаща, дръзка, готова да се отдаде. Докато я гледаше, знаеше, че отново иска тя да се отпусне в ръцете му. Дори повече.

Но също така разбираше, че желанието, което изпитваше към нея, пречеше на обективността му. А едно ченге не бе нищо без своята

обективна преценка. Ала нали вече не беше ченге. Нали тъкмо затова върна значката, защото не успяваше да спечели непрекъснатата борба да остане равнодушен и безразличен. Искаше нещо по-различно в живота си. Просто не бе предполагал, че това по-различно нещо щеше да се окаже принцеса.

Седеше и чакаше дишането на Бри да се успокои. Заради нея бе най-добре да не забравя правилата, които следваше, докато работеше в полицията.

— Разкажи ми — подзе Рийв.

— Не е кой знае какво. Доста е объркващо.

Той извади цигара.

— Нищо, ти ми разкажи.

Тя го погледна и Рийв прецени, че това бе отчасти досада, отчасти нежелание. Беше по-добре, отколкото безразличие.

— Защо ли си мисля, че си тук като бодигард, а не като психоаналитик?

— Способностите ми са много. — Той запали цигарата, без да откъсва очи от нея над пламъка. — А твоите?

— Според мен не са. — Бри се изправи. Вече бе разбрал, че тя рядко успяваше да остане седнала, когато бе нервна. След като откъсна цветче от вистерията, Бри го прекара леко по бузата си. Това бе друг навик, който не му бе убягнал. — Не бях тук, а на някакво тихо място. Имаше трева. Усещах мириса ѝ, много силен и сладък. Спеше ми се, но не исках да заспивам. Подразних се, защото бях сама и ми се искаше да се насладя на уединението. — Погледът ѝ бе дързък. Рийв просто кимна и се отпусна на стола. Не ѝ доставяше никакво удоволствие да го обижда, забеляза тя и бодна цветчето вистерия в косата си. — Пиех кафе, за да остана будна.

Погледът му стана по-остър, ала тя не забеляза.

— А откъде взе кафето?

— Откъде ли? — Бри се намръщи и реши, че това бе много глупав въпрос, когато ставаше въпрос за сън. — Имах термос. Един голям червен термос, на който дръжката бе счупена. Кафето изглежда не ми помогна и съм задрямала. Спомням си, че слънцето беше много топло и чувах пчелите, също като сега. След това... — Той забеляза как пръстите ѝ се свиха, но тя ги скри в джобовете. — След това не

бяха вече там. Мястото бе тъмно и доста влажно. Миришеше на спарено. Чуваха се гласове.

Рийв също се напрегна, ала гласът му остана спокоен.

— Чии гласове?

— Не знам. Всъщност не ги чувах, по-скоро ги усетих. Много се страхувах. — Бри се извърна настрани и избърса длани в дрехите си. — Страхувах се и не успявах да се събудя, за да спра този сън.

— Сън — промърмори той. — Или пък спомен?

Тя се извърна рязко към него, очите ѝ пламнаха отново, ръцете ѝ свити в юмруци в джобовете.

— Не знам. Как да разбера? Да не би да си въобразяваш, че с едно щракване на пръсти мога да кажа, да, готово, вече си спомням? — Бри ритна малките бели камъчета, подредени по края на пътеката. — Вървах с Бенет в градината и единственото, което ми беше в главата бе, че е очарователен. По дяволите! Така ли трябва да мисля за брат си?

— Но той е очарователен мъж, Габриела.

— Не се отнасяй снизходително към мен — изсъска тя. — Да не си посмял да се отнасяш снизходително към мен!

Рийв се усмихна на тези думи, защото независимо дали го съзнаваше, или не, в този момент Бри бе истинска принцеса. От нея струеше кралско достойнство, което, кой знае защо, се стори възхитително и весело на младия мъж, видял достатъчно от аристокрацията. Въпреки това се изправи и заговори внимателно.

— Кой мисли, че трябва да щракаш с пръсти, Бри? Никой не те притиска, ти си тази, която го правиш.

— Притисната съм от добротата и състраданието.

— Не се притеснявай — каза той и сви рамене. — Аз нямам намерение да проявявам нито доброта, нито състрадание към теб.

— Може да се окаже, че имам нужда от тях. — Тя замълча за миг и му се намръщи. — Веднъж ми каза, че съм егоистка. Защо?

Без да се замисля, Рийв прокара пръсти по челото между веждите ѝ.

— Може би по-точно би било заинтересована от себе си. Ала може би имаш право да си такава в момента.

— Не съм убедена, че това ми допада повече. Ти също си глезен.

— Да. — Той отпусна ръце, така че те останаха изправени един срещу друг, без да се докосват.

— Отказвам да го приема.

— Съжалявам.

Очите ѝ се присвиха.

— Съжаляваш, защото го каза ли?

— Не, съжалявам, че не искаш да приемеш това, което си.

— Ти си грубиян, Рийв Макджий. Самовлюбен грубиян.

— Това е самата истина — съгласи се той и се олюля на пети. — Освен това ти бях казал, че си инат.

При тези думи брадичката ѝ се вдигна.

— Това вече го приемам — заяви хладнокръвно Бри. — Но никой не ти е дал правото да ми го казваш.

Рийв ѝ се поклони демонстративно бавно с неприкрита арогантност. Не беше трудно, когато се правеше на принцеса, изправена пред един просяк.

— Моля за извинение, Ваша Светлост.

Във вените ѝ лумна огън, а пламъците му хвърлиха отблясъци чак в очите ѝ. Тя усети, че пръстите в джобовете ѝ едва се сдържат да не се доберат до лицето му. Възпитанието я възпря, ала Бри усети, че не дава пет пари за това възпитание.

— Сега пък ми се подиграваш.

— Ще добавя и лукава.

Удивена от това, колко бързо припламва гневът ѝ, тя пристъпи още една крачка към него.

— Май прекали със старанието си да ме обидиш. Защо?

У нея имаше нещо неустойимо, когато се държеше ледено високомерно и гневно. Той пое лицето ѝ с едната си ръка и го задържа неподвижно, а устата ѝ се отвори от удивление.

— Защото така те карам да мислиш за мен. Пет пари не давам какво мислиш за мен, Габриела, стига да не излизам от ума ти.

— Значи желанието ти е изпълнено — заяви с равен глас тя. — Наистина мисля за теб, но нещата, които мисля, не са никак ласкателни.

Рийв се усмихна бавно. Бри откри, че усмивката му караше гърлото ѝ да пресъхва, а кожата ѝ започваше да пари.

— Просто си мисли за мен — повтори той. — Няма да посипя рози пред леглото, когато те отведа в него. Няма да звучат и цигулки, няма да има и сатенени чаршафи. Там ще бъдем само ти и аз.

Тя не отстъпи назад. Дали от изумление, или от възбуда, не знаеше. Може пък да беше гордост. Поне така се надяваше.

— Май ти си този, който има нужда от психоаналитик. Аз може и да не помня, Рийв, ала със сигурност сама избирам любовниците си.

— Аз също.

Бри усетя някаква лекота в главата. Уплаха? Не — да. Когато заговори, веднага усети, че решението вече бе взето. Отново не ѝ бе оставена възможност за избор.

— Махни си ръцете от мен — каза тихо тя с арогантност, която да прикрие страха.

Той я привлече още по-близо до себе си.

— Да не би това да е кралска заповед?

Все едно че бе облечена в кралска тога и носеше корона.

— Приеми го както пожелаеш. Трябва да получиш позволение от мен самата, за да ме докосваш, Рийв. Мъж с твоя произход и възпитание би трябвало да знае правилата.

— Американците не са чак такива роби на протокола като европейците, Бри. — Устните му се спуснаха над нейните, но не ги докоснаха. — Когато искам да те докосвам, ще те докосвам. Когато те пожела, ще те взема, ала това ще бъде, когато му дойде времето, и за двамата. — С тези думи пръстите му я стиснаха по-здраво.

Погледът ѝ се замъгли, коленете ѝ затрепериха. Отново ставаше тъмно, а лицето, толкова близо до нейното, не се виждаше ясно. Усети дъх на вино, силно и натрапчиво. Страхът я сграбчи като мощен опиат. Тя рязко замахна към него и се олюля.

— Не ме докосвай! Недей! Пусни ме, мръсно...

Тъй като гласът ѝ прозвуча по-скоро уплашено, отколкото гневно, той я пусна, но се наложи да я прихване почти веднага, тъй като тя отново се олюля.

— Бри. — Рийв я постави отново на стола и отпусна главата ѝ между коленете, преди да може да помисли. Прокле се тихо, ала когато ѝ заговори, гласът му прозвуча тихо и успокояващо: — Дишай дълбоко и се отпусни. Извинявай. Нямам никакво намерение да настоявам за повече, отколкото си готова да ми дадеш.

— Така беше. Наистина беше така. — Със затворени очи тя се опита да проясни съзнанието си, да се отърси от замайването.

— Не. — Когато Бри отблъсна ръката му, той се отдръпна. Лицето ѝ все още беше бледо, когато вдигна поглед към него, но очите ѝ бяха тъмни и настойчиви. Излъчваха ужас.

— Не беше заради теб — успя да промълви тя. — Съвсем не беше заради теб. Спомних си. — Мисля... — С разочарована въздишка Бри отново затвори очи и се опита да се успокои. — Беше заради друг. Макар и за миг, бях някоя друга. Държеше ме един мъж. Не можех да го видя... Или беше тъмно, или умът ми не ме допуска да видя лицето му. Само че той ме държи и знам, че ще ме изнасили. Пиян е. — Ръката ѝ посегна към дланта на Рийв и я задържа. — Усещам виното в дъха му. Дори и сега го усещам. Ръцете му са груби. Много е силен и е прекалил с виното. — Тя преглътна. Рийв забеляза как потръпва, преди да дръпне ръката си и да се изправи на стола. — Имах нож. Не знам как го бях взела. Ала ножът беше в ръката ми. Мисля, че го убих. — Бри сведе поглед към ръката си. Беше напълно спокойна. Обърна я с дланта нагоре и се взря в линиите. Бяха чисти и гладки. — Мисля, че го наръгах с ножа — каза спокойно тя. — И кръвта му е по ръцете ми.

— Бри... — Рийв понечи да я прегърне, но след това премисли. — Кажи ми какво друго си спомняш?

Тогава тя го погледна и лицето ѝ бе същото както в болницата. Изпито и напрегнато.

— Нищо. Спомням си само как се борех, и миризмите. Не съм сигурна дали го убих. Няма нищо преди или след това, което да помня. — Бри сви ръце в скута си и зарея поглед някъде в далечината. — Ако той ме е изнасилил, не си спомням.

Искаше му се отново да изругае и едва удържа това желание. Всичко, което тя казваше, караше малкото му представление отпреди няколко минути да изглежда грубо и просташко.

— Не си била сексуално малтретирана — увери я Рийв с рязък убеден глас. — Лекарите бяха категорични.

Облекчението ѝ заплашваше да се превърне в сълзи. Бри успя да ги сдържи.

— Ала те не могат да ми кажат дали съм убила човек, или не.

— Не. Само ти можеш... Когато си готова.

Тя само кимна, а след това си наложи да го погледне отново.

— Ти си убивал и преди.

Той извади нова цигара и я запали с рязка несдържаност.

— Да.

— Ти... Заради работата. Сигурно се е налагало да се отбраняваш, да се защитиш?

— Точно така.

— Когато е необходимо, не остават белези, нали?

Можеше да излъже, да я улесни. Изкушаваше се да го стори. Когато я погледна, очите ѝ бяха толкова измъчени. Без да иска я бе предизвикал да си спомни нещо. Един кошмарен, тъмен спомен. Нима беше отговорен? Нима не бе поемал отговорността винаги, когато се налагаше? Можеше да излъже, но когато Бри научеше истината щеше да ѝ е още по-тежко. А Рийв бе поел своята отговорност към нея.

— Белезите остават — заяви той и я хвана за ръката. — Ала ти можеш да живееш с белезите, Бри.

Знаеше, че е така. Дори преди да попита, преди той да ѝ отговори, беше знаела, че е така.

— А ти много белези ли имаш?

— Достатъчно. Затова реших, че няма да живея с още и още.

— Затова си купи фермата.

— Точно така. — Рийв хвърли цигарата. — Купих фермата. Може пък следващата година да успее да насади нещо.

— Бих искала да я видя. — Тя забеляза бързия му, развеселен поглед и се почувства глупаво. — Някой ден, може би.

И на него му се искаше и също се почувства глупаво.

— Разбира се, някой път.

Бри остави ръката си в неговата, докато вървяха през градината към снежнобелите стени на двореца.

ШЕСТА ГЛАВА

С боси крака, увита единствено в тънък копринен халат, Бри седеше послушно на леглото, докато доктор Франко ѝ мереше кръвното. Ръцете му бяха опитни, той бе много внимателен, държеше се с нея почти бащински. И въпреки това тя не можеше да приеме ежеседмичните прегледи при семейния лекар. Нито пък понасяше провежданите на две седмици срещи със сътрудника му, доктор Кижински, известният психиатър. Бри не бе нито инвалид, нито пък беше болна.

Наистина се уморяваше по-лесно, отколкото ѝ се искаше, но силите ѝ се възвръщаха. А пък срещите с небезизвестния специалист доктор Кижински си бяха просто разговори. Разговори, да, мислеше тя, ала те не бяха нищо повече от загуба на време. А Бри, все пак, трябваше да навакса именно време.

Най-важната ѝ задача сега бяха плановите за благотворителния бал през първата седмица на юни. Храна, вино, музика, украса. Забавления, покани, извинения, срещи. Въпреки че приготвянията ѝ доставяха удоволствие, те не бяха лесна работа. Когато някой плащаше крупна сума пари, за да присъства на такова събитие, заради благотворителността или не, той очакваше и заслужаваше най-доброто. Тази сутрин беше прекарала три безкрайни дразнещи часа с цветарите, за да се увери, че ще бъде осигурено само най-доброто.

— Кръвното ви е добро. — Франко пхна слушалката обратно в чантата си. — И пулсът е добре, а имате и добър цвят. Физически не се забелязват никакви усложнения. Единственото, което не ми харесва, е, че сте прекалено слаба. Още два-три килограма няма да ви навредят.

— Още два-три килограма ще ужасят модистката — отвърна тя с някакво подобие на усмивка. — В момента е очарована от фигурата ми.

— Ха! — Франко приглади с ръка внимателно поддържаната си бяла брадичка. — На нея ѝ трябва закачалка, където да омотава платовете си. Имате нужда малко да се позакръглите, Габриела.

Семейството ви винаги е имало тази склонност към прекалена слабост. Пиете ли си витамините, които ви предписах?

— Всяка сутрин.

— Добре. Добре. — Той свали стетоскопа и го прибра в чантата.

— Баща ви ми каза, че следват обичайната си натоварена програма.

Тя веднага застана нащрек.

— Приятно ми е, когато съм заета.

— Нещата никак не са се променили. Скъпа моя... — Докторът остави чантата настрана и седна на леглото до нея. Естествеността му я учуди, тъй като вече бе привикнала с официалностите, които бяха задължителни. Въпреки това Франко изглеждаше толкова спокоен, че ѝ се стори, че двамата са седели така десетки пъти. — Както казах, физически се възстановявате отлично. Дълбоко уважавам таланта на доктор Кижински, иначе не бих го препоръчал. И въпреки това бих искал вие лично да ми кажете как се чувствате.

Бри сви ръце в скута си.

— Доктор Франко...

— Омръзнало ви е от лекари — махна с ръка той. — Вече се дразните от непрестанните въпроси, от прегледите. Въпроси, казвате си вие, прекалено много въпроси. Искате да продължите да си живеете спокойно.

Бри се усмихна, по-скоро развеселена, отколкото ядосана.

— Изглежда не е нужно да ви казвам как се чувствам. Винаги ли четете мислите на пациентите си, доктор Франко?

Въпреки че не се усмихна, очите му си останаха мили и търпеливи. В същия момент тя се почувства дребнава и груба.

— Извинете ме. — Бри го докосна, защото това ѝ бе присъщо, когато се извиняваше на някого, защото бе напълно искрена. — Прозвуча саркастично. Не исках да го кажа по този начин. Доктор Франко, истината е, че изпитвам толкова много неща наведнъж, просто прекалено много. Хората, които познавам, изглежда ги разбират много преди аз да ги осъзная.

— Да не би да имате чувството, че омаловажаваме амнезията ви?

— Не... — Макар и не съвсем сигурна, тя поклати глава. — Просто ми се струва, че всички я приемат като нещо незначително, като проблем, който сам ще се разреши. Сигурно е необходимо да се мисли така от политическа гледна точка.

Неодобрението, макар и едва доловимо, се усещаше. Франко, който знаеше много добре какво преживява баща ѝ, се въздържа да коментира.

— Никой, най-малко лекарят ви, може да омаловажи това, което преживявате. Въпреки това на хората около вас им е много трудно да разберат напълно и да приемат истината. Именно заради това исках да поговорите с мен.

— Не знам какво да кажа... Дори не съм сигурна какво искам да кажа.

— Габриела, аз ви извадих на бял свят. Аз ви лекувах хремите, шарката, аз ви извадих сливиците. Тялото ви не ми е непознато, не са ми непознати и мислите ви. — Докторът поспря, за да може тя да вникне в думите му. — На вас ви е трудно да разговаряте с баща си, защото се страхувате да не го нараните.

— Да. — Бри го погледна и задържа очи върху милото лице и бялата брада. — Най-вече него. Преди Бенет да замине... Вчера тръгна, а така не му се ходеше.

— Той би предпочел да остане при конете и кучетата.

— Да. — Тя се разсмя и поклати глава. — Докато Бенет беше тук, ми се струваше по-лесно. Той е толкова открит, толкова естествен. Докато бях с него, не се чувствах длъжна да казвам това, което трябва... Задължителните неща. С Александър е различно. Усещам, че трябва да внимавам, когато съм около него. Той е винаги толкова изряден.

— Съвършеният принц. — Франко се усмихна на изражението ѝ. Дори лекото неодобрение беше добър знак. — Това не е проява на неуважение, Габриела. Вие двамата с Бенет го наричахте така, когато бяхте деца.

Тя почти се усмихна.

— Колко сме били ужасни.

— О, той добре се справя. На Бенет пък му излезе името Лорд Мързеливко.

Бри издаде някакво подобие на кикот и сви крака под себе си.

— Колко точно. Предложих му да му помогна да си събере багажа. Не можех да повярвам, че има някой, който е способен да живее в такава кочина. Ами аз? — Тя повдигна едната си вежда. — Братята ми не са ли ме титулували?

— Нейна инатливост.

— Олеле. — Бри остана загледана в него за миг, но след това избухна в смях. — Доколкото разбирам, май съм си го заслужила.

— И тогава, и сега, много ви отива.

— Мисля... По-скоро чувствам — поправи се тя, — че сме сплотено семейство. Така ли е?

Едно просто „да“ не би означавало нищо, помисли си Франко. Простото „да“ беше нещо много лесно.

— Веднъж в годината ходите в Цюрих, цялото семейство. В продължение на две седмици около вас няма прислуга, няма чужди хора. Веднъж вие сама ми казахте, че тези две седмици ви помагат да се справите с останалите петдесет.

Бри кимна, съгласна с чутото. След това заговори с благодарност и разбиране.

— Кажете ми как е починала майка ми, доктор Франко.

— Тя беше много крехка — обясни внимателно той. — Била е в Париж, за да изнесе реч в полза на Червения кръст, и е хванала пневмония. Получиха се усложнения. Не успя да се възстанови.

Искаше ѝ се да може да почувства нещо. Щеше да е като истинска благословия да почувства скръб, болка, ала в сърцето ѝ нямаше никакво чувство. Бри отново сви ръце и сведе поглед.

— Аз обичах ли я?

Състраданието не бе сред лековете, които един лекар носи в чантата си, а вътре в себе си.

— Тя бе сърцето на семейството ви. Коренът, същността. Вие много я обичахте, Габриела, наистина много.

Да повярва на тези думи бе също толкова успокояващо, колкото и да ги изпита.

— Колко дълго боледува?

— Шест месеца.

Семейството е трябвало да се сплоти, да се държат здраво един за друг. В това нямаше съмнение.

— Ние не приемаме лесно външни хора, нали?

Франко отново се усмихна.

— Не.

— Рийв Макджий познавате ли го?

— Американецът ли? — Франко сви рамене в жест, който за Бри бе типично френски и много прагматичен. — Бегло. Баща ви има изключително високо мнение за него.

— Александър го презира.

— Това е напълно естествено — отвърна бавно Франко, заинтригуван от посоката, която бе взел разговорът. Тя може и да не познаваше още семейството си, но въпреки това те бяха и си оставаха основната ѝ грижа. — Принц Александър има желание да ви закриля и не е готов да приеме ничия помощ извън семейството. Този престорен годеж... — Той замълча, щом забеляза присвитите очи на Бри, ала го разбра погрешно. — Не клюкарствам. Като лекар на кралското семейство, баща ви ми се доверява.

Тя отпусна крака и се изправи.

— А вие съгласен ли сте с мнението му?

Франко повдигна буйната си бяла вежда.

— Нямам намерение да се съгласявам или да противореча на мнението на принц Арманд, освен когато става въпрос за медицина. Въпреки това, годежът ще подразни брат ви, защото той се чувства лично отговорен за доброто ви.

— Ами чувствата ми? — Внезапно от спокойствието ѝ не остана следа. Бри се обърна към мястото, където лекарят се бе изправил до леглото, свил спокойно ръце зад гърба си. — Някой взема ли ги под внимание? Този... Тази преструвка, че всичко си е наред, този фарс за знойната любовна история със сина на приятеля на баща ми... Това ме въбесява. — Тя грабна един седефен гребен от тоалетката и забарабани с него по дланта си. — Съобщението за годежа излезе вчера, а вестниците вече са пълни с какво ли не по този въпрос. Спекулации, мнения, дребни измислени истории. Където и да съм, около мен се чуват само въпроси, шушукане и въздишки.

Нетърпението ѝ бе очевидно и много познато за лекаря. Все още с преплетени пръсти зад гърба, той остана смълчан и я изчака да изкаже всичко, което бе насъбрала.

— И тази сутрин, докато се опитвам да организирам нещата за бала, ме питат за сватбената ми рокля. Дали ще бъде бяла, или слонова кост? Моята модистка ли ще използвам, или ще отида до Париж също като майка ми? Сватбената ми рокля — повтори Бри и вдигна ръце към тавана. — И то когато трябва да подготвя меню за хиляда и петстотин

човека. Ами церемонията в параклиса на двореца ли ще се състои, или в катедралата? Приятелите ми от колежа ще бъдат ли поканени? Коя ще избира за шаферка, английската принцеса или френската графиня, а аз дори не си ги спомням. Колкото повече замазваме и крием истината, толкова по-абсурдни стават нещата.

— Баща ви просто ви защитава от проблемите, Габриела, а също така защитава и интересите на народа.

— Тези две неща никога ли не съществуват отделно? — попита тя и подхвърли гребена отново на тоалетката. — Извинете. — Гласът ѝ притихна. — Не беше честно от моя страна. Заблудата създава толкова трудности. Сякаш съм потънала чак до ушите в измами. А пък Рийв... — Бри прекъсна думите си, раздразнена, че се бе оставила мислите ѝ да потекат в тази посока.

— Е много привлекателен — довърши Франко.

С бавна предпазлива усмивка тя погледна лекаря.

— Вие сте невероятен специалист, доктор Франко.

Той ѝ се поклони бързо и шеговито.

— Просто си познавам пациентите, Ваша Светлост.

— Привлекателен — съгласи се Бри. — Но не е от хората, които лесно можеш да харесаш. Никак не ми допада това, че непрекъснато се налага, особено пък когато стане въпрос да си изпълнява ролята на годеник. Както и да е, аз ще си играя моята роля. Когато паметта ми се върне, американецът се връща във фермата си, а аз продължавам с моя живот. Така смятам аз, доктор Франко. — Тя постави и двете си ръце на облегалката на един стол. — С прости думи, така се и чувствам. Искам да си спомня. Искам да разбера. Просто искам животът ми да се върне.

— Ще си спомните, Габриела.

— Сигурен ли сте?

— Като лекар мога да кажа със сигурност единствено, че нищо не е сигурно. — Той се приведе с потиснато пъшкане и вдигна чантата. — Ала като човек, който ви познава още от люлката, мога да кажа, че съм сигурен.

— Второто ви мнение ми харесва повече. — Тя пристъпи към вратата.

— Не е нужно да ме изпращате. — Докторът я отблъсна внимателно с обичайното потупване по ръката. — Ще мина да уверя

баща ви, че сте добре, преди да си тръгна.

— Благодаря ви, доктор Франко.

— Габриела. — Той се поколеба за момент. — Всеки един от нас си има по една преструвка.

Тя склони царствено глава на една страна.

— И аз така разбрах.

Бри изчака вратата да се затвори зад него и едва тогава се въртна ядно. Преструвки. Да, тя също участваше, но не ги приемаше. Мразеше ги. Все още ядосана, издърпа от коша за боклук вестника, който бе смачкала сутринта.

„ПРИНЦЕСА ГАБРИЕЛА СЕ ЖЕНИ“

Бри изруга така, както на принцесите им е позволено единствено когато са сами. Имаше снимка на тях двамата с Рийв. Тя наведе глава и заразглежда мъжа, обляна от слънцето.

Привлекателен е, да, реши Бри. Точно по онзи начин, който граничи с нещо грубо, ала в същото време е страхотен. Приличаше на огромна хищна котка, която може и да се разхожда бавно, и да скочи, в зависимост от настроението. Това бе човек, който сам вземаше решения. Точно типът мъж, който да събуди неясни желания. Не само у нея, отбеляза тя с известно задоволство. Пресата също беше единомдушна по въпроса.

Личеше очевидно вълнение и някакво чувство на задоволство, че едно от кралските деца се кани да се жени. Бри забеляза, че журналистите изтъкват, че от всички принцеси в историята на Кордина, тя най-дълго бе изчакала, преди да предприеме съдбовната стъпка. Сякаш от вестника намекваха, че е било крайно време.

Приятелството между семейства Бисет и Макджий бе изтъкнато в полза на Рийв, като не бе пропусната и репутацията на баща му. И въпреки това той си оставаше американец, при това не най-блестящият избор, според гражданите на Кордина.

Каквото и задоволство да изпита Бри, то бе помрачено от споменаването на няколко по-подходящи особи. Не й стана особено

приятно, че я сватосваха с други ергени пък било то и само в пресата. Принцове, лордове, маркизи, магнати. Както ставаше ясно от краткия коментар до снимката ѝ с всеки един от тях, изглежда ги познаваше и бе прекарала известно време с тях. Може би някой е бил важен за нея, но нямаше как да разбере. Можеше да се вглежда в имената и лицата им пет минути, дори час, ала нищо нямаше да се промени. Отново върна поглед на Рийв. Поне с него всичко бе ясно.

Очевидно пресата не бе готова да предостави най-накрая окончателната си преценка за бившия американски полицаи, син на известен и високоуважаван дипломат. Вместо това предпочитаха да дават предположения за датата на сватбата.

Тя подхвърли вестника на леглото и той падна така, че всички снимки останаха отгоре. Баща ѝ си бе постигнал целта, помисли Бри. Сега вниманието бе съсредоточено върху годежа, а отвличането оставаше на заден план. Никой вече нямаше да задава въпроси за присъствието на Рийв в двореца, нито пък защо бе непрекъснато до нея.

Никой нямаше да задава въпроси нито на него, нито на нея. Тя бавно изви ръце и ги погледна. Имаше нещо, за което не намираще сили да говори с нито един от двамата лекари. Имаше нещо, което не успяваше да изрече пред никого, освен пред Рийв.

Дали бе убила онзи мъж? Дали бе стиснала ножа и... Мили боже, кога щеше да разбере?

Всеки път, когато се опитваше да си спомни нещо, единственото, което усещаше, бе разочарование. Щом се съсредоточеше, главата ѝ започваше да пулсира от болка толкова силно, че за повече съсредоточаване и дума не можеше да става. Единствените откъслечни образи идваха, докато спеше. А те, също като сънищата, ставаха далечни и неясни, щом се събудеше. Новите образи, вместо да разсеят напрежението ѝ, само го усиляваха. Всяка сутрин лежеше тихо и се надяваше спомените сами да се върнат. И всеки ден се появяваха незначителни трохи след сънищата.

Поне можеше да работи, напомни си Бри. Да запълва часовете всеки ден не се оказа никакъв проблем. Работата ѝ бе приятна, удовлетворяваща, но единствено заради глупавия годеж не можеше да се успокои. Колкото по-бързо успееше да се отърве от него, толкова по-

добре. Това щеше да се превърне в още една от целите ѝ, в още едно от препятствията, които трябваше да преодолее.

— Влез — извика тя при почукването на вратата и се намръщи. Намръщеното ѝ лице не се отпусна, когато се показа Рийв. — Не съм ли в безопасност поне в собствената си спалня?

Стаята ухаеше на цветя. Бяха поставени във вази на маса край прозореца и на нощното шкафче до леглото. През отворения прозорец нахлуваше свеж бриз и разпиляваше аромата във всяко ъгълче на спалнята.

— Доктор Франко каза, че се възстановяваш чудесно.

Бри нарочно не побърза да се настани на канапето край прозореца. Така си остави време да укроти настроението си.

— Докторът и на теб ли ти дава отчет?

— Бях при баща ти. — Погледът му попадна на вестника върху леглото, отворен на снимките. Рийв не каза нищо. Нямаше смисъл да ѝ признава, че и той се бе стреснал рано сутринта, когато ги видя. Едно е да се съгласиш на един измислен годеж, друго е, когато видиш доказателствата черно на бяло.

Приблужи се към тоалетката и небрежно вдигна малко стъклено бурканче. Загледа го за момент, за да е сигурен, че бе изместил от ума си образа ѝ в тънкия халат.

— И така, по-добре ли се чувстваш?

— Чувствам се отлично, благодаря.

Леденият официален отговор го накара да свие устни. Бри нямаше да отстъпи, помисли си Рийв. Още по-добре.

— Каква ти е програмата за утре? — попита той, въпреки че вече я знаеше.

— До следобеда съм заета. След това нямам нищо чак до вечерята с херцога и херцогинята Марлбъро, и господин Лубе и съпругата му.

Ако Рийв правилно бе разбрал по тона ѝ, тя не гореше от желание да присъства, както и той. Щяха да се появят за пръв път като годеници.

— Тогава не искаш ли следобеда да излезем с лодка за няколко часа?

— С лодка ли? — Рийв забеляза как очите ѝ се оживиха, ала Бри веднага сведе очи и заговори с хладен тон: — Това покана ли е, или

просто начин да ме държиш под око?

— И двете. — Той отвори бурканчето, пхна пръста си в крема и го разтри между палеца и показалеца. Миришеше на нейната кожа — лек, сексапилен аромат. Вечер, представи си Рийв, а също и сутрин, тя размазваше крема, докато ароматът му я обгърнеше цялата. Работата му тук бе да я защитава, напомни си сериозно той, докато затваряше бурканчето, но кой щеше да го защитава него? Докато Бри седеше мълчаливо, Рийв остави бурканчето и се приближи. — Ако искаш да прецениш всички за и против, Бри, само си помисли, че ще си далече от двореца и от всички отговорности за няколко часа.

— С теб.

— Сгодените обикновено прекарват известно време заедно — отвърна небрежно той и сложи ръка на рамото ѝ, преди тя да успее да скочи. — Ти се съгласи — напомни и Рийв, прикрил стоманената си непоколебимост зад спокойния глас. — Сега просто се налага да продължиш.

— Само пред хората.

— Жена с твоето положение има малко възможности да се радва на личен живот. И освен това — продължи той и спусна ръката си към нейната, — моят живот също ще бъде гледан под микроскоп.

— Да не би да очакваш благодарности? Точно в този момент ми е много трудно.

— Задръж си благодарностите. — Раздразнен, Рийв стисна ръката ѝ, докато погледите им се срещнаха. — Стига и малко помощ.

Бри вдигна брадичка и очите им се срещнаха.

— От мен или от теб?

Той леко наклони глава.

— Според мен, и от двамата. За пред хората сме сгодени. Влюбени — добави Рийв, опитвайки звученето на думите.

Думата я притесни.

— За пред хората — съгласи се тя. — Това се оказва просто един капан.

— Капаните могат да са доста удобни. И след като подхванахме тази тема... — Той бръкна в джоба си и извади кадифена кутийка. Вдигна капака с палец. Слънчевите лъчи се спуснаха и се разбиха върху белия квадратен диамант.

Бри усети как сърцето ѝ започна да блъска в гърдите, а след това се качи в гърлото.

— Не.

— Да не би да ти се струва прекалено традиционен? — Рийв извади пръстена от кутията и го завъртя на слънцето. Белият камък изведнъж оживя и стана многоцветен. — Отива ти. Елегантен, хладен, с изчистени линии. Готов е да избликне страст във всеки един момент. — Той вече не гледаше диаманта, а нея. — Подай ми ръката си, Габриела.

Тя не помръдна. Може и да беше глупаво, ала почувства, че няма причина да го прави.

— Няма да нося пръстена ти.

Рийв хвана китката ѝ и усети пулса ѝ под пръстите си. Слънцето нахлуваше през прозореца, играеше си в косата и очите ѝ. Там бе стаен гняв и той го усети. И страст. Не беше особено романтично, помисли си, докато ѝ слагаше пръстена. Но пък и романтиката не бе на дневен ред.

— Напротив, ще го носиш. — Рийв сви длан около ръката ѝ, сякаш за да закрепил връзката. Не си позволи да мисли колко трудно можеше да се окаже да разруши тази връзка.

— Просто ще го сваля — заяви гневно Бри.

Той заговори с глас, на който тя нямаше доверие.

— Не бих казал, че е много разумно.

— Все още ли изпълняваш заповедите на баща ми? — изсъска Бри.

— Както ми се струва, и двамата го правим. Ала пръстенът си беше моя идея. — Рийв постави свободната си ръка на врата ѝ и усети хладната ѝ, гладка кожа под пръстите си. — Както и това.

Когато я целуна, не ѝ остави никакъв избор. Тя се стегна, а той я погали. Бри потръпна, а Рийв се опита да я успокои. В мига, когато усети, че отвръща на целувката ѝ, той задълбочи ласката.

Пръстите му бяха в косата ѝ, ръката му стискаше нейната, а тялото ѝ тръпнеше, сякаш Рийв я докосваше навсякъде. Щеше с радост да приеме това. Струваше ѝ се, че устните му не ѝ дават достатъчно, не вземат достатъчно, не изискват. Цели светове се разкриваха и завъртаха при допира на устните му. Тя усети вкуса му, страстен, див,

волен. Усети задоволство, което щеше да остане в нея, дори и да решише да се отдръпне.

Оживяваше, когато той я притискаше. Рийв не познаваше жена, която можеше да стане така огнена, а в същото време да е така мека. Долавяше пулса ѝ и му се искаше да усети всеки удар. Започна с гърлото ѝ и го докосна с пръсти. Стенанието ѝ отекна до устните му. След това вкуси вътрешната страна на лакътя ѝ и туптенето на кръвта, което ставаше неудържимо на китката.

Пое долната ѝ устна между своите. Искеше да я вкуси, да не я изпуска. Бри цялата трепереше и го възбуждаше до неузнаваеми предели, докато ръката му пълзеше от кръста ѝ към гърдата. Можеше да издърпа тънкия халат само с една ръка и да я остави гола, но той успя да запази бариерата, защото знаеше, че така ще изчезне всяка следа от здравия му разум.

Когато я любеше, истински, напълно, нямаше да има нито прислуга, нито някой от семейството ѝ наоколо. Когато я любеше за пръв път, нямаше да има никой друг, освен тях двамата. А тя никога нямаше да забрави. Нито пък той.

Рийв отново прокара ръка по тялото ѝ. Заплаха, обещание, желание. Никой от двамата не можеше да бъде сигурен кое точно. Когато я пусна, и двамата едва стояха на крака.

Бри долови нещо в погледа му, което накара кожата ѝ да пламне. Той знаеше. Очите му бяха сини, тъмни и в никакъв случай спокойни. В тях видя, че Рийв знаеше, че не би могла лесно да го изостави. Не и днес. Нито пък утре.

Тя се дръпна на канапето, за да остави повече разстояние между двамата.

— Нямах никакво право.

Той я гледа, докато Бри не се успокои.

— Нямам нужда от разрешение. — Когато се пресегна да докосне лицето ѝ, тя притихна. Това му бе навик, с който все още не бе свикнала. Можеше да означава нежност, ала също така можеше да бъде и проява на арогантност. — Не ми е нужно разрешение.

Не биваше да подценява силата ѝ. Бри не каза нищо, но това не означаваше, че е слаба.

— Ще те уведомя, когато пожелае да ме докосваш, Рийв.

Той не отдръпна ръката си.

— Ще го направиш.

Опитай някаква по-различна тактика, реши тя. Все нещо трябваше да подейства.

— Според мен приемаш тази игра прекалено сериозно. Направо надмина себе си.

— Ако очакваш поклони и протоколно държание, ще трябва да си ги потърсиш някъде другаде. Не забравяй, че сама ми каза да не бъда нежен.

— Както забелязвам, тази молба я изпълняваш без всякакви трудности.

— Точно така. — Рийв се усмихна и вдигна ръката, на която блестеше диаманта. — И двамата много добре знаем, че това е само едно красиво камъче, Бри. Още един капан. — Съвсем импулсивно обърна ръката ѝ, задържа я с дланта нагоре и я целуна. — Никой друг не би го сторил.

Този път тя дръпна рязко ръка и се изправи.

— Вече ти казах, че няма да го нося.

Преди да успее да свали пръстена, той беше до нея.

— Аз пък ти казах, че ще го носиш. Мисли! — Когато се спря, пръстенът беше на средата на пръста ѝ. Рийв продължи да говори. Тонът му бе същият, който използваше, когато искаше да изтръгне признание от някой заподозрян. Със задълженията човек трябваше да се справя като със задължения. — Не предпочиташ ли да си преглътнеш гордостта и да го носиш, вместо да ти се налага всеки път, когато излезеш, да обясняваш защо не носиш годежен пръстен?

— Винаги мога да кажа, че не обичам много бижута.

Той се усмихна и докосна сапфирите на дясната ѝ ръка, а след това и наситените сини камъни на ушите ѝ.

— Наистина ли? На някои лъжи вярват по-лесно, отколкото на други.

Бри бутна пръстена на място.

— Проклет да си.

— Така вече е по-добре — кимна доволно Рийв. — Можеш да ме прокленаш колкото пожелаеш, стига да ми помагаш. Може и да ви дойде наум, Ваша Светост, че и за мен всичко това е също толкова неудобно, колкото и за вас.

Попаднала в капана, тя се извърна.

— Неудобно ли? Струва ми се, че много даже ти допада.

— Опитвам се да се възползвам от ситуацията. Ти можеш да направиш същото или пък да тропнеш с крак.

Бри се завъртя на пети, а очите ѝ горяха.

— Нямам навик да се поддавам на настроенията си.

— За малко да ме заблудиш.

Тя си наложи да се успокои, защото ако продължаваше да вилнее, щеше да докаже казаното от него.

— Не ми е приятно, когато ме караш да се чувствам като дете, Рийв.

Гласът му бе спокоен също като нейния.

— Тогава не се дърпай, когато се опитвам да ти помогна да се чувстваш като жена.

— За всичко ли имаш отговор?

Помисли си за нея, за това, което набъбваше в гърдите му. Той докосна леко бузата ѝ.

— Не. Предлагам примирие за момента, Бри. Преди тази работа с годежа двамата с теб се разбирахме доста добре. Просто го приеми като едно улеснение на нещата.

Тя се намръщи, ала сама установи, че бе по-лесно да сключат примирие. Поне докато не си възвърнеш силите.

— Какво улеснение?

— За всичко. С него... — Рийв повдигна отново лявата ѝ ръка. — С него няма да се налага да обясняваш защо прекарваме времето си заедно и какво точно правя тук. Като двойка годеници можем да излизаме, да се разхождаме. Хората са толерантни към влюбените, които са се откъснали от останалите за малко. Така няма да си като вързана в двореца.

— Никога не съм казвала, че съм като вързана.

— Наблюдавал съм те как се взираш през прозореца. През който и да било прозорец.

Погледът ѝ се върна към него и се задържа. Неочаквано Бри се предаде, въздъхна и отново се настани на канапето.

— Добре, така е, понякога наистина се чувствам ограничена. Всичко това ми е непознато и въпреки това не ми се струва съвсем непознато. Чувството не е много приятно, Рийв, да усещаш, че тук ти е мястото, но да не си съвсем сигурен дали няма да завиеш в

неподходящата посока и да се загубиш. А пък сънищата... — Тя прекъсна думите си и се прокле. Пред него казваше прекалено много неща и се притесняваше.

— Още сънища ли си имала?

— Не си ги спомням много добре.

— Бри... — Търпеливостта му не беше както при доктор Франко, но усетът и интуицията му бяха същите.

— Истина е. Не ги помня. — В разочарованието си тя прокара пръсти през косата си. Той забеляза как пръстенът хвърли огнени отблясъци върху огнените ѝ коси. Неговият огън, помисли си Рийв. И нейният. — В общи линии винаги се повтаря едно и също, тъмнината, миризмите, страхът. Няма нищо ясно, Рийв. — За момент Бри затвори здраво очи. Беше прекалено лесно да се поддаде на слабостта. Сълзите бяха толкова удобен изход. Тя нямаше да си позволи подобно нещо. — Нямам за какво да се хвана. Всеки ден си повтарям, че тъкмо днес завесата ще се вдигне. И всяка вечер... — Бри потръпна.

Искаше му се да пристъпи към нея, да я прегърне. Лесно можеше да ѝ предложи страст. Утешението беше опасно. Той остана застанал настрана.

— Утре няма да се налага да мислиш за това. Ще излезем на плаване. Сами с лодката. Слънце и море, това ще бъде всичко. Няма да има пред кого да играеш роля.

Няколко часа без преструвки, помисли си тя. Рийв ѝ предлагаше безценен дар. Може би това означаваше същото и за него, ала той имаше това право. Бри сведе очи към пръстена, а след това погледна и към него.

— Ти също. — Рийв се усмихна. Стори ѝ се, че усмивката му бе приятелска. — Съгласна съм.

СЕДМА ГЛАВА

Както и много други неща, Бри бе забравила какво значи наистина да се отпуснеш и да си починеш. Когато откри как, почувства истинско облекчение, а се и оказа, че е изключително лесно. Тя се надяваше, че когато и другите ѝ спомени се върнат, също ще бъдат толкова приятни.

И все пак беше открила още едно нещо, в което можеше да бъде сигурна. В морето се чувстваше също толкова у дома, колкото и на сушата. Това си бе истинско удоволствие, и то невероятно, да открие, че се справя отлично с платната и въжетата. Ако беше сама на малката едномачтова платноходка, можеше да я подкара без всякакво усилие. Щеше да успее да я управлява, защото владееше необходимите познания и притежаваше задължителната сила. Поне в това бе сигурна.

Слушаше шума на вълните около корпуса, докато лодката набираше скорост, и бе убедена, че този шум ѝ бе познат отпреди. Нямахше значение нито къде бе било това, нито как.

Обичаше да плава. Всички, с които Рийв бе разговарял, го бяха потвърдили. Идеята да прекарат един ден в открито море бе дошла от него, когато забеляза, че опънатите ѝ нерви, напрежението и потиснатостта не я напускаха. Въпреки че Бри се преструваше доста умело. Беше му казала да не бъде мил и внимателен, но човек не можеше винаги да следва заповеди, били те и на една принцеса.

Беше заложил на инстинктите си и ѝ позволи да поеме руля, когато потеглиха. Сега я наблюдаваше с каква лекота го завърта, за да улови вятъра. В синхрон с нея, той отпускате или стягаше плющящото платно. Докато лодката препускаше по вълните, гонена от вятъра, Рийв чу Бри да се смее, когато платната се издуваха.

— Великолепно — извика тя. — Върхът. Толкова свободно, толкова просто.

Вятърът я въодушевяваше. Скоростта при този първи морски пробег бе от основно значение. Свободата, след като си бил толкова дълго под властта на други, бе опияняваща. Контрол, ето че Бри най-

сетне откри нещо, което можеше да контролира. Ръката ѝ държеше умело руля и го извиваше леко в зависимост от движенията на Рийв, когато бе необходимо да го следва.

Прегради, задължения, отговорности, всичко това се стопи и изчезна. Останаха само вятърът и водата. Тук времето нямаше значение. Можеше да забрави за него, както сигурно бе правила и преди. А сега вече знаеше, че ще направи така отново. Слънцето бе точно както трябва през една ваканция. Грееше ярко, кръгло, топло и струеше златни лъчи от небето, които побеляваха в морето. Тя задържа руля с коляно и се измъкна от огромната памучна риза. Бикините ѝ не бяха особено скромни, ала Бри искаше да почувства и вятъра, и слънцето по кожата си. Управляваше умело и избягваше другите лодки. Уединението бе нещо, което не би пожертвала.

Поне няколко часа щеше да бъде егоистка. Поне няколко часа нямаше да е принцеса, а просто една жена, галена от вятъра, милвана от слънцето. Със смях отметна косата си назад, а вятърът отново я праметна пред лицето ѝ.

— Правила съм това и преди.

Рийв се отпусна. Вятърът си вършеше работата в този момент.

— Тази лодка е твоя — каза той. — Според баща ти, Бенет е най-добрият ездач, Александър — най-добрият фехтувач, но ти си най-добрият моряк в семейството.

Тя се замисли и прокара длан по лъскавата махагонова рейка.

— Либерте — изрече тихо, замислена за свободата, на която бе кръстена лодката. — Струва ми се, че също както и малката ферма, съм използвала тази лодка, за да мога да бягам.

Рийв се обърна, за да я погледне. През тъмните му очила Бри изглеждаше златна и великолепна. Примитивна, желана, и въпреки това някак изгубена. Каквито и да бяха намеренията му, нямаше смисъл да е мил и любезен.

— Бих казал, че си го заслужила. Не е ли така?

Тя издаде някакъв звук на несъгласие, може би на несигурност.

— Само се чудя дали съм била щастлива преди. Понякога ми се струва, че като си спомня, ще ми се иска нещата да останат такива, каквито са сега. Всичко това е ново, нали разбираш?

— Ново начало ли? — Помисли си за собствената си ферма и за своето ново начало. Ала той поне знаеше къде бе приключил със

стария живот и откъде започваше новият.

— Не казвам, че не искам да си спомня. — Бри наблюдаваше Рийв как свали тениската през главата си и я запокити на една страна. Изглежда толкова естествен, каза си тя, толкова освободен. Банският му бе плитък, но това не я притесни. Беше се притискала до това тяло. Не можеше да не си спомни усещането. Той бе слаб и мускулест. Малки капчици блестяха по кожата му. Опасен мъж. Ала нима опасността не беше нещо, срещу което трябваше рано или късно да се изправи?

Да, спомняше си прегръдката му. Трябваше ли да се срамува, че бе открила колко много ѝ се искаше да се притисне до него, да я прегърне отново? Разбра, че не се срамува, независимо дали трябваше, или не. Въпреки това беше предпазлива.

— Знам толкова малко неща — промърмори Бри. — За себе си. За теб.

Рийв извади цигара от джоба на ризата си, оставена на една от скамейките. Сви длани и щракна запалката с пестеливи движения. Когато изпусна дима, я погледна отново.

— Какво искаш да знаеш?

В първия момент тя не отговори, само го наблюдаваше. Това бе мъж, който умееше да се грижи за себе си, а и за тези, които преценеше, че трябва. Това бе мъж, който сам определяше правилата и Бри бе сигурна в това. Въпреки всичко... Освен ако не грешеше, това бе мъж, който живееше по правила, отдавна установени в живота му. Какво ли го ръководеше в този момент?

— Баща ми ти има доверие.

Той кимна и нагласи плющящото платно.

— Няма причина да не ми вярва.

— Но той познава добре баща ти, не теб.

Устните му трепнаха. Арогантността отново се появи, помисли си тя, макар и по елегантен начин, неподвластна на доброто му възпитание. Тази арогантност, за съжаление, бе една от най-привлекателните му черти.

— А ти не ми ли вярваш, Габриела? — Рийв зададе въпроса си умишлено тихо, умишлено предизвикателно. Залагаше ѝ капан, и двамата го знаеха. Затова отговорът ѝ, когато заговори, го остави безмълвен.

— Готова съм да ти поверя живота си — отвърна прямо тя. Обърна се към вятъра и отново поведе лодката напред.

Какво можеше да ѝ отговори? В думите ѝ нямаше нищо подвеждащо, нямаше ирония. Бри бе изрекла именно това, което мислеше, не просто една изтъркана фраза, а самата истина. Би трябвало да се почувства доволен. Бе част от работата му, поне на теория, да спечели доверието ѝ. Защо тогава се почувства неудобно и реши, че трябва да бъде особено предпазлив?

Едва сега му хрумна какво точно бе прозрял още в първия миг, когато я видя отново в болничното легло. Нищо между тях не би могло да бъде обикновено и тривиално. Той бе толкова пленен от нея, колкото и тя от него, макар и по един доста необичаен начин.

И двамата, всеки по свой начин, започваха нов живот. Нито единият, нито другият имаха причини да желаят каквито и да било усложнения. Истината бе, че Рийв си бе обещал да живее простичък живот. Още в самото начало на този нов живот му звъннаха от Кордина и нещата отново се объркаха.

Трябваше да откаже, припомни си отново той. Искаше да откаже. Защо? Защото Бри, макар че я помнеше едва шестнадесетгодишна, бе останала в ума му години наред.

Откакто дойде в Кордина, нещата само се усложниха. Заради фалшивия годеж цялата международна преса бе по петите им. Една кралска сватба винаги се отразяваше на първа страница. Вече три водещи американски списания се обаждаха с молби за интервюта. Папараците ги следваха като упорити малки териери на всяка крачка извън двореца.

Трябваше да откаже молбата на принц Арманд за този измислен годеж с Бри. Самият факт, че това бе логичното разрешение на един доста деликатен проблем, се заличаваше от неприятностите, които водеше след себе си. Но той не отказа. Защо? Заради Бри, заради жената, която опознаваше, която заплашваше да остане в сърцето му за цял живот.

Когато беше с нея, му се струваше, че стъпва бавно и мъчително по нажежени въглени. Всичко наоколо се замъгляваше и не бе възможно да се охлади, без да направи фаталния скок в жаравата.

— Това малко заливче — посочи тя, — изглежда тихо и спокойно.

Без много суетня двамата огледаха убежището. Бри направляваше лодката на вятъра, намаляваше скоростта, въртеше руля. След като всичко бе направено както трябва, тя седна и се загледа над водата.

— От това място Кордина изглежда наистина прекрасна. Толкова много розово и бяло, прекрасна е. Сякаш нищо лошо не би могло да се случи тук.

Рийв проследи погледа ѝ.

— Във вълшебните приказки обикновено има и насилие, нали не си забравила?

— Не съм. — Бри се усмихна лекичко и погледна към двореца. Колко дръзко се издига, помисли си. Колко е елегантен, колко величествен. — Ала дори и да прилича на взета от вълшебна приказка, Кордина не е такава. Да не би практичният ти и демократично настроен американски ум да я намира за глуповата... Дворците ни, помпозността, протокола?

Този път той се усмихна. Тя може и да не помнеше корените си, но те си оставаха дълбоко в нея.

— Според мен се управлява изключително интелигентно. Лебар е едно от най-добрите пристанища в света, независимо от размерите. В културно отношение всички могат да се поклонят пред Кордина. Икономически е непоклатима.

— Така е. И аз съм си написала домашното. Въпреки това... — Бри прекара език по зъбите си и се отпусна назад, обхвана колене с длани. — Ти знаеше ли, че на жените в Кордина не им е било позволено да гласуват чак до края на Втората световна война? Приемало се е за благоволение, не за право. Семейният живот тук си е типично средиземноморски. Жената дължи подчинение, а съпругът има цялата власт.

— На теория или на практика? — попита веднага Рийв.

— От всичко, което видях, по-скоро на практика. Според конституцията, титлата на баща ми може да се предава само на мъжките наследници.

Рийв слушаше, загледан над вълните, също като нея.

— Това дразни ли те?

Тя го погледна със странен питащ поглед.

— Не, разбира се. Това, че нямам желание да управлявам, не означава, че законът е справедлив. Дядо ми е въвел изборителното право за жените на Кордина. Собственият ми баща е направил още повече, като е назначил жени на ръководни постове, ала промените са изключително бавни.

— Несъмнено е така.

— Ти си практичен и търпелив по природа. — Бри сви бързо рамене. — Аз обаче не съм. Когато промяната е за добро, не виждам причина тя да бъде забавяна.

— Не можеш да пренебрегнеш и човешкия елемент.

— Особено когато някои хора са така погълнати от традицията, че не виждат предимствата на прогреса.

— Лубе ли?

Бри го погледна с признателност.

— Сега вече разбирам защо баща ми толкова те цени, Рийв.

— Ти какво знаеш за Лубе?

— Мога да чета — отвърна простичко тя. — А също и да слушам. Картината, която виждам, е на един изключително консервативен човек. Надут. — Бри стана и се протегна така, че бикините се изпънаха по тялото ѝ. — Истина е, че е чудесен министър, но по свой начин, а също така и много, много предпазлив. Четох в дневника си как се е опитал да ме разубеди да замина за Африка миналата година. Не било прилично за една жена. Също така смята, че не е прилично да се срещам с Националното събрание по въпросите на бюджета. — За миг пролича разочарованието ѝ. Тя наистина, отбеляза Рийв, научава бързо. — Ако мъже като Лубе си постигат своето, жените няма да имат повече права от варенето на кафе и гледането на деца.

— Според мен тези неща могат да се постигнат единствено с общи усилия.

Бри му се усмихна, очевидно развеселена и по-спокойна.

— Но, от друга страна, ти не си чак такъв традиционалист. Майка ти е била съдия в различни райони. — Рийв я наблюдаваше, без да трепне. — Написала съм си домашното — напомни му тя. — Не можех да не го направя. Завършил си Американския университет с отличие. При сегашните обстоятелства ми се струва интересно, че имаш диплома по психология.

— Необходима ми беше — отвърна небрежно той — за кариерата, която съм си избрал.

— Така е. След две години и половина в полицията и три отличия за храброст, си минал под прикритие. Тук вече фактите се губят, но се носи слух, че си бил в екипа, който разбил една от основните криминални групировки, действали в Окръг Колумбия. Освен това се говори, че по настояване на един американски сенатор си служил и в силите за сигурност. С твоето име, интелигентност и такова досие лесно са могъл да се издигнеш до чин капитан, независимо от възрастта. Въпреки това си предпочел да напуснеш завинаги.

— За човек, който твърди, че знае много малко за мен, си научила доста.

— Това не ми дава нищо за теб самия. — Бри се приближи до борда. — Искam да се поразхладя. Ще дойдеш ли? — Преди още да отговори, тя вече бе скочила и плисна във водата.

Беше невероятно предизвикателна, а Рийв все още не бе разбрал дали това бе нарочно. Изправи се замислен. Да открие това можеше да се окаже истински урок. Елегантно като нея той скочи във водата.

— Колко приятно — възкликна Бри, докато плуваше бавно наоколо. Вече се бе гмуркала и косата ѝ бе полепнала по лицето. Капките вода и слънцето я превърнаха в медна на цвят. Без грим, на силното слънце, лицето ѝ бе толкова изящно. Това бе лице и тен, които фотографите се надпреварваха да запечатват. Като образ, мислеше си Рийв, докато я следваше в хладната вода, тя бе безупречна. Като образ го бе заинтригувала безкрайно много, както всеки образ интригува мъжа. Това бе жената, за която копнееше. Все още му предстоеше да разбере дали ще съумее да раздели образа от жената и да има това, което иска. Беше работил в полицията достатъчно дълго и знаеше прекрасно, че всяка постъпка си има своите последствия. За всяко нещо, което желаеш, трябва да се плати. А сега изобщо не му беше ясно каква можеше да е цената.

— Казаха ми, че използваш басейна всеки ден — подзе Бри и се отпусна назад, за да си намокри отново косата. — Добър плувец ли си?

Той правеше минимални движения, колкото да се държа над водата.

— Да.

— Може някоя сутрин да дойда с теб. Вече наваксах голяма част от работата и мога да си позволя да загубя по час-два. Рийв... — Тя загреба вода в шепи и я остави да се оттече в морето. — Нали знаеш, че балът на ПДИ е само след няколко седмици.

— Трябва да съм глух, за да не разбера. В балната зала всеки ден цари такава суматоха и шум.

— Няма как — отвърна небрежно Бри. — Казвам го единствено защото трябва да го знаеш като мой... — Погледът ѝ машинално се плъзна към пръстена на лявата ѝ ръка. Въпреки че я наблюдаваше внимателно, той не можа да разгадае изражението ѝ. — Като мой годеник — продължи тя, — ще трябва да откриеш бала с мен и съвсем буквално да си домакин.

Рийв наблюдаваше как косата ѝ се стели сред вълните.

— Е, и?

— До бала можем да сведем появяването си на обществени места до минимум. Отвличането, въпреки че го омаловажаваме, е чудесна възможност да се спотаим, както и да бъдем по-дискретни по отношение на годежа. Балът обаче е събитие от първостепенно значение и ще присъстват много представители на медиите, а и доста други хора. Чудя се дали татко е взел под внимание обществения натиск, под който ще бъдеш, когато те помоли да приемеш тази длъжност...

Той се отпусна по-ниско във водата и се приближи до нея, ала не достатъчно, за да я докосне.

— Мислиш, че няма да успея да се справя ли?

Бри премигна, а след това се разсмя.

— Нямам никакви съмнения, че ще се справиш блестящо. Все пак Александър се възхищава от ума ти, а Бенет от облеклото ти. Не би могъл да имаш по-добри поръчители.

Рийв вече се забавляваше.

— Е, и?

— Просто колкото по-дълго продължава това, толкова повече работата се задълбочава. След като развалим годежа, ще трябва да се оправяш с последствията, може би дори години наред.

Той се отпусна по гръб и затвори очи.

— Не се притеснявай за това, Бри. Няма да имам проблеми.

— Тъкмо затова се притеснявам — настоя тя. — Все пак аз съм причината за всичко.

— Не. — Отговорът бе съвсем кратък. — Причината е похитителят ти.

За момент Бри не каза нищо. Все пак Рийв бе насочил разговора в желаната от нея посока. Не бе сигурна дали да се възползва от тази възможност, но реши да действа.

— Рийв, няма да те питам дали си добър полицай. Нито дали си добър като частен детектив. Данните за теб са достатъчно красноречиви. Само че щастлив ли си с тази работа?

Този път той се умълча. Притвори очи и усети как слънчевите лъчи го изгарят, докато водата леко се плискаше около тялото му. Все още пристъпваше по жаравата.

Никой никога не го бе питал дали бе щастлив с тази работа. Истината бе, че той самият не си бе задавал този въпрос, поне доскоро. Отговорът бе, да. Ала също така и не.

— Да. Получавам известно удовлетворение от работата си. Вярвах в това, което вършех в полицията. Сега вече поемам единствено случаи, в чиято правота съм убеден.

— Тогава защо не разследваш отвличането, вместо да ме пазиш?

Рийв се премести така, че водата да стига до раменете му, за да може да я вижда. Чудил се бе кога ли тя ще зададе този въпрос.

— Аз съм частен детектив, вече не работя като ченге. Както и да е, тук нямам никакви правомощия.

— Не ти говоря за правилата и законите, а за желание.

— Едно от нещата, на които най-силно се възхищавам у теб и което най-много ме дразни, е прозорливостта ти. — Зачуди се каква ли щеше да бъде сега косата ѝ при допир, докато бе още мокра от морската вода, и се поддаде на импулса да я докосне. Зачуди се как ли ще реагира Бри, ако знаеше, че вече се бе опитал да подпита някои неща, че се бе вмъкнал зад завесите на протокола и си бе направил свои собствени заключения, но без да ѝ казва. При шаха дори кралицата можеше да бъде използвана като пешка. — Да, мислил съм за това. — Отговорът му прозвуча небрежно, ала не достатъчно. — Докато баща ти не ми каже, официално съм охранител. Само охранител.

Тя усети лекото подръпване, докато пръстите му се вплитаха в косата ѝ. Леко, съвсем леко краката им се докоснаха под водата.

— А ако те помоли? Тогава ще обмислиш ли тази възможност?

Ръката му продължаваше да си играе с косата ѝ, но въпросът ѝ го бе разсеял.

— Какво искаш, Бри?

— Помощ. Нито от баща ми, нито от Лубе научавам нещо за хода на разследването. Те ме закрилят, Рийв. И двамата се стремят да ме обвият в пашкул, а това никак не ми е по вкуса.

— Значи искаш да се послушам и да ти кажа какво става.

— Щях да го направя сама, но пък ти имаш много повече опит. А и... — Тя му се усмихна. — Няма начин и крачка да направя без теб.

— Вече ми намерихте друго предназначение, така ли, Ваша Светлост?

Бри вдигна едната си вежда и макар да беше свършено мокра, достойнството ѝ бе неоспоримо.

— По-скоро не. — Той я пусна. Май беше дошло времето да я използва и да се остави да бъде използван в по-пряк смисъл.

— Ще си помисля.

Тя прецени, че ще бъде по-добра стратегия да се оттегли, отколкото да нападне.

— Ще трябва да се задоволя и с това. — С три бързи загребвания стигна до лодката и се изтегли на борда. — Какво ще кажеш да опитаме виното и студеното пилешко, което ни е приготвила бавачката?

Рийв сръчно се прехвърли до нея и остана прав за момент, за да се оттече водата.

— Бавачката винаги ли поема задълженията и на твой снабдител?

— На нея ѝ е приятно. За нея сме все още деца.

— Добре тогава. Да не оставяме храната да се развали.

— А ето я отново типичната ти практичност. — Бри взе кърпата и бързо попи косата си, а след това я захвърли на една страна. — Добре, ела в кабината и ми помогни. Доколкото разбрах, има и ябълков щрудел. — Кожата ѝ все още блестеше от капките вода, когато се спусна в малката кабина. — Справяш се много добре на вода — отбеляза тя, когато той я последва.

— С баща ми често ходехме да плаваме.

— Ходехте? — Бри взе бутилка вино от хладилника, погледна етикета и кимна доволно.

— През последните години не ни оставаше много време.

— Ала сте близки?

Рийв се огледа бързо, откри тирбушона и пое бутилката от нея.

— Да, близки сме.

— И той ли е като баща ми? Искам да кажа... — Тя чу тихото изпукване на тапата и се огледа за чаши. — И той ли е такъв достоен и впечатляващ?

— Така ли възприемаш баща си?

— Май да. — Бри леко се намръщи, докато Рийв разливаше виното. — И мил, също така, но много сдържан. — Знаеше много добре, че баща ѝ я обича, ала страната и властта идваха на първо място. — Мъже в тяхното положение трябва да са такива. И ти си такъв.

Той се усмихна и докосна чашата ѝ със своята.

— Достоен, впечатляващ или мил?

— Сдържан — отвърна тя и го погледна, докато отпиваше. — Все ме караш да се чудя за какво си мислиш, докато ме наблюдаваш.

Усети виното хладно и сухо на небцето си.

— Струва ми се, че знаеш.

— Не съвсем. — Бри отпи нова глътка с надеждата Рийв да не се досети, че го прави за кураж. — Знам, че искаш да ме любиш.

Слънцето се промъкна през отворената врата и я огря.

— Да.

— Питам се защо? — Тя свали чашата и я задържа с две ръце. — С всяка жена, която срещнеш, ли искаш да се любиш?

При други обстоятелства би си помислил, че Бри го поощрява, ала въпросът ѝ бе напълно откровен. Затова ѝ отвърна по същия начин.

— Не.

Тя се усмихна леко, въпреки че едва сдържаше нервите си. Така ли се играеше тази игра, чудеше се Бри. А дали тя се опитваше да играе игра?

— Тогава с почти всяка.

— Само ако отговаря на определени условия.

— И какви са те?

Той обрамчи лицето ѝ с длани.

— Ако ме карат да мисля за тях още със събуждането, още преди да съм се сетил кой ден е.

— Разбирам. — Бри завъртя чашата в ръце. Пръстите ѝ бяха овлажнели от нерви, но не трепереха. — За мен ли мислиш още щом се събудиш?

— Ласкателства ли търсиш, Габриела?

— Не.

Рийв наклони главата ѝ още малко назад. Тя не се стегна, не се отдръпна и той отново усети, че Бри не се притесняваше, а бе изпълнена с очакване.

— Какво тогава?

— Искам да разбера. Не познавам нито себе си, нито миналото си и искам да разбера дали ти ме привличаш единствено заради желанието да бъда с мъж.

Това бе прекалено откровено, помисли си Рийв. Не звучеше особено ласкателно, бе прекалено откровено. Сам си го бе изпросил. Когато пое чашата с вино от ръцете ѝ и я остави, той забеляза колко стегнати бяха пръстите ѝ. Това го изпълни с известно задоволство.

— А аз привличам ли те?

— Ласкателства ли търсиш?

В очите ѝ блеснаха весели искри. Рийв забеляза, че тя се усмихна.

— Не. — Леко и ненастойчиво той докосна устните ѝ, без да откъсват поглед един от друг. — Очевидно и двамата желаем едно и също.

— Може би. — Бри се поколеба за момент, преди да положи длани на раменете му. — Може би е време да разберем дали е точно това.

Точно така искаше Рийв да се случи — далече от двореца, далече от стените. Долавяше се единствено пляска на вълните, приглушен, ритмичен и спокоен. Кабината бе малка и ниска. Имаше сенки, имаше слънце. Бяха сами.

Точно така искаше той да се случи, въпреки че в този момент се поколеба. Тя изглеждаше толкова нежна. Нежна, а Рийв се бе съгласил да я пази и защитава. Каква обективност щеше да му остане, ако станеха любовници? Бри се вдигна на пръсти и докосна устните му

отново. Той усети удоволствието, сладостта, желанието в себе си и се предаде.

На каква обективност можеше да разчита, повтаряше си Рийв. Той ѝ бе признал самата истина, когато каза, че мисли за нея всяка сутрин.

— Не си напълно сигурен — прошепна тя и докосна бузата му. У нея се надигаше желание, по-бързо и по-свободно, отколкото бе очаквала. Разбираше, че Рийв изпитва съмнения. Колебаеше се. Това я облекчи, но я възбуди също така. Колко ли щеше да се притесни, ако той бе сигурен, а тя се окажеше единствената нервна. — Аз съм твоя без миналото си. За момента, само за този момент нека забравим какво бъдеще ни чака. Само днешният ден, Рийв. Само един час, един миг.

Това той можеше да ѝ подари. Щеше да ѝ го даде. Щеше да приеме само това. Този път устните им не се докоснаха леко и кратко. Когато става въпрос единствено за мига, нещата придобиват сила. Те водят напред, изискват. Страстта се надига, страстта се оттегля. Страстта е свободна.

Това бе само за миг. И двамата се бяха съгласили, така бяха решили заедно. И двамата забравиха.

Телата им се притиснаха едно до друго. Устните вкусваха. Глад, какъв глад. Рийв усети дланите ѝ по гърба си, малки, гладки, отново с грижливо поддържани нокти. Първо го галеха, след това притискаха и задържаха. Сила, как се излъчваше от нея и скриваше нежността. Нужда, как пулсираше до тялото му и го караше да забрави логиката, плановите си, решенията. В копнежа няма логика, за страстта няма планове. Мирисът на море бе едва доловим. Парфюмът ѝ го замая. Рийв я привлече върху тясната койка.

Бри усети ръбовете на тъканата постеля, когато се отпусна на нея. Беше ѝ казал да не очаква рози, нито пък сатенени чаршафи. Ала тя не ги искаше. Илюзиите не бяха от значение. Бри търсеше реалността. С него я бе открила.

Краката им се преплетоха, те се опиваха един от друг. Някои пътешествия са бързи и необуздани. Тя вече не можеше да мисли, дали бе изпитвала подобно нещо и преди? Сегашният момент бе всичко, което имаха. Отвори очи и го погледна. Лицето му бе близко, заслонено в сянка. Изпълваше кръгозора ѝ. Сегашният момент бе всичко, което искаше.

Посегна да привлече главата му към себе си. Сладост. Сигурно розовите цветчета, сгорещени на слънцето, имат такъв вкус. Натрапчив, също като греяно вино. Опияняващ, като току-що отворено шампанско.

Колкото повече отпиваше, толкова по-добре разбираше какво означаваше истинска алчност. А след това я докосна и разбра какво бе несдържаност.

Бри бе като скулптура, изящно изваяна, създадена с любов. Но тя бе от плът и кръв. Движеше се под дланите му, трептеше. Всеки може да се възхищава на една статуя, да се остави да го очарова, да я разглежда. И той можеше да го стори, докато погледът му се опиваше, а ръцете му я галеха. Ала това бе жената, която желаше. Жената, която вече добре разбираше, която изгаряше от същото нетърпение като него.

Бри се изви със стон на удоволствие и го притисна под себе си, така че да може да го докосва свободно. Вътре в нея пулсираше желание, диво, без очертания, без начало и край. Сигурно затова не се бореше срещу него. Сигурно затова нямаше начало.

Искаше да усети наситения мъжки вкус. Стори го. Искаше да види бледата си женска ръка на загорялата му кожа. Стори го. Усещанията я отведоха на място, което не би могла да опише с обикновени логични думи, но тя разпозна щастието.

Когато усети, че горната част от банския ѝ се разхлабва, не се засрами, усети единствено удоволствие. Докосни ме. Това бе песента, която чуваше миг преди неизречените думи да се сбъднат.

Изпаднали в забвение един до друг, те се извиваха на койката, изискваха и даваха, предлагаха и вземаха. Устата му следваше ръцете, Бри тръпнеше и възкликваше от изумление и доволство. Ако имаше още, беше готова за още. Ала ако това бе всичко, не се нуждаеше от нищо повече. Знаеше ли тя, че тялото ѝ бе събрало такава чувственост? А Рийв дали бе знаел? Колкото и невероятно да бе, той сякаш знаеше къде да я докосне, къде иска да се спрат устните му. Не бе готов за нищо по-малко.

Дръзка и уверена, Бри задърпа плиткия му бански, докато между него и ръцете ѝ не остана нищо. Възбуда нахлу у нея, когато Рийв простена, когато се предаде. Тогава усети как го напускат и последните задръжки.

Той бе любил и преди. Помнеше какво усещане създава женското тяло, какво бе да се потопиш в страстта. Защо тогава не си спомняше нищо подобно? Ако някога желанието го бе притискало така неудържимо, Рийв поне не помнеше. Неочаквано край тях нямаше нищо, нито лекият плясък на вълните, нито слънцето, което нахлуваше през вратата, нито едва доловимото полюшване на лодката. Съществуваше единствено Габриела, силна, стегната и прелъстителна. Съществуваше единствено Габриела и едно непреодолимо желание, преплетено с чувствата му, което той не смогваше да удържи. Нямаше как да се пребори с нещо, което не разбираше. Вместо това се предаде и на желанието, и на нея.

Тя се изви и Рийв проникна в нея, чу я как възкликна, усети я как се стегна. След това Бри препусна с него, до него. Никой не разбра кой поде ритъма.

Може би само мигове бяха минали. Може би минути. Те бяха все още преплетени, влажна кожа до влажна кожа, бързо сърце до друго забързано сърце. Тя не се бе отпуснала, бе зашеметена. Може би, мислеше си Бри, заслушана в неравномерното дишане на Рийв до ухото си, никога нямаше да може да се успокои. Вече нищо нямаше да е същото.

Погледна към слънцето, което навлизаше в кабината. Същото слънце. Чу и усети движението на морето. Същото море. Но това не беше същата Габриела. Никога нямаше да бъде същата след този момент. Невинността си бе отишла. Едва сега бе сигурна, че я бе загубила. Едва сега разбра, че бе искала да я загуби.

— Значи не е имало никой друг — прошепна тя на глас мислите си.

Той усети как нещо се преобърна в него. Лежеше неподвижно и затвори очи, докато се успокои. Когато повдигна глава, видя тежкия ѝ поглед, блясъка на кожата, които издаваха моментите след преживяна страст. Когато я погледна, разбра, че не бе загубил единствено обективността си.

Сърцето, за което смяташе, че винаги ще си остане негово, вече ѝ принадлежеше. В този момент Рийв бе уверен, че Бри можеше да го пречупи на две само с една невнимателна дума. Затова заговори почти небрежно.

— Не, не е имало друг. Извинение ли очакваш?

Тя не знаеше как да реагира. Нима един мъж се чувства отговорен, когато е отнел невинността на една жена? Може би не точно отговорен, помисли си Бри, ала все пак обзет от неудобство. Не можеше да си позволи да проличи колко я заболя при тази мисъл. Успя да запази погледа си непроменен, а гласа си спокоен.

— Не, не очаквам извинение. А ти?

Гласът му не се промени, нито пък изражението. Затова тя не успя да разбере нищо.

— Защо да очаквам?

— Аз започнах това, Рийв. Много добре го съзнавам. — Бри понечи да се изправи, но той я задържа.

— Съжаляваш ли?

Тя вирна брадичка, макар и малко, ала достатъчно, за да разкрие настроението си.

— Не. А ти?

Това е първият ѝ път с мъж, помисли си Рийв, а ето че мъжът започна един глупав, недостоеен разговор, за да се защити. Бри заслужаваше малко нежност, малко ласки и истината. Докосна лицето ѝ, прокара пръст по бузата ѝ.

— Как мога да съжалявам, че ми е отдадено нещо толкова красиво? — Целуна я бавно и нежно. — Как мога да съжалявам, че съм те любил, след като вече искам да го сторя отново?

Той видя как устните ѝ потръпват и я привлече до себе си. Когато тръгнеха да се връщат към Кордина, трябваше отново да започне да гради планове и да обмисля нещата отначало. Щом ще ѝ помага... Но не сега. Все още не.

Доволна, спокойна, че може да се отпусне, тя положи длан върху сърцето му. Пред погледа ѝ попадна годежният ѝ пръстен. В приглушената светлина не изглеждаше толкова впечатляващ, толкова изискващ. Изглеждаше така, сякаш... Сякаш точно там му бе мястото. Той не бе истински, напомни си бързо Бри. Това бе само част от сложната игра. Не бе истински. Затвори очи и се отпусна до Рийв.

Не, пръстенът не бе истински, ала това тук беше, мислеше тя, докато се унасяше. Това бе истинско, за толкова дълго, колкото можеше да остане.

ОСМА ГЛАВА

Нищо не става по-лесно, мислеше си Бри, докато вървеше по просторния коридор с множество прозорци от двете страни, на път към голямата бална зала. В коридора бяха закачени картини, които щяха да извикат сълзи в очите на всеки художник с истински чувства. Мебелите бяха грижливо поддържани векове наред. Тя отмина, без да забележи нищо около себе си.

Вместо да става по-простичък, животът с всеки изминал ден се превръщаше в сложна загадка. Нима Рийв не ѝ бе казал, че той никога не е достатъчно обикновен. Нямаше смисъл да си мечтае, че можеше и да е сбъркал.

Само преди седмица бе лежала до него на тесната койка, полуунесена в сън, докато Рийв не я бе привлякъл отново към себе си. И я беше любил отново. Нима това не ги правеше любовници, запита се Бри и спря край един от прозорците. Не се ли предполагаше, че любовниците трябва да се чувстват свободно и спокойно, когато са заедно, и да се желаят? Беше изминала цяла една седмица. През всичкото това време той бе безупречно учтив, привидно внимателен. По свой начин беше много мил. И направи всичко по силите си, за да не се докосва до нея. Тя се облегна на перваза и погледна надолу. Стражата се сменяше. Докато наблюдаваше безшумната и изключително приятна церемония, Бри се зачуди дали пък Рийв не бе решил, че бе крайно време и нейната стража да се смени. А какво щеше да прави, ако той напуснеше?

Тя, разбира се, много добре знаеше, че трябва да приеме ключките. Годешът им бе новина номер едно не само в Кордина и Европа, но и в Съединените Щати. Което и списание да отвореше, веднага се натъкваше на свои снимки.

Голяма работа, каза си Бри и сви рамене. Ключките идват и си отиват. Без да мисли, завъртя диаманта на пръста си. Да, ключките не означаваха нищо. Ала Рийв... Той беше много важен.

Ако разбираше по-добре себе си, живота си, щеше ли по-успешно да се справи с нещата, които се случваха?

Или щеше да се занимава с неща, които в момента не се бяха случили? Не, животът определено не беше прост.

Да се влюбиш, е достатъчно трудно, когато нещата си протичат нормално, но когато пред теб има множество празни страници, толкова много отговорности, на които да привикнеш, всичко е много по-страшно, отколкото интересно.

Рийв ще се върне във фермата си, напомни си тя. Във фермата, в родната си страна, щеше да се върне към живота, с който бе свикнал. И Бри, както и семейството ѝ, както и неколцина други, на които можеше да се има доверие, знаеха много добре този факт. Дори и Рийв да я поканеше, тя можеше ли да тръгне? Ала той нямаше да я покани, каза си Бри и се опита да приеме истината. Все пак тя си оставаше само една от любовниците в живота му, една случайна жена. Едва ли за него бе същото, каквото бе и за нея, защото Рийв бе единственият.

Отговорност. Бри затвори очи за момент и си наложи да осъзнае думата. Трябваше да мисли за отговорностите си, а не да се отдава на мечти, и то посред бял ден. Нямаше да има приказна сватба, нито пък великолепна бяла рокля с воал, която всеки дизайнер в света си мечтае да създаде. Нямаше да има и огромна торта, нито пресечени саби. Щеше да има край и окончателно любезно сбогуване. Нямаше право да иска каквото и да било друго. Но нямаше сили да не го желае.

Когато се обърна, фигурата в другия край на коридора я накара да трепне и да се притисне към прозореца.

— Александър! — Бри отпусна ръката, която бе притиснала инстинктивно към сърцето си. — Уплаши ме.

— Не исках да те стряскам. Изглеждаше ми... — Нещастна бе на устата му. Самотна. — Умислена.

— Гледах стражата. — Усмивката ѝ бе любезна гримаса, с която даряваше всички около себе си. Всички, с изключение на Рийв. Ала за разлика от Александър тя не бе забелязала разликата. — Изглеждат толкова спретнати и красиви в униформите. Тъкмо отивах към балната зала, за да проверя дали всичко е наред. Направо не е за вярване, че остава толкова малко време до бала, а предстоят толкова много задачи. Почти всички отговори са още тук, така че...

— Бри, трябва ли да ми говориш така, сякаш съм някой, на когото дължиш любезности?

Тя отвори уста, но след това отново я затвори.

— Извинявай. Все още се чувствам неловко.

— Недей да ми демонстрираш тази маска, поне не на мен. — Той бе млад, висок и несъмнено силно раздразнен. — Както изглежда, тя не ти трябва, когато си с Рийв.

Гласът на Бри стана леденостуден.

— Веднъж вече се извиних. Нямам намерение да ти се извинявам за втори път.

— Не съм искал извинение. — Той пристъпи към нея с бързата отсечена крачка на човек, който знае къде отива. Един ден Александър щеше да управлява и да поеме по вече утъпканата пътека. Въпреки че бе по-висок, те се гледаха право в очите. — От теб искам само да обърнеш малко повече внимание на семейството си, също както на онзи непознат.

Чувството за вина вече я уморяваше, задушаваше я. В гласа ѝ нямаше извинение, само предизвикателство.

— Това съвет ли е или заповед?

— Никой никога не е бил в състояние да ти заповяда — сопна се Александър и избухливостта, която бе потискал седмици наред, излезе наяве. — Ала и никой никога не е бил в състояние да те посъветва. Ако можеше да ти се вярва, че ще се държиш както подобава, нямаше да се налага да викаме на помощ непознати.

— Според мен не е нужно да намесваш Рийв в разговора.

— Така ли? — Той пое ръката ѝ, докато говореше, което му бе стар навик. — И какво има между вас двамата?

Гласът ѝ стана леден. Също и очите.

— Това не ти влиза в работата.

— По дяволите, Бри. Аз съм ти брат.

— И на мен така ми казаха — отвърна бавно тя, без да се замисля, че думите ѝ могат да обидят или наранят Александър. — Ти си по-малък от мен с няколко години и не смятам, че ти дължа обяснение, както и на когото и да било, за личния си живот.

— Може и да съм по-млад — изсъска през зъби Александър, — но съм мъж и много добре знам какви мисли минават през ума на един мъж, когато гледа една жена, както онзи американец те гледа.

— Александър, не трябва ли да престанеш да говориш за него като за „американеца“? Все едно че става въпрос за някаква по-низша порода. И освен това — продължи Бри, преди той да успее да отговори, — ако не ми харесваше начина, по който Рийв ме гледа, сама щях да сложа край. В състояние съм и сама да се грижа за себе си.

— Ако беше така, нямаше да ни се налага да преминем през онзи кошмар преди няколко седмици. — Видя я как пребледня, ала гневът го тласна още по-напред. — Ти беше отвлечена, държана в плен, а след това се наложи да те изпратят в болница. Дни наред чакахме, молахме се и седяхме бездейни. Не ти ли хрумна, че сме преживели истински ад? Може и да не ни помниш, може и да не означаваме нищо за теб сега, но това не променя начина, по който се чувстваме.

— Да не би да мислиш, че ми е приятно? — Внезапно от очите ѝ рукохнаха сълзи. Ако ги беше очаквала, можеше и да успее да ги спре. — Не знаеш ли колко усилия полагам, за да си върна паметта? Сега ме притискаш в ъгъла и ме критикуваш и обиждаш.

Гневът се стопи и отстъпи на чувството за вина. Той бе забравил колко самотна му се стори, когато я видя край прозореца.

— Не е ли било винаги така? — попита тихо Александър. — Винаги казваше, че се опитвам да управлявам Кордина, като властвам над вас с Бенет. Извинявай, Бри. Обичам те. Ала не мога да спра да те обичам, докато станеш готова.

— О, Алекс. — Тя пристъпи към него и за пръв път го притисна към себе си. Той беше висок, изправен, силен. Но сега усети гордост. Не ѝ беше лесно да чака, докато нещата се изяснят, нито пък щеше да е лесно за мъж като брат ѝ. — Често ли се караме?

— Непрекъснато. — Алекс я притисна по-здраво за миг, след това я целуна по косата. — Татко все казва, че е защото и двамата си мислим, че знаем всичко.

— Е, аз поне вече не мога да твърдя подобно нещо. — Пое си бързо дъх и се отдръпна. — Моля те, Алекс, недей да мразиш Рийв. Не мога да твърдя, че не го мразех и аз в началото, ала истината е, че той жертва прекалено много, като остана тук и се съгласи на всички тези маневри, вместо да се прибере.

— Трудно е. — Алекс пхна ръце в джобовете си и погледна през прозореца. — Знам, че не е обвързан с никакви задължения и че ни прави услуга. Всъщност дори го харесвам.

Бри се усмихна и си спомни, че Бенет бе използвал същия израз.

— Надявах се да е така.

— Просто смятам, че подобни неща не бива да излизат извън семейството. Като че ли не ни стигаше Лубе, само дето не можем без него.

— Много ли ще се ядосаш, ако ти кажа, че предпочитам Рийв да е около мен, пред Лубе?

За пръв път видя Александър да се усмихва широко. Усмивката му бе бърза и искрена.

— Щях да ти кажа, че си си изгубила ума, ако беше обратното.

— Ваше Височество...

И Александър, и Бри се извърнаха. Джанет Смидърс направи изискан реверанс към всеки поотделно.

— Моля да ме извините, принц Александър, принцеса Габриела.

Както обикновено, тя бе безупречно облечена, тъмната ѝ коса прибрана на кок, а по слабото ѝ лице се забелязваше изключително дискретна козметика. Говореше със съвършен акцент, всяка дума произнасяше ясно и отчетливо. Костюмът ѝ бе класически и строг. Бри го намери за скучен и никакъв. Но Джанет Смидърс беше работлива, интелигентна, умна и дискретна. Ако беше в стая с повече от четирима, никой нямаше да я забележи. Сигурно главно поради тази причина Бри се чувстваше длъжна да се държи мило с нея.

— От мен ли имаше нужда, Джанет?

— Търсиха ви, Ваша Светлост, госпожица Кристина Хамилтън.

— Госпожица... — Бри се поколеба за момент и се опита да си спомни нещата, които знаеше за това име.

— Бяхте заедно в колежа — помогна ѝ Александър и обви раменете на Бри с ръка. Изведнъж се усети, че ѝ обяснява за най-добрата ѝ приятелка. Докосването му бе нежно. — Тя е американка. Дъщеря на строител.

— Да, ходила съм и на гости в... Хюстън. В пресата твърдят, че сигурно ще бъде поканена на сватбата ми, че може дори да ми е шаферка. — Бри се замисли за изрезката, която ѝ бяха дали. Висока зашеметяваща жена с тъмна коса като истинска грива и игрива усмивка. — Значи се е обаждала, Джанет. Каза ли нещо?

— Помоли да ви намеря, Ваша Светлост. — По нищо в гласа на Джанет не можеше да се разбере какво мисли по въпроса. — Трябва да

ви предам, че ще позвъни отново точно в един.

— Ясно. — Бри развеселено погледна часовника си. Значи ѝ оставаха петнадесет минути. — Добре, май трябва да си отида в стаята. Джанет, ако нямаш нищо против, би ли проверила балната зала вместо мен и отбележи какво още трябва да се свърши. Страхувам се, че не ни остава много време.

— Разбира се, Ваша Светлост. — Тя отново направи изискания си, ала лишен от всякакво чувство реверанс и тръгна по коридора.

— Колко изключително безлична жена — отбеляза Александър, когато бе сигурен, че тя вече не можеше да го чуе.

— Алекс — измърмори Бри като порицание, въпреки че самата тя бе напълно съгласна със забележката.

— Знам, че препоръките ѝ са безупречни, но, о, боже, сигурно е страшна досада да се разправяш с нея всяка сутрин.

Бри помръдна леко с рамене, сякаш искаше да ги свие.

— Не е кой знае колко стимулиращо. Ала сигурно съм имала някаква причина, за да я назнача.

— Ти каза, че търсиш неомъжена жена, към която да не се привързваш. Когато Алек напусна... Предшественичката на Джанет... Ти бе нещастна дни наред.

— Виждам, че изборът ми е бил правилен. — Когато Александър я дари с още една от бързите си усмивки, тя отново сви рамене. — Трябва да слизам, преди Кристина да позвъни. — Не добави, че иска набързо да прегледа записките си и да си спомни каквото трябва за Кристина Хамилтън. Преди да тръгне, протегна ръка. — Приятели ли сме?

Александър пое ръката ѝ и се поклони на шега.

— Приятели, но въпреки това ще държа под око американеца.

— Както искаш — изрече небрежно Бри и тръгна по коридора.

Алекс гледа след нея, докато тя зави към стълбите. Май трябваше да си поприказва с Рийв Макджий.

Щом влезе в малкия си хол, Бри се настани на канапето с купчина бележки. Беше си записвала всякакви подробности от казаното от Рийв и секретарката. Всичко бе подредено в азбучен ред, прилежно и подробно. Налагаше се да разполага с подробностите.

Записките бяха единствените ѝ сведения за хора, които някога бе познавала много добре. Щом амнезията трябваше да остане добре пазена тайна, не биваше да прави глупави грешки.

Кристина Хамилтън, помисли си тя и разгърна двете страници, които съдържаха всичко за жената, била някога нейна приятелка. Бяха прекарвали четири години в Сорбоната в Париж. Когато Бри затвори очи, ѝ се стори, че вижда Париж, мокрите от дъжда улици, натовареното движение, прелестните стари сгради, прашните малки магазинчета, градините, които изпълваха сърцето ти с цвят. Само че от Кристина Хамилтън нямаше и следа.

Крис, поправи се Бри, когато забеляза галеното име. Крис учеше изкуство, а сега притежаваше галерия в Хюстън. Имаше и по-малка сестра, Ив, която Крис ту хвалеше, ту презираше. Имаше и любовни истории. Веждите на Бри се извиха, когато прегледа списъка на мъжете, с които Крис бе имала връзка. Ала тези връзки не бяха достатъчно дълбоки, за да се ожени. На двадесет и пет тя си оставаше сама, преуспяла независима художничка и делова жена. Бри усети как я пробожда завист, която бързо изчезна и остана почти незабелязана.

Интересно, мислеше си тя. Дали двете са били съпернички? Бяха ѝ дали факти, данни, различна информация, но никой не можеше да прецени чувствата ѝ.

Когато личният ѝ телефон звънна, Бри държеше записките в една ръка, а с другата пое слушалката.

— Ало.

— Най-малкото, което можеш да направиш, когато ти звъни стара приятелка чак от другата страна на Атлантическия, е да си на телефона.

Гласът ѝ хареса. Беше топъл, сух и малко ленив. Този път Бри усети съжаление, че не познава чувствата си.

— Крис... — Поколеба се, а след това се остави на инстинктите си. — Не знаеш ли, че кралските особи имат много натоварен график?

Смехът я възнагради за опита, ала тя не се отпусна.

— Нали знаеш, че когато короната ти натежи прекалено много, можеш да притичаш до Хюстън. Честна дума, още едни ръце ще ми дойдат добре в галерията. Всъщност как си, Бри?

— Аз... — Странно, но усети как у нея напират желание да разкаже всичко. Имаше нещо толкова успокояващо в гласа без лице. Не

забравяй за задълженията, напомни си тя. За отговорностите. — Много добре.

— Ей, аз съм Крис, нали не си ме забравила. О, боже, Бри, когато прочетох за отвличането, за малко... — Тя замълча и Бри едва долови изречената ругатня. — Знаеш ли, говорих с баща ти. Искаше ми се да дойда. Той пък каза, че това едва ли ще бъде най-доброто за теб.

— Май не. Имах нужда от време, ала се радвам, че си искала да дойдеш.

— Няма да те разпитвам за това, миличка. Сигурна съм, че най-доброто е да забравиш цялата тази работа.

Бри се засмя неудържимо.

— Точно това се опитвам да направя.

Крис изчака за миг, неособено доволна от реакцията на Бри. Най-сетне заговори отново.

— Искам да те питам какво става в Камелот?

— Какво да става?

— Този потаен вихрен романс, който завърши с годеж, Бри. Знам, че винаги си била изключително дискретна, но не мога да повярвам, че не си ми казала и думичка за Рийв Макджий.

— Май не знаех какво да кажа. — Това не бе далече от истината, помисли си с горчивина Бри. — Всичко се случи толкова бързо. Нито бяхме мислили, нито бяхме говорили за годеж, когато Рийв пристигна миналия месец.

— Какво казва баща ти?

Бри се усмихна кисело, доволна, че не се налага да внимава за изражението си.

— Може да се каже, че той го уреди.

— Да не си помислиш, че не одобрявам? Американец, бивше ченге... Ти все казваше, че няма да се ожениш за някой прекалено подходящ.

Бри се подсмихна.

— Май съм говорила сериозно.

— Всъщност вече си мислех, че никога няма да се решиш на такава стъпка. Винаги си била прекалено предпазлива и внимателна с мъжете. Помниш ли онзи модел от часовете на професор Дебар?

— Мъжът ли? — опита се да улучи Бри и бе възнаградена с дълъг искрен смях.

— Ами да. Погледна онзи великолепен екземпляр на мъжко съвършенство и го нарече плиткоумен и суетен опортюнист. Останалите пък ни течаха лигите по гръдните му мускули, а той взе, че се захвана със Силвия за петдесет хиляди франка.

— Горката Силвия — промърмори Бри, без да разбира за какво точно става въпрос.

— Ами тя можеше да си го позволи. Както и да е, Бри, знам, че си заета. Звънвам, за да се самопоканя и да доведа и Ив с мен за няколко дни.

— Знаеш, че си винаги добре дошла — каза машинално Бри, като умът ѝ препускаше. — Нали ще дойдете за бала? Можете ли да останете?

— Това беше идеята. Надявам се да не се сърдиш, че ще домъкна и Ив, но това момиченце направо е подлудило татко. Бри, малката тиква иска да става актриса.

— Ами?

— Знаеш, че при татко няма шест-пет. Той не може да си представи една от любимите си щерки, облечена във фър-фър костюми и наклепана с грим. Виж, ако искаше да става театрален агент... Както и да е, мислех, че и на двамата ще им дойде добре, ако ги делят няколко хиляди километра поне за седмица. Значи, ако ви се намират две излишни легла в онзи палат...

— Е, в краен случай ще разгънем диваните.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Ще пристигнем в деня преди бала. Ще мога да ти помогна... И да се запозная с възлюбения. Между другото, Бри, какво е да си влюбен?

— Ами... — Бри сведе поглед към пръстена и си спомни омаята, която я превземаше само след един негов поглед, след едно докосване. — Не се чувстваш много в твои води.

Крис се разсмя.

— Ти да не си си мислила, че ще е друго? Грижи се за себе си, скъпа. Скоро ще се видим.

— Чао, Крис.

След като затвори, Бри поседя неподвижна. Беше успяла. Кристина Хамилтън не заподозря нищо. Бри си беше остроумна, весела и... лъжлива. В прилив на лошо настроение тя запокити

бележките, а те се разпиляха и полетяха към пода. Продължи да се мръщи, дори когато чу дискретното почукване на вратата.

Не, няма да ги вдигна, реши Бри. Ще ги оставя там, където са, там им е мястото.

— Да, влез.

— Моля да ме извините, Ваша Светлост. — Джанет влезе в хола, тиха и невзрачна, както обикновено. — Помислих, че ще искате да разберете, че балната зала е наред. В момента закачват пердетата. — Въпреки че погледна към пръснатите по пода бележки, тя не каза и дума. — Говорихте ли?

— Да. Да, говорих с госпожица Хамилтън. А ти можеш да предадеш на баща ми, че тя не заподозря нищо.

Джанет стискаше скромно ръце пред себе си.

— Моля да ме извините, Ваша Светлост, не разбрах?

— Да не би да се опитваш да ме убедиш, че не му докладваш? — попита Бри. Изправи се, разкъсвана от чувство за вина и чувство на отчаяние. — Веднага забелязах колко внимателно ме следиш, Джанет.

— Доброто ви състояние ме засяга пряко, Ваша Светлост... — Гласът на Джанет си оставаше напълно безличен, а ръцете ѝ не трепваха. — Ако съм ви обидила...

— Обиждат ме подмолните действия — отвърна Бри. — И то много.

— Сигурно Ваша Светлост се чувства...

— Изобщо нямаш представа как се чувствам — прекъсна я Бри, врътна се и понечи да излезе от стаята. — А и как би могла? Ти помниш ли баща си, брат си, най-близките си приятели?

— Ваша Светлост... — След миг Джанет пристъпи крачка напред. Към това избухване и тази емоционалност трябваше да се подходи с внимание. — Изглежда никой от нас не ви разбира истински, ала това не означава, че не ни е грижа. Ако има нещо, с което мога да ви помогна...

— Не. — Вече по-спокойна, Бри се обърна. — Не, нищо. Извинявай, Джанет. Не трябваше да ти викам.

Усмивката ѝ бе едва забележима и не промени изражението ѝ.

— Но вие трябваше да се развикате на някого. Надявах се... Искам да кажа, мислех, че след като поговорите със стара приятелка, ще си спомните поне нещо.

— Абсолютно нищо. Понякога се чудя дали изобщо ще успея да си спомня.

— Ала лекарите са оптимистично настроени, Ваша Светлост.

— Лекари. Нагледах се вече на лекари. Все повтарят да имам търпение. — Тя въздъхна и започна да пренарежда гардениите във вазата. — А как да имам търпение, след като ми се появяват отделни проблясъци за това коя съм и какво ми се е случило.

— Но и проблясъците са нещо. — Джанет пристъпи още една крачка по-близо и след кратко колебание положи ръка върху ръката на Бри. — Нали си спомняте поне малко нещо.

— Не... Това са само впечатления. Нищо конкретно. — Проблясъкът, свързан с ножа, бе за нещо остро и прекалено грозно, за да се замисля. Имаше нужда от спомен, който умът ѝ щеше да приеме с готовност, спомен, който да я успокои. — Конкретните неща се подреждат едно до друго, нали, Джанет?

— Не съм лекар, Ваша Светлост, ала според мен трябва да приемете настоящето положение.

— Тоест, че животът ми е започнал преди по-малко от месец ли? — Бри поклати глава. — Не, не мога. Не искам. Ще открия каквото трябва.

Един етаж над тях Александър седеше в просторния си кабинет и наблюдаваше Рийв. Беше обмислил тази среща изключително внимателно и смяташе, че има право да я проведе.

— Благодаря ти, че ми отдели време, Рийв.

— Сигурен съм, че става въпрос за нещо важно, Алекс.

— Габриела е много важна.

Рийв кимна бавно.

— За всички ни.

Това не беше отговорът, който очакваше. Но той добре познаваше важността на неочакваните ходове.

— Много ценя всичко, което правиш, Рийв, и знам, че баща ми разчита изключително много на едно старо приятелство. Положението ти тук става все по-важно с всеки изминал ден.

Рийв се отпусна на стола. Въпреки че ги делиха поне десет години, той нямаше впечатление, че срещу него седи момче.

Александър бе станал мъж много по-рано от връстниците си. Рийв обмисли следващия си ход и реши, че агресивното настъпление ще бъде най-подходящо.

— Да не би да се притесняваш заради възможността да ти стана зет, Алекс?

Ако принцът се разгневи, той успя добре да го скрие.

— И двамата знаем каква игра се играе. Загрижен съм за Габриела. Сега тя е много уязвима, прекалено уязвима. Тъй като по желание на баща ми си по-близък с нея, отколкото семейството ѝ, можеш да наблюдаваш и да съветваш.

— Да не би да се притесняваш, че бих могъл да забележа нещо, което не ми влиза в работата, или че ще ѝ дам неподходящ съвет?

Алекс разпери ръце върху бюрото.

— Сега вече разбирам защо баща ми ти се възхищава, Рийв. И ми се струва, че знам защо Бри ти има доверие.

— Не, не разбираш.

— Напротив. — Той не проявяваше несигурност. Мъж в положението на Александър не можеше да си го позволи. Ала въпреки това замълча за момент. Искаше да е сигурен, че бе подбрал подходящите думи, съответния тон. — Сигурен съм, че що се отнася до сигурността на Бри, тя е в добри ръце. Що се отнася за останалото... — Той срещна погледа на Рийв. Никой не отклони очи. — Що се отнася до останалото, ще се погрижа или да те изпратят да си ходиш, или да те наблюдават много внимателно.

— Напълно справедливо. — Рийв си извади цигара. Алекс поклати глава, когато му предложи и на него. — Значи нямаш нищо против положението ми на бодигард, но се притесняваш от една по-интимна връзка.

— Много добре знаеш, че възразих... Не, нека бъдем откровени... Борих се с всички сили против годежа ти със сестра ми.

— Разбирам, че и двамата с Лубе изразихте известни съмнения.

— Не ми е приятно, че мнението ми съвпада с това на Лубе — измърмори Александър и се усмихна на Рийв откровено и открито. — Баща ми смята талантите и опита на Лубе като министър за компенсация на всичките му отживели идеи за толкова много неща.

— Да не забравяме за накуцването му. — Щом видя изражението на Александър, Рийв издуха облак дим. — Двете семейства знаят

много за историята си. Баща ми е бил в колата с Лубе и принца, когато са катастрофирали преди тридесет и пет години. Баща ти си е счупил ръката, а моят имал леко сътресение, ала за съжаление Лубе е бил най-сериозно наранен.

— Катастрофата няма нищо общо със сегашния му пост.

— Сигурен съм, че е така. Баща ти не действа по този начин. Но вероятно проявява повече толерантност. Той е карал, когато се е случило. Угризенията са напълно човешко чувство. Така или иначе...

— Рийв реши да смени темата. — Това просто показва, че семействата ви са обвързани в известно отношение. Старо приятелство, стари връзки. Гodeжът ми със сестра ти бе приет лесно именно поради тази причина.

— А ти лесно ли го прие?

Този път Рийв се поколеба.

— Алекс, какво предпочиташ, отговор, който да те успокои, или истината?

— Истината.

— За мен не бе никак лесно да се съглася на този измислен гodeж с Габриела. Не ми е никак лесно да се представям за неин годеник, нито пък да гледам пръстена си на ръката ѝ. Никак не ми е лесно — отвърна бавно Рийв. — Истината е, че съм влюбен в нея.

Александър не отговори, нито пък показа, че е изненадан. След малко протегна ръка и прокара пръст по сребърната рамка на една снимка. Сестра му го гледаше, усмихната, прекрасна.

— Какво смяташ да правиш?

Рийв вдигна вежда.

— Не би ли трябвало баща ти да ме попита, Алекс?

— Но ти не си казал на баща ми.

— Не съм. — Рийв загаси цигарата си с бавно движение. — Нищо няма да правя. Много добре съзнавам какви са отговорностите и ограниченията, докато съм край сестра ти.

— Разбирам. — Александър взе химикалка и я завъртя между пръстите си. Май не познаваше Рийв Макджий толкова добре, колкото си мислеше. — Ами чувствата на Бри?

— Чувствата на Бри са си нейни. Тя няма нужда от нови усложнения, поне в този момент. След като си спомни, повече няма да има нужда от мен.

— И това е всичко.

— Аз съм реалист. Каквото и да се получи между мен и Бри сега, то може много лесно да се промени, когато тя си върне паметта.

— И ти ще ѝ помогнеш да стигне този момент.

— Трябва да си спомни — заяви Рийв. — Бри страда.

Алекс погледна отново снимката и се почувства отговорен.

— Знам.

— Наистина ли? А знаеш ли колко виновна се чувства, че не може да си спомни хората, които търсят любовта ѝ? Знаеш ли колко е уплашена, когато някой от сънищата ѝ я отведе на ръба на спомените, а след това изчезне?

— Не. — Александър пусна химикалката. — Тя не ми се доверява... Мисля, че разбирам защо. И ми се струва, че разбирам защо баща ми ти има сляпо доверие. — Погледна ръцете си и се почувства безпомощен. — Сънува ли?

— Спомня си тъмнината, чува гласове и се страхува. — Той се сети за съня ѝ с ножа, ала не го спомена. Бри сама щеше да прецени дали да говори по този въпрос. — Според мен има и още.

— Разбирам. Сега вече разбирам повече. — Погледът на Александър отново се прикова в лицето на детектива. — Имаш право да изпитваш неприятно чувство от въпросите ми, Рийв, но и аз имам право да ги задавам.

— Точно така. — Рийв стана и сам сложи край на разговора. — Просто не бива да забравяш, че ще направя всичко, което ми е по силите, за да опазя сестра ти.

Алекс също се изправи.

— Точно така.

Беше късно, когато Рийв застана под горещия успокояващ душ. Имаше нужда от него много повече, отколкото от празното си легло. Тази вечер бе придружил Бри на някаква вечеря, където ги обсипаха с въпроси за сватбата. Кога, кой, къде? Колко? Скоро ли? А поканените?

Ако нещата не започнеха да си идват на мястото след бала, вече нямаше да могат да използват приготовленията и организацията заради това, че не правят планове.

Сега се нуждаеха единствено от една измислена дата за сватбата, мислеше си той, докато водата го обливаше и се стичаше по врата му. Ако нещо не се променеше, двамата щяха да се озоват пред олтара, само и само да накарат злите езици да млъкнат. Това май бе върхът и на фантазиите, и на глупостта, каза си Рийв. Да се оженят, само и само да спрат слуховете. Ами тогава пък колко по-трудно щеше да бъде в сравнение със сега?

Тази вечер трябваше да седи по време на вечерята, да я наблюдава и да приема поздравления за невероятния си късмет. Седеше на няколко крачки от нея и си спомняше всичко, което двамата бяха изпитали на тясната койка в кабината.

Бедата бе, че той си спомняше преживяното прекалено живо, искаше прекалено много. След това беше изключително внимателен и избягваше всяка възможност да останат съвсем сами. Когато не бяха в двореца или в колата, се налагаше да ходят на някой прием или на някое от нейните благотворителни събития. Придружаваше я до централата на ПДИ или до Червения кръст. Ходеха заедно в музея, ала нито тя, нито Рийв предложи да отидат отново на плаване.

Не можеха да си го позволят, реши той, когато излезе от душа. Да пристъпи правилата и да се влюби в нея съвсем не бе предварително планирано. Все още имаше задача, която се налагаше да изпълнява. Тя пък трябваше да преоткрие живота си. Когато и двете им задачи бяха успешно завършени, тогава и връзката помежду им щеше да прекъсне.

Така беше редно, мислеше си Рийв. С кърпа, вързана на кръста, той метна още една на косата си. Не можеше да си представи Бри в неподдържаната къща в планината. А и неговото място не беше в двореца. Нещата бяха изключително прости.

След това влезе в стаята и се оказа, че нищо не бе чак толкова просто.

Бри седеше в едно кресло, светлината се промъкваше през рамото ѝ, докато тя ровеше в някаква книга. Беше нервна, но изпълнена с решителност. Успя да скрие притеснението си, когато вдигна поглед.

— Струва ми се, че винаги съм обичала Стайнбек — поясни Бри и остави книгата. — Кара ме да се чувствам така, сякаш съм била в Монтърей. — Тя стана и въпреки че бе прекалено нервна, за да е планирала всичко предварително, приличаше на истинска булка.

Семплият бял халат падаше до глезените ѝ и скриваше ръцете ѝ чак до китките. Косата ѝ се стелеше свободно по раменете, където дантелата разкриваше кожата ѝ.

Рийв остана на място, поразен от копнежа в гърдите си.

— Искаш да я вземеш ли?

— Не. — Бри пристъпи към него, сякаш бе изпълнена с увереност. — Ти не идваш при мен, Рийв. Затова реших, че е време аз да дойда при теб. — Имаше нужда да го докосне и хвана ръцете му. Така увереността ѝ придоби реално измерение. — Не можеш да ме отпратиш — прошепна тя. — Няма да си отида.

Не, той наистина не можеше да я отпрати. Здравият разум му казваше, че е редно да го стори, ала същият този здрав разум не успяваше да се справи.

— Отново ли разчиташ на високото си положение, Габриела?

— Само ако се налага. — Тя вдигна ръцете му към лицето си. — Кажи ми, че не ме искаш. Може и да те намразя, но втори път няма да се направя на глупачка.

Рийв знаеше, че може да я излъже, че лъжата му бе най-доброто за нея. Само че лъжата не можеше да излезе от устните му.

— Не мога да ти кажа, че не те искам. Съмнявам се, че мога да ти кажа, че съм си мислил, че ще успея да ти го кажа. Защото така ще се направя на глупак.

Усмехната, Бри го обгърна с ръце.

— Прегърни ме. Просто ме прегърни. — Тя затвори очи, когато бузата ѝ се опря на рамото му. Ето това бе мястото, за което мечтаеше. — Полудях, докато те чаках и се чудех. За малко да загубя самообладание тази вечер, докато дойда.

— По-добре да не беше идвала. Не е много дискретно от твоя страна да идваш в стаята ми в полунощ.

Бри се разсмя и отметна глава назад.

— Не, наистина не е. Затова нека да се възползваме.

Обвила ръце около врата му, тя намери устните му. Точно това бе искала, това бе всичко, от което се нуждаеше, осъзна Бри, докато влагаше всяка частица от себе си в тази целувка. Каквото и да се налагаше да стори, за да мине още един ден, можеше да го преживее, стига да имаше тази нощ с него.

— Рийв... — Тя бавно се отдръпна, за да може да го погледне. — Нека тази вечер да няма преструвки и лъжи. — Повдигна ръката му към устните си и я целуна. — Имам нужда от теб. Това достатъчно ли е?

— Напълно. — Той развърза колана на халата. — Нека да ти покажа.

Светлината бе приглушена, прозорците отворени. Бри усети мириса на цветята, които се виеха по стената. Когато Рийв смъкна халата от раменете ѝ, тя потръпна. Беше от възбуда, не от лекия бриз.

— Прекрасна си, Бри. — Сега, след като дрехите вече не ги деляха, той проследи рамото ѝ с пръсти. — Всеки път, когато те видя, е като ново начало. Светлината е различна, ъгълът, ала все едно че те виждам за пръв път.

Рийв приглади косата ѝ настрани от лицето и го обрамчи с длани. След това се взря в нея и я наблюдаваше напрегнато, докато сърцето ѝ започва да блъска неудържимо силно. Целуна я веднъж, два пъти, бавно, ала лекичко. Когато клепките ѝ трепнаха и се затвориха, той ги покри с устни. Преди не бе толкова нежен. Но сега тя сама бе дошла при него. Сега можеше да я дари с нежност.

Когато я пое на ръце, очите ѝ се отвориха в почуда. Не бе очаквала този стар романтичен жест от него. А Рийв щеше да ѝ даде много повече, отколкото си представяше.

Отпусна се на леглото, изпълнена с копнеж. Вдигна пръстите ѝ към устните си и ги целуна един по един. Когато се изви към него, той я притисна с нежни целувки, с покоряващи ласки. Не беше като първия път, сега огънят тлееше, измъчваше и носеше наслада.

Бри си мислеше, че вече ѝ бе показал всички нюанси на удоволствието, което можеше да изпита тялото ѝ. Сега ѝ показваше още и още от невероятната страст.

Тя усети в него нетърпение. Сила. Първия път, когато се любиха, ги бе усетила и пожелала. Ала не и тази вечер. Тази вечер Рийв бе безкрайно нежен. Нежността му ѝ донесе стелеща се, обгръщаща цялото ѝ същество насита, която ѝ бе непозната. Различно удоволствие, незабравимо, успокояващо и сладко. Бри му се отдаде, остави се да бъде водена и насочвана.

Той беше отнел невинността ѝ. По някакъв необясним начин Рийв усещаше, че бе събудила и в него искрица от тази невинност. Не

бе търсил подобно нещо, не го бе искал, но и нямаше как да го предотврати. Сигурно един ден, когато всеки от тях поемеше по собствения си път в живота, той трябваше да се справи сам с новото, със загубеното, и нямаше да му е никак лесно. Тази вечер, докато тя бе до него, нежна, отдадена, любима, Рийв щеше да е щастлив.

Затова бе нежен и ласкав. Всичко между тях тази вечер щеше да е незабравимо и за двамата.

Не можеше да откъсне устни от нея, от дългите изваяни бедра. Знаеше колко бе силна. Все пак я бе следвал дни наред и на работа, и на официални събития, които изискваха много. А кожата ѝ бе нежна, чувствителна. Тялото ѝ бе дребно, деликатното тяло на жена, преминала живота си в разкош. Ала Бри притежаваше ума на жена, която не приемаше нито един миг за даденост.

Затова ли я обичаше? Всъщност имаше ли значение?

Тя въздишаше, докато устните му обхождаха тялото ѝ. Той докосваше места, за които дори не бе предполагала, че съществуват. Този нов свят бе тъмен, но в него не се прокрадваше страх. Само очакване. То пулсираше в нея, смесваше се с възбуда, жажда, задоволство. И всяко чувство изместваше предишното.

В нощта се провикваха птици, ала Бри долавяше единствено гласа на Рийв, докато шептеше името ѝ. Бризът галеше лицето ѝ, но дъхът му, опарил кожата ѝ, бе по-сладък. Чаршафите бяха меки, хладни, а когато се допираха до кожата ѝ, сякаш и те пламваха. Ако отвореше очи, щеше да види как ръката ѝ се плъзва по неговата кожа. Тя ликуваше.

Езикът му проследяваше, дразнеше, милваше, измъчваше я. И изведнъж тъмният свят се отдръпна пред неочаквано нахлулата светлина.

Усети как пръстите ѝ стискат завивката. Усещаше, че извиква името му безброй пъти. Усещаше, че удоволствието я поглъща и не успява да го понесе. Когато той се отдръпна, Бри осъзна, че Рийв ѝ даваше много. Ако притежаваше силата, можеше да се протегне и да вземе каквото пожелае. Тя откри тази неподозирана сила.

Мислите изчезнаха. Появиха се нови, непонятни. Искаше го, напълно, завинаги. Искаше да усети как силата, която я владее, нахлува и в него. Искаше да го усети как тръпне, как е покорен. Бри

също тръпнеше в омая, а той не ѝ оставяше време да си поеме дъх, преди да възпламени отново и отново.

И тогава, когато вече знаеше, че не може да издържи повече, Рийв я облада с неустоймата сила на желанието, което бе потискал и владял.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бри знаеше, че не бива да остава с него през нощта, но откри, че иска, че има нужда да спи до него, макар и само за няколко часа. Беше толкова лесно да забрави дискретността в тъмната притихнала нощ и да приеме онова, на което се отдават влюбените. Беше толкова прекрасно да се остави да заспи, докато ръката ѝ стиска неговата. Ако на сутринта имаше някакви последствия, тези няколко часа щяха да ѝ донесат утешение.

Рийв се събуди пръв и събуди и нея на зазоряване, докато светлината още бе сива и неясна. Това бе времето между деня и нощта, когато нощните птици заспиваха, а чучулигите се будеха. Тя усети леката му целувка на рамото си, въздъхна дълбоко и се сгуши по-близо до него. Лекото ухапване по ухото ѝ я накара да потръпне, ала това бе лениво чувство, изпълнено със задоволство.

— Бри, слънцето изгрява.

— Ммм, целуни ме отново.

Той я целуна отново, този път по устните и задълбочи целувката, докато не се убеди, че бе съвсем будна.

— Скоро прислугата ще стане и ще се разшета — каза Рийв, когато очите ѝ се отвориха. — Не трябва да те заварват тук.

— Пак ли се притесняваш за доброто си име? — Тя се прозя и обви врата му с ръце.

Той се усмихна широко и с удоволствие покри с длан едната ѝ гърда. Бри го караше да се чувства толкова... Уютно. Нима едва сега го забеляза?

— Естествено.

Доволна от себе си, тя сви пръсти в косата му.

— Както изглежда, успях да те компрометирам.

— Ти беше тази, която нахлу в стаята ми. А горкият аз, как можех да откажа на една принцеса?

Бри изви едната си вежда.

— Много разумна постъпка. Изключително... — Тя докосна с върха на езика си горната си устна. — Ако ти заповядам отново да ме любиш, сега, веднага...

— Ще ти кажа да си изнесеш малкото дупе от леглото. — Целуна я, без да ѝ дава възможност да протестира. — Ваша Светлост.

— Много добре — каза надменно Бри и се претърколи настрани. Изправи се гола и разтърси коса. В този момент Рийв си каза, че това не бе Спящата красавица, която се събужда за живот, а жена, която познаваше и приемаше собствената си сила. — След като ме отблъскваш с такава лекота, ще трябва ти да дойдеш при мен следващия път. — Тя вдигна захвърления халат, но не го облече бързо. — Искам да кажа, че това е единственият ти изход, ако не искаш да те хвърля в тъмницата. А доколкото знам, тя е дълбоко под земята, влажна и тъмна.

Той я наблюдаваше как пъха едната си ръка.

— Изнудване ли е това?

— Аз нямам съвест. — Облече и другия ръкав, а след това бавно кръстоса предната част и завърза колана.

Не, това не бе Спящата красавица, помисли си отново Рийв. Това бе жена, която заслужаваше много повече от обещания.

— Бри... — Той се изправи и прокара ръка през косата си. — Вчера имах разговор с Александър.

Тя задържа ръце на колана, ала спокойствието ѝ се бе стопило.

— Така ли? Предполагам, ставало е въпрос за мен.

— Да, за теб.

— Е, и?

— Този кралски глас не ми действа, Бри. Би трябвало вече да си го разбрала.

Сякаш бе жизненоважно, тя приглаждаше сатенения си колан.

— А какво ти действа?

— Честността.

Бри вдигна поглед към него и въздъхна. Трябваше да очаква подобен отговор.

— Добре де. И ние с Алекс си поговорихме... Поскарахме се... Вчера. Не мога да кажа, че ми е приятно, че двамата сте си побъбрили за мен и за моето състояние и бъдеще.

— Той е загрижен. Аз също.

— И това е извинението за всичко, така ли?

— Това е причината за всичко.

Тя бавно въздъхна.

— Извинявай. Не исках да съм несправедлива, Рийв. Не съм, макар че може и да изглежда различно, неблагодарна. Просто всички са толкова загрижени, толкова притеснени, и все искат и настояват. — Бри започна да крачи, докато говореше. Пристъпваше към прозореца и се отдръпваше до огледалото, а после пак дотам, сякаш тази сутрин не бе готова да срещне собствения си образ. — Искат да приема плана на Лубе да скрия амнезията, за да не се възбужда паника и разследването да мине незабелязано. Искат двамата с теб да продължим с измисления годеж. Мисля... Вече започвам да мисля, че това ме притеснява най-много.

— Разбирам.

Тя вдигна поглед със сериозно изражение.

— Съмнявам се — прошепна Бри. — От една страна получавам съчувствие, а от другата ме притискат задълженията.

— Има ли нещо друго, което би предпочела? Има ли друг начин, по който да опитаме?

— Не. — Тя поклати глава. — Не. И какво каза Александър?

— Прецени, че може да ми има доверие. А ти?

Бри го погледна учудено, а след това разбра.

— Знаеш, че ти вярвам. Нямаше да съм тук с теб, ако не ти вярвах.

Той взе решението си в същия миг. Понякога така бе най-добре.

— Можеш ли днес да се освободиш и да дойдеш с мен?

— Да.

— Без въпроси?

Тя помръдна рамене.

— Добре, щом искаш. Къде?

— В малката ферма. — Зачака да види реакцията ѝ, но Бри само го наблюдаваше. — Мисля, че е време да поработим заедно.

Тя затвори очи за момент, а след това се приближи до леглото.

— Благодаря ти.

Рийв усети как чувствата му напират отново. Винаги щеше да е така, винаги, когато Бри бе до него, мислеше си той.

— По-късно може и да не си ми толкова благодарна.

— Напротив. — Тя се наведе и го целуна. Това не бе проява на страст, а израз на приятелство. — Независимо от всичко.

Коридорите бяха все още сумрачни, когато тя излезе от стаята на Рийв, за да се прибере в своята. Умът ѝ трескаво работеше. Днес нямаше да е ден, в който да спазва определената ѝ програма. Днес най-сетне щеше да направи нещо, което да срещне минало и настояще. Може би ключът бе в малката ферма. Може би с помощта на Рийв щеше да открие онова, което търсеше.

Бри тихо отвори вратата на стаята си, изпълнена с нетърпение за това, което предстоеше. Тананикаше си тихо, докато се приближаваше към прозореца, за да дръпне пердетата и да нахлуе светлина.

— Така...

Тя трепна рязко, а след това изруга едва доловимо.

— Бавачке!

Възрастната жена се поизправи на стола и погледна Бри дълго и строго. Напредналата възраст не се бе отразила на стойката ѝ. Бри усети търпеливостта ѝ, неодобрението и почувства как кръвта нахлува в бузите ѝ.

— Наистина беше редно да се изчервиш, млада госпожице, след като се промъкваш в стаята си, преди още да е изгряло слънцето.

— Цяла нощ ли си била тук?

— Да, което не може да се каже за теб. — Бавачката почука със закривения си нокът по облегалката на стола. Забеляза промяната, ала тази промяна бе налице още откакто Бри се върна от онова плаване. Дори и стара, жената си остава жена. — Значи си решила да си намериш любовник. Кажи ми, довольна ли си от себе си?

Предизвикателно настроена и удивена, че изпитва нужда да се държи така, Бри повдигна брадичка.

— Да.

Бавачката я огледа. Разрошената коса, поруменелите бузи и очите, стаили спомена за преживяната страст.

— Така и трябва да бъде — измърмори тя. — Влюбена си.

Можеше да отрече. Беше на върха на езика ѝ да го стори, но тогава осъзна, че бе лъжа. Още една лъжа.

— Да, влюбена съм.

— Тогава трябва да те предупредя да внимаваш. — Лицето на бавачката изглеждаше състарено и бледо на утринната светлина, ала

очите ѝ бяха без възраст. — Когато една жена е влюбена в мъжа, с когото е, тя рискува много повече от тялото си, много повече от времето си. Разбираш ли ме?

— Да, струва ми се, че да. — Бри се усмихна и пристъпи, за да коленичи в краката на възрастната жена. — Защо си спала цяла нощ в стола, вместо в леглото си?

— Може и да си си намерила любовник, но аз все още се грижа за теб. Донесох ти топло мляко, защото не спиш добре.

Бри извърна очи и забеляза чашата от дебело стъкло на масата.

— И те притесних, защото ме няма. — Тя поднесе твърдата малка ръка на жената към бузата си. — Извинявай, бавачке.

— Предположих, че си с американеца. — Тя се поусмихна. — Жалко, че кръвта му не е толкова синя, колкото очите, ала можеше и да е по-зле.

Диамантът натежа на пръста ѝ.

— И все пак това си остава само един сън, нали?

— Ти не сънуваш достатъчно — отсече рязко бавачката. — Затова ти донесох млякото и открих, че ти трябва друг вид успокоение.

Този път Бри се разсмя.

— Ще ми се скараш ли, ако си призная, че предпочитам другото успокоение?

— Само ще те посъветвам да не споделяш все още предпочитанията си с баща ти. — Гласът на бавачката стана сух, но прозвуча весело, когато Бри ѝ се усмихна. — Май няма да имаш нужда и от другото успокоение, което ти бях донесла. — Тя се пресегна и дръпна една обикновена кръглолика кукла в съдрана рокличка. — Когато беше дете и станеше неспокойна, винаги посягаше към нея.

— Горката грозница — прошепна Бри и я взе.

— Наричаше я Парцаливата Хенриета.

— Надявам се да не е имала нищо против — каза Бри и прокара пръсти по косата на куклата. След това сякаш се вдърви и притихна.

Малко момиченце, в малко легло с розови пердета, розови чаршафи и розова завивка. Бели къдри на куклената маса. Розови пъпки по тапетите. Някъде отдалече се носи музика. Бавен романтичен валс. Ето една жена, жената от портрета, усмихната, нашепваща нещо през смях, докато се навежда над леглото, а изумрудите на ушите ѝ улавят приглушената светлина. Роклята ѝ, също като изумрудите, е

наситенозелена. Тя шумоли приятно, като всяка коприна. Мирише на ябълков цвят, на пролет, на младост.

— Габриела... — Бавачката постави ръка на рамото на Бри и леко го стисна. Под тънкия халат усети, че кожата ѝ бе леденостудена. — Габриела.

— Стаята ми — прошепна Бри и продължи да се взира в куклата. — Стаята ми, докато бях дете... Какъв цвят беше?

— Розова — отвърна колебливо възрастната жена. — Цялата бе в розово и бяло, също като захарна торта.

— Ами майка ми? — Пръстите на Бри се стегнаха върху парцаливата кукла, ала тя не усети. По челото ѝ избиха капчици пот, но Бри не забеляза и това. Стига да упорстваше, стига да не спираше, щеше да вижда и да си спомня. — Тя имаше ли зелена копринена рокля? Изумруденозелена бална рокля?

— Без презрамки. — С истинско усилие старицата запази гласа си спокоен и тих. — Силно пристегната на талията. Много богата и разкроена.

— И миришеше на ябълков цвят. Беше толкова красива.

— Да. — Силните пръсти на бавачката не пускаха рамото ѝ. — Спомняш ли си?

— Аз... Тя дойде да ме види. Имаше музика, свиреха валс. Тя дойде да ме завие.

— Винаги го правеше. Първо теб, после Александър и накрая Бенет. Баща ти също се качваше, ако успееше да се измъкне, ала и двамата се отбиваха в детските стаи, преди да си легнат. Сега ще отида да извикам баща ти.

— Не. — Бри притисна куклата към себе си. Не успяваше да задържи спомена. Почувства се слаба и без дъх. — Недей още. Това е всичко, което си спомних. Само една-единствена картина, а искам още толкова много. Бавачке... — С очи, пълни със сълзи, Бри отново вдигна поглед. — Обичала съм я. Най-сетне го усетих. Обичала съм я толкова много. Сега, като си спомних, все едно че отново съм я изгубила.

Докато старата бавачка я галеше по косата, Бри сведе глава и заплака. Вратата на стаята се отвори едва-едва и след това се затвори напълно безшумно.

— Значи отиваш да се повозиш извън града.

Бри бе в главното антре и се взираше в баща си. Лицето ѝ бе грижливо гримирано. Нямаше и следа от плача. Само че не бе толкова лесно да скрие нервността си. Увиваше дръжката на чантата на пръста си, въпреки че я бе поставила на рамо.

— Да. Казах на Джанет да отложи всички ангажименти. Нямаше нещо особено важно, само проба, някои документи в ПДИ, но ще ги прегледам утре.

— Бри, не е нужно да ми даваш обяснение защо си решила да си вземеш почивен ден. — Въпреки че не бе сигурен как ще приеме тя нещата, Арманд пое ръката ѝ. — Прекалено много ли искам от теб?

— Не... — поклати глава Бри. — Не знам.

— Никога не ми е било по-трудно да съм и владетел, и баща. Ако ме бе помолила... — Пръстите му стиснаха ръката ѝ. — Ако искаш, Габриела, ще заминем някъде за седмица-две. На морско пътешествие може би, или пък да се разходим до къщата в Сардиния.

Как да му каже, че не помни къщата в Сардиния. Вместо това се усмихна.

— Няма нужда. Доктор Франко трябва да ти е казал, че съм здрава като бик.

— А пък доктор Кижински ми каза, че все още те измъчват образи, сънища.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да не съжالياва, че най-сетне се бе решила да разкрие всичко на психиатъра.

— За някои неща е нужно по-дълго лечение.

Не можеше да я моли да разговаря с него така, както разговаряше с Рийв. Тези неща избликваха от сърцето. Ала не можеше и да забрави колко често се бе сгушвала на скута му, склонила глава на рамото му, докато си излизаше чувствата.

— Изглеждаш ми изморена — прошепна той. — Чистият въздух ще ти се отрази добре. В мечтата ферма ли ще ходите?

Бри го наблюдаваше спокойно. Не биваше да се разколебава.

— Да.

Арманд забеляза решимостта ѝ и ѝ се възхити.

— Когато се върнеш, ще ми разкажеш ли какво си си спомнила, какво си почувствала?

За пръв път ръката ѝ се отпусна в неговата.

— Да, разбира се. — Заради него, зарази жената с изумруденозелената рокля, която я завиваше. Бри се приближи и го целуна леко по бузата. — Не се притеснявай за мен. Рийв ще бъде до мен.

Арманд се постара да не покаже, че се чувства отблъснат, докато я наблюдаваше как се отдалечава по коридора. Един от портиерите ѝ отвори вратата и тя излезе на слънце.

Рийв мълча дълго. Караше сравнително бавно по лъкатушещия път покрай брега. Притеснение. Веднага го усети, но не можа да открие каква бе причината. Щеше да изчака.

Оставиха Кордина зад себе си, а след това подминаха и пристанището Лебар. От време на време минаваха покрай някоя къща с грижливо поддържана градина, където цветята растяха на туфи. По този път бе тичала през нощта, за да се спаси. Той се зачуди дали знае.

Бри не забелязваше нищо познато, нищо, което да я накара да се почувства напрегната. Въпреки това бе напрегната. Наоколо бе толкова красиво и спокойно, с разпръснати скали. Беше тихо, ведро, живописно, истинска идилия. И въпреки това тя продължаваше да стиска презрамката на чантата.

— Искаш ли да спрем, Габриела? Предпочиташ ли да отидем другаде?

Тя бързо се извърна към него, а след това също толкова бързо отмести поглед.

— Не. Разбира се, че не. Кордина е много красива страна, нали?

— Защо не ми кажеш какво има?

— Не съм сигурна. — Бри си наложи да отпусне ръка на скута си. — Чувствам се неудобно, сякаш надничам зад собственото си рамо.

Рийв бе решил да отговаря на всички въпроси, без да смекчава отговора и без да го украсява.

— Тичала си по този път преди месец. Имало е буря.

Пръстите ѝ се стегнаха. Тя отново си наложи да ги отпусне.

— Към града ли съм тичала или в обратна посока?

Той я погледна отново. Дори не се бе сетил да направи подобна връзка. Испита уважение към последователността на мислите ѝ.

— Към града. Била си на около пет километра от Лебар, когато си припаднала.

Бри кимна.

— Значи съм имала късмет или по-скоро съм знаела достатъчно, за да тичам в правилната посока. Рийв, тази сутрин...

Съжаление, чудеше се той, а пръстите му стиснаха волана. Съжалението и здравият разум не идваха ли прекалено бързо...

— Какво?

— Бавачката ме чакаше в стаята ми.

Трябваше ли да му е смешно? Независимо от всичко, Рийв не можа да се сдържи, когато си представи картината.

— Поговорихме си. Понякога вечер ми носи топло мляко. Май снощи дори не ми бе минала през ума подобна възможност. — Тя се усмихна леко. — Донесе ми и една кукла, имала съм я още от дете. — Бавно, решена да спомене всяка малка подробност, Бри му разказа какво си бе спомнила. — И това бе всичко — каза най-сетне. — Само че този път не бе само впечатление, не бе сън. Спомних си наистина.

— Каза ли на друг?

— Не.

— Ще разкажеш на Кижински, когато се видите утре. — Това не бе предложение, а по-скоро нареждане.

Тя се постара да не покаже недоволството си, а да прояви разбиране.

— Да, разбира се. Мислиш ли, че това е началото?

Рийв бе намалил, докато Бри говореше. Сега отново увеличи скоростта.

— Мисля, че ставаш по-силна. Това е бил спомен, с който си успяла да се справиш, може би спомен, от който си се нуждаела, преди да се изправиш пред останалите.

— И останалите ще се появят.

— И останалите ще се появят — потвърди той. Когато това станеше, тя нямаше да има повече нужда от него. Работата му щеше да е приключена. Фермата му...

Замисли се за земята си, ала му се стори, че го бе нямало години наред, а не няколко седмици. Това не бе за него просто едно тихо спокойно място, а самотно и празно. Щом се прибереше, нямаше да е вече същият мъж, със същите желания и стремления.

Рийв следваше упътванията, които му бяха дали, и зави по крайбрежния път, насочвайки се към морето. Тук пътят не бе прав и равен. Той намали.

Скоро дърветата станаха по-гъсти и заглушиха шума от морските вълни. Хълмовете изглеждаха по-зелени, а наоколо му се стори много спокойно. Чуха лай на куче, далечното мучене на крава. За миг си представи, че се прибира у дома.

Направи нов завой и пое по път, който бе целият в прах и камъни. След това, от едната страна пред тях се ширнаха поля, зелени и избуяли, а от другата растяха дървета.

— Това ли е?

— Да. — Рийв изгаси колата.

— Тук ли са намерили колата ми?

— Точно така.

Бри седна за момент и зачака.

— Защо винаги очаквам да стане лесно? — попита тя. — Все ми се струва, че когато видя нещо, когато позная нещо, то ще стане ясно и лесно. А изобщо не е така. Има моменти, когато усещам как стискам ножа в ръката си. — Бри сведе поглед към дланта си. — Усещам го, и щом го усетя, знам, че съм способна да извърша убийство.

— Всеки от нас е способен, когато обстоятелствата го позволяват.

— Не. — Привидно спокойна, тя скръсти ръце. Сдържаше разкъсващите съмнения в гърдите си, както я бяха учили, че се постъпва с личните съмнения. — Не ми се вярва. Да убиеш, да отнемеш живот, изисква разбиране, приемане на насилието. Една тъмна страна. При някои тя е по-силна и взема надмощие над другите инстинкти.

— А какво щеше да стане с теб, ако бе затворила очи и бе отхвърлила насилието? — Той стисна раменете ѝ по-силно от необходимото и я накара да го погледне. — Блажени са бездейните, така ли, Бри? Би трябвало да знаеш по-добре.

Рийв бе в състояние да разпали чувствата ѝ само с един поглед. Тя не можа да се въздържи.

— Аз не искам насилие в моя живот — отвърна разпалено. — Не искам и няма да приема факта, че съм убила човек.

— Тогава никога няма да излезеш от това състояние. — Гласът му бе груб, когато я натисна на седалката. — Ще продължиш да си живееш с фантазиите. Принцесата от замъка, хладна, дистанцирана и недостъпна.

— Ти ли ми говориш за фантазии? — Той я насилваше, нищо че тя самата го бе помолила да постъпва с нея тъкмо така. Рийв я насилваше да отстъпи към една черна граница. — Ти сам си създаваш илюзиите. Мъж, прекарал целия си живот в търсене на неприятности, който само приказва, че ще бъде доволен да си седи на верандата и да гледа как посевите растат.

Бри имаше право. Ярост и разочарование се надигнаха в гърдите му и проличаха в гласа му. Той си имаше мечти и фантазии, а тя се бе превърнала в една от тях.

— Аз поне знам каква е действителността и я приемам с широко отворени очи. Имам нужда от тази ферма по причини, които ти отказваш да разбереш. Имам нужда от нея, защото много добре знам на какво съм способен, какво съм свършил и какво ми предстои да свърша.

— И не изпитваш съжаления.

— По дяволите съжаленията. Утре може и да е различно. Имам избор. — Искаше му се да вярва, че е така.

— Имаш. — Изведнъж натъжена, Бри извърна поглед. — Сигурно тук се различаваме. Как мога да изживея живота, който съм длъжна да водя, като знам, че...

— Ммм — прекъсна я Рийв. — Също както останалите от нас.

— Ти опростяваш нещата.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че титлата ти те издига над останалите?

Тя бе готова да се сопне, но се въздържа и само въздъхна.

— Притисна ме в ъгъла. Не, и аз съм човешко същество, и аз съм допускала грешки, и аз съм се страхувала. Да приема собствените си сенки изглежда е най-трудното.

— Искаш ли да продължиш?

— Да. — Бри протегна ръка към дръжката на вратата. — Да, искам да продължа. — Излезе от колата, огледа се и си пожела да знае откъде да започне. Може пък вече да бе започнала. — Идвал ли си тук преди?

— Не.

— Хубаво, тогава и за двама ни ще бъде за пръв път. — Тя заслони очи и се огледа. — Толкова е тихо. Чудя се дали съм имала намерение да засея тези поля някой ден.

— Говорила си за нещо такова.

— Ала не съм направила нищо по въпроса. — Бри тръгна напред.

Диви цветя бяха избуяли на воля и по полето, и покрай пътеката. Някои бяха жълти, други — сини. Дебели забързани пчели жужаха покрай тях. Тя забеляза пеперуда, голяма колкото дланта на ръката ѝ, кацнала на някакъв цвят. Въздухът миришеше на трева, на плодородна почва. Бри пристъпваше напред без ясна цел.

Една сойка литна покрай тях, стресната от нашествието. Отлетя към дърветата, без да спира да се оплаква. Тук я нямаше вълшебната приказка, помисли си тя. Предстоеше трудна и тежка работа с почистването, разораването, засяването и едва тогава прибирането на реколтата. Затова ли мястото бе останало необработено? Отново ли мечтаеше и нищо повече?

— Защо съм купила това?

— Искала си едно местенце, което да е само твое. Искала си да можеш да се усамотяваш тук.

— Да избягам ли?

— Усамотение — поправи я той. — Има разлика.

— Но тук има нужда от къща. — Изведнъж станала нетърпелива. Бри се извърна в кръг. — Има нужда от човек. Погледни тук... Ако някои от дърветата се прочистят, къщата ще може да се сгуши и да гледа към полята. Там ще са конюшните. А, да, и пасище. И кокошарник. — Увлечена, тя направи още няколко крачки напред. — Ето, точно тук. В една ферма трябва да има пресни яйца. Трябва да има и кучета, и деца, нали така? Без тях не става нищо. Цветята ще увехнат, а смехът ще отлети. Тази земя не бива да остава така.

Рийв си представяше същата картина. Нали си бе мислил и за своята ферма по съвсем същия начин. И въпреки това двамата бяха много далечни.

— От всичко, което ми казаха, не е било да не я обичаш.

— Да, ала е оставена ей така. Нищо живо не може без грижи.

Подразнена от себе си, Бри се извърна и тръгна към избуялата висока трева. Докато вървеше, кракът ѝ попадна на нещо, което издрънча в скалата. Рийв се наведе и вдигна червен термос, празен, със запушалка, без чашка отгоре. Той го задържа за дъното, за да не пипа повече, отколкото бе необходимо. Прекалено дълго бе работил като ченге.

— В сънищата си седиш на някакво тихо място и пиеш кафе от червен термос.

Тя трепна, сякаш става дума за нещо лошо.

— Да.

— И ти се е доспало. — Рийв небрежно подуши отвора, а умът му препускаше. Колко ли бе добра лабораторията в полицията на Кордина, запита се той. И защо никой не бе прегледал основно фермата? Защо една улика, и то важна, е била изоставена? Дяволите да го вземат, на всяка цена трябваше да открие отговора.

Значи Бри бе минала оттук сама, разсъждаваше Рийв. Много внимаваше да не я насочва. След това сама, без всякакво колебание, посочи къде ще бъде къщата, обора. Ако бе седяла тук и преди... Той огледа наоколо, докато погледът му спря на огромна гладка скала. Тя бе само на няколко метра, а слънцето я огряваше и рано сутрин, и рано следобед. Това бе място за мечтател.

Да, ако е седяла там, мислила е, пиела е кафе...

— За какво си мислиш?

Рийв отново вдигна поглед към нея.

— Мислех, че може и да си седяла на онази скала там, да си пиела кафе, да си имала планове. Доспало ти се е и дори си се унесла. След това си се опитала да се отърсиш от сънливостта. Може би дори си успяла да се изправиш и да направиш няколко колебливи крачки към колата. — Той се обърна и погледна към своята кола. — Тогава приспивателното е подействало с пълна сила. Ти си припаднала и термосът се е претърколил настрани.

— Приспивателно в кафето?

— Така нещата се връзват. Който и да те е отвлякъл, е бил нервен и под огромно напрежение. Не са се и сетили за термоса. И за какво им е? Вече са имали теб.

— Тогава значи става въпрос за някой, който познава навиците ми, който е знаел, че ще дойда тук този ден. Някой, който... — Бри

прекъсна думите си, когато погледна надолу към термоса.

— Някой, който ти е близък — довърши той и вдигна термоса. — Достатъчно близък.

Тя усети студени тръпки. Испита желание да се обърне и да побегне с всичка сила. Напрегна волята си и остана на място.

— И какво ще правим сега?

— Сега ще разберем кой ти е направил кафето и кой може да е имал възможността да добави нещо вътре.

Не ѝ беше лесно да кимне в знак на съгласие.

— Рийв, не би ли трябвало от полицията вече да са стигнали до този извод и да са сторили необходимото?

Той погледна покрай нея и зарея поглед неznайно къде.

— И ти си го помисли, нали?

Бри сведе поглед към пръстените по ръката си. Един от тях бе с диамант, който би трябвало да символизира вяра и доверие. Другият бе със сапфири, които би трябвало да изразяват любов.

— Баща ми — подзе тя, но не довърши.

— Време е да поговорим с него.

За тях бе опасно да се срещат и въпреки това и двамата лъкатушеха с колите си по дългия неравен път към колибата. Сега бе такъв момент, че щеше да е много по-опасно, ако не се срещнеха.

Мястото бе изолирано, около него навсякъде бе избуяла зеленина и то бе доста грозно, една изоставена малка колиба на забравено парче земя, което никога не бе обработвано. Затова бе съвършено. Намираше се достатъчно близо до малката ферма и затова бе удобно, а от друга страна бе достатъчно далече от града и никой нямаше да го забележи. Прозорците бяха заковани, освен един, където гредите бяха провиснали. Вече бяха обсъждали възможността да изгорят съборетината и да оставят останките да гният, също като тялото, което заровиха в гората отзад.

Колите им пристигнаха с десет минути интервал. И двамата бяха дисциплинирани, прекалено предпазливи, за да закъснеят. И двамата, когато пристъпиха един към друг, бяха изнервени и неспокойни. Обстоятелствата ги бяха принудили да доверят един на друг живота си.

— Тя започва да си спомня.

Последва ругатня, груба и гнусна.

— Сигурно ли е това?

— Иначе изобщо нямаше да те безпокоя. Ценя собствения си живот, както и ти своя. — И двамата бяха наясно, че ако единият останеше в безопасност, и другият също щеше да е в безопасност. Ако единият направеше грешка...

— Какво си е спомнила?

— Все още няма за какво да се притесняваме. Детски спомени, няколко образа. Нищо от новите събития. — Над главите им пропищя гарга и те трепнаха. — Ала паметта ѝ се връща. Сега вече не става въпрос само за кошмари. Струва ми се, че ако тя упорства, ако наистина упорства, нещата ще ѝ се възстановят.

— Винаги сме знаели, че ще си спомни. Просто имаме нужда от още малко време.

— Време ли? — Подигравателният смях изплаши една катеричка. — Нямаме почти никакво време. Освен това тя разказва всичко на американеца. Вече станаха любовници, а и той е умен. Много умен. Понякога си мисля, че има подозрения.

— Това е глупаво. — Само че нервите им бяха опънати до крайност. Какво чак толкова да е заподозрял американецът? — Ако онзи идиот Хенри не се бе напил! По дяволите! — И двамата бяха станали свидетели на това, как плановете им пропадат заради пиянство и плътски желания. Никой от тях не съжаляваше, че се наложи да копаят гроб.

— Сега няма защо да го обсъждаме. Ако не успеем да я пипнем отново, размяната става невъзможна. Дебок си остава в затвора, пари няма и отмъщението пропада.

— Значи ще я отвлечем отново. Кой би заподозрял втори опит за отвличане толкова скоро!

— Веднъж вече я пипнахме! — Тук личеше не толкова разочарование, колкото страх. И двамата живееха в страх от мига, в който идентифицираха Бри в болницата.

— И ще ни падне в ръцете отново. Скоро. Много скоро.

— Ами американецът? Той не е толкова доверчив като принцесата.

— От него ще се отървем, той е излишен, както и принцесата ще стане излишна, ако си спомни прекалено много неща в близко бъдеще.

Наблюдавай я внимателно. Знаеш какво трябва да направиш, ако стане нужда.

Малкият пистолет със заглушител бе скрит на сигурно място.

— Ако я убия и ти ще носиш вина за смъртта ѝ.

Мисълта за убийство не ги притесни много. Притесненията, че можеше да се изправят пред провал, ги плашеха.

— И двамата го знаем. Можем да разчитаме на късмета само до бала.

— Този план е лудост. Да я отведем там, направо от двореца, и то докато е пълно с хора.

— Планът може да успее. Ти да не би да имаш по-добър? — За момент настъпи мълчание, но то бе изпълнено с неловкост.

— Господи, ще ми се да бях тук с нея, вместо онзи тъпак Хенри.

— Дръж си очите и ушите отворени. Спечели ли доверието ѝ?

— Колкото и всички други.

— Тогава го използвай. Остават ни по-малко от две седмици.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бри седеше с ръце, свити на скута, гърбът ѝ изправен, а очите — втренчени право напред. Чакаше баща ѝ да заговори. Въпроси, толкова много въпроси се трупаха в главата ѝ. Отговори, също много отговори, трябваше да бъдат открити.

Коя беше тя? Казаха ѝ, че е Нейна Светлост Габриела Кординска, дъщеря, сестра. Член на семейство Бисет, едно от най-старите кралски семейства в Европа.

И каква беше? Научи, че е жена с отговорности, високо организирана, с чувство за дълг и доста дълбоки страсти. Но нещо се бе случило и ѝ бе отнело жизненоважните дребни детайли, които дават завършен вид на човек. Едва сега започваше да се бори, за да си ги възвърне.

Кафе с приспивателно, черна стая, гласове. Стиснала нож, кръв по ръцете ѝ. Имаше нужда от тези спомени, за да могат част от подробностите да бъдат забравени и погребани. Едва сега започваше да осъзнава нещата.

Стаята бе много тиха. През западния прозорец навлизаше мека светлина, която превръщаше червения килим в кръв, ала без да е проявено насилие.

— Значи смяташ, че в кафето, което Габриела е носела със себе си, е било разтворено приспивателно. — Арманд говореше спокойно, докато гледеше червения термос на бюрото.

— Има логика. — Рийв беше останал прав. Гледаше право към Арманд, докато стоеше изправен край стола на Бри. — Също така съвпада и с този непрекъснато повтарящ се сън на Бри.

— Термосът може да бъде предаден за анализ в лабораторията.

— Би трябвало. — Въпреки че очите му бяха спокойни, той наблюдаваше внимателно всяко трепване на Арманд, всяко изражение. Знаеше, че Арманд го наблюдава не по-малко внимателно. — Въпросът е, защо досега не е бил намерен този термос.

Арманд срещна погледа на Рийв. Когато заговори, думите му бяха изречени с властна, не с дружелюбна интонация.

— Изглежда от полицията са проявили нехайство.

— Изглежда доста хора са проявили нехайство. — Рийв откри, че не му бе толкова лесно, както едно време, да сдържа избухливостта си. По лицето на Арманд нямаше нищо друго, освен хладна пресметливост. Това не му хареса. — Ако в кафето е било разтворено приспивателно, както предполагам аз, то нещата стават ясни.

Арманд се пресегна за една от дългите си черни цигари и я запали бавно.

— Наистина.

— Приемате нещата твърде спокойно, Ваше Височество.

— Приемам ги както трябва.

— Аз също ги приемам както трябва. Ще отведа Бри от Кордина, докато тази работа не бъде разрешена. В двореца тя не е на сигурно място.

Арманд стисна зъби, но само за миг.

— Ако не бях загрижен за безопасността ѝ, едва ли щях да те повикам.

— Ако не беше приятелството между семействата ни, никога нямаше да се съглася да дойда. — Отговорът на Рийв бе тих, ала категоричен. — А и това приятелство вече не е достатъчен стимул. Искam отговори.

Арманд изведнъж се превърна в кралска особа.

— Нямаш никакво право да ги изискваш от мен.

Рийв пристъпи крачка напред. Една-единствена крачка.

— Короната ви няма да ви защити.

— Достатъчно! — Бри скочи от стола и застана между Рийв и баща си. Не го стори, за да защити единия или другия, това бе нещо несъзнателно. Дори не би могла да каже на чия страна би застанала, кого би защитила. В нея пулсираше толкова силен гняв, че бе заличил всички други чувства. — Как смееете да говорите пред мен така, сякаш не съм в състояние да мисля самостоятелно? Как смееете и двамата да ме защитавате, сякаш съм една нещастница?

— Габриела! — Арманд се изправи на стола, преди да осъзнае колко често му се бе налагало да слуша и да се оправя с този тон. — Внимавай с приказките си!

— Няма! — Побесняла, тя се извърна към него и се наведе, подпряна на длани. В друг момент би казал, че е великолепна, също като майка си. — Няма да бъде мила и безобидна. Не съм някаква захарна принцеса, която е само за показ. Аз съм жена. Става въпрос за моя живот, не разбирате ли? Няма да си седя тихо, докато вие двамата се дърпате като две надуте деца заради някаква награда. Искam отговори.

Очите на Арманд бяха хладни и някак далечни. Също и гласът му.

— Искаш повече, отколкото мога да ти дам.

— Искam това, което е мое по право.

— Твоите неща са наистина твои, едва след като ти бъдат дадени. Бри се изправи, бледа, но непоколебима.

— Това ли е баща ми? — Гласът ѝ бе мек, ала режеше като нож. — Вие управлявате Кордина добре, Ваше Височество. Можете ли да се похвалите със същото и за семейството си?

Ударът бе болезнен. По лицето му не трепна нито един мускул.

— Ще трябва да ми имаш доверие, Габриела.

— Доверие ли? — Гласът ѝ трепна един-единствен път. — Това — посочи тя термоса. — Това ми показва, че не мога да се доверя на никого. На абсолютно никого — повтори Бри. Извърна се и избяга и от двамата.

— Остави я да върви — нареди Арманд, когато Рийв вече бе на средата на стаята. — Наблюдават я. Казах ти, че е под наблюдение — повтори той, когато Рийв не спря. — Остави я.

Не го спряха думите, а тонът. В него прозираше болка, същата остра болка, която Рийв бе доловил в гласа на Арманд първия ден в чакалнята на болницата. Затова той поспря на вратата и се извърна назад.

— Не знаеше ли, че всяка нейна крачка се следи? — попита тихо Арманд. — Толкова внимателно, че дори знам къде е прекарала миналата нощ. — Умората му пролича и той седна.

Рийв остана на мястото си с присвити очи. Не бе пропуснал да забележи колко често слугите се застояваха около Бри, но бе решил, че това е работа на Александър.

— Ти я дебнеш?

— Само я наблюдавам — отвърна бавно Арманд. — Да не би да си въобразяваш, че ще оставя безопасността ѝ на случайността, Рийв? Или пък единствено в безкрайно способните ти ръце? Имам нужда от теб поради всички онези причини, които изброих, ала когато става въпрос за живота на дъщеря ми, използвам всички налични средства. — Арманд прекара ръце през лицето си и този жест бе първият явен признак на умората му. — Моля те, затвори вратата и седни. Крайно време е да ти разкажа повече, отколкото съм ти казал до този момент.

Човек трябваше да се доверява на инстинктите си. Благодарение на тях можеше да оживее, ала можеше и да загине. Рийв затвори тихо вратата и се върна към бюрото.

— Каква игра играеш, Арманд?

— Игра, която ще запази страната ми и народа ми в мир. Тази игра, с Божията воля, ще ми върне детето, здраво и читаво. Тази игра ще ми помогне да пипна онези, които я започнаха, и да ги накажа справедливо. — Той вдигна гладкия бял камък. — Истинско наказание — прошепна Арманд и стисна здраво юмрук.

— Знаеш кой я е отвлякъл... — Гласът на Рийв бе тих, но отдолу прозираше гняв. — Знаел си през всичкото време.

— Знам за един, подозирам друг. — Пръстите на Арманд се свиваха и отпускаха около камъка. — Ти също имаш своите подозрения. — Очите му, строги и студени, се задържаха на Рийв. — Знам, че си проверил, което е възможно, проучил си фактите и имаш някакви предположения. Не очаквах друго. Не очаквах да споделиш мислите си с Габриела.

— И на чия страна е правото?

— Аз съм ѝ баща, ала първо съм неин владетел. Аз съм този, който ѝ дава правата, аз съм този, който може да ѝ ги отнеме.

Рийв веднага усети арогантността, както и строгата студена властност, на които тайно се възхити.

— Използвал си я.

— И теб също — призна Арманд. — И други. Картината е прекалено обширна, прекалено сложна, за да мога да кажа, че се дължи на отвличането на дъщеря ми. Нейна Светлост Габриела Кординска бе похитена. Моите действия са само резултатът.

— Защо ме повика тук?

— Защото ти имах доверие, както ти казах още в началото. Защото знаех, че скоро ще се умориш да седиш отстрани. Ти мислеше, съпоставяше и най-сетне щеше да действаш. Нямах намерение да те оставя да действаш, докато не настъпеше подходящият момент. А той почти е дошъл.

— Защо, по дяволите, я оставяш на тъмно? — попита Рийв. — Нима не знаеш колко много страда?

— Да не би да си въобразяваш, че не знам колко страда? — повиши глас Арманд, а очите му блеснаха. В младостта си той бе известен със своята избухливост, която бе предизвиквала всеобщ страх. За момент контролът, упражняван почти двадесет години, за малко не се изплъзна. — Тя ми е дете. Първото ми дете. Държах я за ръка, докато прохождаше, завивах я, когато имаше температура, плачех с нея на гроба на майка ѝ. — Той се изправи вдървено и отиде до прозореца. Подпря се на него, а пръстите му се впиха в дървения перваз. — Това, което върша — обясни Арманд, вече по-спокойно, — ми е задължение. Но това не значи, че я обичам по-малко.

И в друго да не вярваше, Рийв повярва на тези думи.

— Значи Бри трябва да разбере.

Гордост и съжаление се блъскаха в гърдите на принца, ала на първо място бе отговорността.

— Умът е сложен и деликатен, Рийв, а ние сме толкова невежи. Габриела, въпреки че е много силна и с невероятна воля, не успява да се пребори с нагласата на ума си да не помни. Ако мислиш различно, защо не си ѝ разказал за подозренията си? Ти кого подозираш?

— Тя има нужда от време — започна Рийв, а Арманд се извърна към него.

— Да. Не мога да направя друго, освен да ѝ предоставя достатъчно време. Доктор Кижински ме предупреди, наистина подчерта, че ако кажем на Габриела всичко, преди умът ѝ да е готов да го разбере, да го приеме, шокът може да причини срив. Умът ѝ може да откаже да си спомни.

— Тя вече е започнала да си спомня отделни неща.

— Едно копче е натиснато и мозъкът реагира. — Арманд продължаваше да стиска белия камък в ръката си. — Учил си достатъчно и знаеш. Но ако трябваше аз да ѝ кажа всичко, което знам и подозирам, може да се окаже прекалено много, да я помете като

лавина. Като баща ще чакам. Като владетел на Кордина си имам начини да научавам и разкривам това, което ми е необходимо. Да, знам кой я е отвлякъл и защо. — В очите му се появи нещо диво. Ловецът или преследваният би разбрал. — Ала сега не му е времето. За да ги заловя, ми трябва време. Като човек, който е работил наблизко до... ако мога така да кажа, правителствените интриги във Вашингтон, ти ще ме разбереш. Не отричай — продължи той, преди Рийв да отвърне. — Много добре знам каква работа си вършел.

— Бях ченге.

— И нещо повече — кимна Арманд. — Но това ще го оставим засега. Нали разбираш, че като владетел аз трябва да имам необорими доказателства, преди да отправя обвинение. Не мога да проявя слабостта на баща, изпаднал в пристъп на гняв заради детето си. Трябва да съм като съдия, който търси справедливостта. Сред хората до мен има такива, които вярват, че от моето положение няма как да забележа маневрите им, подкупите, фалша, който прозира в управлението. Доволен съм, че те си въобразяват, че не знам. Има и такива, които вероятно си мислят, че след като съм си върнал Габриела, повече няма се занимавам с това отвличане. Едно от исканията на похитителите бе освобождаването на няколко затворника. Ала всичко това бе само камуфлаж. Има само един, Дебок.

Името му напомни нещо. Това име Рийв бе чувал в неофициалните доклади, докато бе в тайните служби. Дебок бе бизнесмен, който успешно изнасяше наркотици, жени и оръжие. Той се занимаваше с всичко, от контролираните стоки, до експлозиви, които се доставяха на купувача, предложил най-висока цена.

Можеше да се каже, че бизнесът му бе успешен, поправи се Рийв, докато едно разследване, продължило три години, не разкри дейността му и не го разобличи. Вярваше се, че през двете години в затвора Дебок продължаваше да дърпа конците на организацията си.

— Мислиш, че Дебок стои зад това?

— Дебок е отвлякъл Габриела — отвърна прямо Арманд. — Просто трябва да докажем кого е използвал.

— А ти знаеш ли? — Рийв замълча и се замисли. Ако бъдеше обвинен някой от близкото обкръжение, това означаваше скандал. Само едно неопровержимо доказателство щеше да свърши работа и да сложи край на маневрите на Дебок и на политическите машинации,

които бе започнал. — Дебок може ли да дърпа конците на влиятелни личности в Кордина, дори и от килията?

— Той вярва, че вече е започнал. Мисля, че с това... — Арманд посочи с ръка термоса. — Ще бъде много лесно да затегнем примката около врата му. С другия участник ще бъде по-трудно. — Тежко сведе поглед към ръцете си и към пръстена, който само той имаше право да носи. Някакво чувство премина бързо по лицето му. На Рийв му се стори, че бе съжаление. — Казах ти, че знам къде Габриела е прекарала нощта.

— Да. С мен.

Чувството се появи отново, но бе обуздано начаса.

— Ти си син на стар мой приятел и мъж, когото много уважавам заради качествата, които притежаваш, ала ми е трудно да се успокоя, след като знам, че тя сама е отишла при теб. Приемам, че вече е жена. Въпреки това... — Той замълча за момент. — Кажи ми какви са чувствата ти към Габриела. Този път те питам като неин баща.

Без да сяда, Рийв погледна Арманд право в очите.

— Влюбен съм в нея.

Арманд усети болката на родителя, хем горчива, хем сладка, когато разбира, че детето му е отдало обичта и верността си на друг.

— Време е да ти разкажа какво е направено. А също така е време да те помоля за съвет. — Арманд посочи към стола и зачака. Нямаше други въпроси. Този път Рийв седна.

Разговаряха тихо и спокойно двадесет минути, всеки от тях потиснал личната си емоционалност. Арманд стана само веднъж и сипа и на двамата по чаша бренди. Планът бе съвършен. Той бе още една причина, поради която бе настоял Рийв да остане в Кордина, за да се възползва от ума и опита му.

Следяха заподозрените много внимателно. Щом Бри започнеше да си спомня, трябваше да направят следващата стъпка. Ако всичко минеше по план, Бри нямаше да е в беда.

Само че нещата невинаги протичаха така, както бе запланувано.

Бри влетя в кабинета си и откри, че Джанет подрежда папки. Все още стиснала документите в ръка, тя се обърна и направи реверанс.

— Ваша Светлост, не ви очаквах днес.

— Трябва да поработя. — Тръгна право към бюрото си и започна да прехвърля някакви документи. — Имаме ли подготвено отделно меню за гостите, които ще бъдат на вечерята преди бала?

— Калиграфът изпрати вариант и чака одобрението ви.

— А, ето го. — Бри изтегли тежкия кремав лист и прегледа изцяло изписаните редове. Всяко едно от седемте ястия се придружаваше от отделно вино. Тя сама бе избрала вината. Всяко ястие бе по нейно предпочитание. Дори и най-придирчивите и претенциозни гости щяха да я поздравят. Менюто бе безупречно, съвършено, истинско произведение на изкуството, както на хартия, така и в действителност. В този момент избликна лошото ѝ настроение.

— Това не се търпи. — Тя захвърли менюто, скочи и започна да крачи.

— Не е ли подходящо менюто, Ваша Светлост?

— Неподходящо ли? — Бри се изсмя и пхна ръце в джобовете си. — Та то е самото съвършенство. Извикай калиграфа и му кажи да го прави. Петдесетината, които ще вечерят с нас преди бала, никога няма да забравят това меню. За него поне съм се погрижила, нали така? — В очите ѝ избликна страст, когато се завъртя. — Незабравим спомен за избраните.

Тъй като не знаеше как да реагира, Джанет остана до библиотеката, все още стиснала папките.

— Да, Ваша Светлост.

— И въпреки това дори баща ми не прави подобно нещо за мен.

— Струва ми се, че ме разбрахте погрешно — започна Джанет. — Принц Арманд...

— Е преценил, че може да решава вместо мен — довърши изречението ѝ Бри. — Играе игрички, крие нещата. Сигурна съм. Сигурна съм, въпреки че има стотици други неща, които не знам. Но ще разбере. — Бри сви ръцете си в юмруци. — И то скоро.

— Вие сте разтревожена. — Джанет остави папките в спретната купчинка, с която щеше да се заеме по-късно. — Ще ви поръчам кафе.

— Чакай. — Бри пристъпи към нея. — Кой ми прави кафето, Джанет?

Изненадана от тона, с който Бри ѝ зададе въпроса, Джанет остави слушалката.

— Ами приготвят го в кухнята, разбира се, Ваша Светлост. Само да звънна долу и...

На Бри ѝ мина през ума, че няма никаква представа къде се намира кухнята. Дали преди бе знаела?

— Там ли ми приготвят термоса с кафето, когато поискам? — Пулсът ѝ вече блъскаше учестено, когато тя направи още една крачка напред. — Когато излизам да се поразходя, Джанет?

Джанет направи някакъв неопределен жест с ръка.

— Предпочитате кафето си доста силно. Обикновено възрастната ви подчинена ви го вари. Възрастната руския.

— Бавачката — измърмори Бри. Не това искаше да чуе.

— Често съм ви чувала да се шегувате, че кафето ѝ може да се задържи в изправен вид и без термоса. — Джанет се усмихна едва доловимо, сякаш за да поразведри обстановката. — Приготвя го в стаята си и отказва да даде на главния готвач рецептата.

— Значи тя ми дава термоса, преди да изляза.

— Това си е традиция, Ваша Светлост. Също и принц Бенет предпочита да даде ризата си на нея, вместо на прислужника, когато му е паднало някое от копчетата.

Започна да ѝ се повдига, ала се овладя.

— Тя е доверен член на семейството от много отдавна.

— Смята се за нещо повече от прислугата, да, така е, Ваша Светлост. Принцеса Елизабет често настоявала тя да я придружава, вместо някоя от личните прислужнички, когато пътувала.

— Бавачката била ли е с майка ми в Париж? Била ли е с нея, когато майка ми се е разболяла?

— Така знам, Ваша Светлост. Предаността ѝ към принцеса Елизабет е била удивителна.

И доста поизкривена, помисли си Бри. Или донякъде изкривена. Колко ли човека са имали достъп до термоса с кафе? Бри си наложи да се успокои, преди да зададе следващия си въпрос.

— Знаеш ли дали бавачката ми е донесла термоса с кафето в деня, когато съм тръгнала към малката ферма? В деня на отвличането.

— Ами, да. — Джанет се поколеба. — Тя ви го донесе тук. Гледахте едни писма, преди да тръгнете. Тя ви донесе кафето и ви се скара да си вземете сако. Вие ѝ се изсмяхте и ѝ обещахте да не тръгвате без връхна дреха и я отпратихте. Нямахте търпение да

тръгнете, затова ми наредихте да се погрижа за другата част от кореспонденцията по-късно. Взехте термоса и тръгнахте.

— Никой ли не е влизал? — попита Бри.

— След като бавачката донесе термоса, не е влизал никой, чак докато потеглихте. Колата ви беше отпред. Аз ви изпратих лично до нея. Ваша Светлост... — Джанет протегна предпазливо ръка. — ... дали е разумно да се тормозите с тези неща, да се обременявате с такива дребни подробности?

— Сигурно не е. — Бри пое ръката ѝ за момент, а след това се обърна към прозореца. Господи, как ѝ се искаше да поговори с някоя жена. Каква голяма нужда имаше от доверие. — За днес няма да си ми необходима, Джанет. Благодаря ти.

— Да, Ваша Светлост. Да ви поръчам ли кафе, преди да тръгнете?

— Не. — Тя за малко не се изсмя. — Не. Нещо не съм в настроение за кафе.

Не ѝ се оставаше вътре, затворена между стените. Бри го разбра в момента, когато Джанет си тръгна. Реши, че ѝ се иска чист въздух и слънце, и излезе от кабинета. Въпреки че не съзнаваше, че го бе планирала, тя се озова на терасата, където бе стояла с Рийв първата вечер. Тук, на това място, той я бе целунал за пръв път. Тук бе започнала да изпитва заспалите си чувства.

През деня бе съвсем различно, помисли си Бри, докато вървеше покрай каменната стена, а след това се облегна на нея. Различно, наистина, но не по-малко прекрасно. Виждаха се планините, струпани скали, които отделяха Кордина от останалата част на Европа. Те са били отлично защитно укрепление през изминалите векове, когато чуждите сили са изпитвали желание да контролират малката крайморска държава.

Ами морето, оградено от яките каменни диги? На места все още се виждаха топовете, поставени на стратегически точки, за да напомнят за пиратите с техните галери, както и за другите заплахи, идвали откъм морето.

Столицата бе съвсем наблизо, спокойна, старинна, доволна от определението „необичайна“, което ѝ даваха всички.

Обичаше този град. Бри нямаше нужда да знае много за миналото си, за да е сигурна, че бе така. Кордина бе неин дом, нейно

убежище. Тя бе нейното минало, нейното бъдеще. Всеки ден тук изпитваше желание да протегне ръка и да побере този град в дланта си. Всеки ден изпитваше омраза към преградата, която ѝ пречеше да се наслади на спомените.

— Ваша Светлост... — Лубе излезе на терасата с леко замятане на крака. — Надявам се да не ви притеснявам.

Притесняваше я, ала бе прекалено възпитана, за да му го каже. Бри се усмихна и му протегна ръце. Както и да е, когато вечеряха заедно, тя бе установила, че младата красива съпруга на Лубе ѝ харесва много. В същото време ѝ стана приятно, когато забеляза, че обикновено надутият практичен министър бе така очевидно влюбен.

— Изглеждате добре, господине.

— Благодаря, Ваша Светлост. — Той повдигна ръката ѝ и я докосна едва доловимо с устни. — Трябва да отбележа, че вие направо цъфтите. Най-доброто лекарство е да сте си у дома, нали?

— Мислех... — Бри се обърна с гръб към Кордина. — Мисля, че се чувствам като у дома. Не толкова вътре, колкото тук, навън. За среща с баща ми ли сте тук, господин Лубе?

— Да, след малко ни предстои среща.

— Кажете ми, нали сте работили с баща ми години наред. Вие двамата приятели ли сте?

— Поне аз смятам така, Ваша Светлост.

Винаги е толкова консервативен, помисли си нетърпеливо Бри. Винаги е толкова дипломатичен.

— Хайде, Лубе, като забравим за амнезията, това е въпрос, който никога не бих ви задавала. А и освен това — напомни му тя и леко вдигна едната си вежда — благодарение на вашия съвет въпросът бе дискретно прикрит. Затова, кажете ми, моят баща има ли приятели и вие един от тях ли сте?

Той не се поколеба, а замълча. Лубе бе човек, който първо преравяше мислите си, подреждаше ги грижливо и едва тогава ги формулираше.

— Малко са великите мъже в нашия свят, Ваша Светлост. Някои от тях дори могат да бъдат наречени добри хора. Принц Арманд е един от тях. Великите хора си създават неприятели, а добрите хора привличат приятели. Вашият баща носи товара и на двете качества.

— Да. — С въздишка Бри се облегна на стената. — Мисля, че това го разбирам.

— Аз не съм кординец. — Лубе се усмихна, когато погледна към града под тях. — По закон министър-председателят е французин. Аз обичам собствената си страна. Но ако трябва да съм откровен, не бих служил на вашата страна, ако не бяха чувствата ми към баща ви.

— Ще ми се и аз да бях толкова сигурна в моите чувства — прошепна тя.

— Баща ви ви обича. — Каза го нежно, толкова нежно, че Бри трябваше да затвори очи, за да не заплаче. — Не бива да се съмнявате, че за принц Арманд има нещо по-важно от вашето щастие.

— Карате ме да се срамувам.

— Ваша Светлост...

— Не, точно така е. Има толкова много неща, за които трябва да помисля. — Бри се оттласна от стената и отново протегна ръка. — Благодаря ви, Лубе.

Той се поклони вдървено и тя се усмихна. Щом се обърна към гледката под нея, Бри забрави за него и мислите ѝ се върнаха към баща ѝ.

Никой от тях не обърна внимание на младежа, който подреждаше саксиите с цветя на терасата. Никой не забеляза мощната прислужница, която бършеше прахта по вратите.

Арманд криеше нещо от нея. В това бе сигурна. Въпреки това нямаше представа какви бяха мотивите му. Може и да бяха добри. И въпреки че мислеше така, възмущението ѝ не намаля. Независимо от това, което баща ѝ или който и да било друг смяташе, че тя трябва или не трябва да прави, налагаше се да разбере всичко.

Рийв я намери там, след като бе претърсил всички места, за които се сети. Трябваше да сдържи както нетърпението си, така и облекчението си, когато излезе на терасата. Арманд го бе уверил, че Бри бе под наблюдение. Забеляза двамата, които си вършеха работата, не прекалено близо до принцесата, ала достатъчно. Принцът бе твърде предпазлив, за да обяви тази допълнителна помощ още от самото начало.

След разговора им Рийв разбра по-добре защо Арманд бе помолил един външен човек за помощ, човек, който не бе тясно свързан нито с Кордина, нито с кралското семейство. Дали наистина бе

така, мислеше си Рийв, докато наблюдаваше Габриела. Сега повече от всякога се нуждаеше от обективност. А в този момент му бе абсолютно невъзможно да разчита на обективността си.

— Бри.

Тя се обърна бавно, сякаш бе знаела, че е там. Косата ѝ бе леко разрошена от вятъра, но очите ѝ грееха спокойни.

— Първата вечер, когато излязохме тук, имах въпроси. Толкова много въпроси. Сега, седмици по-късно, повечето от тях са все още без отговори. — Бри сведе поглед към пръстените на ръцете си — изпълваха я противоречиви чувства, надделяващо чувство за дълг. — Сигурно няма да ми разкажеш за какво сте си говорили с баща ми, след като си тръгнах.

Това не бе въпрос, ала Рийв знаеше, че трябва да ѝ отговори.

— Баща ти мисли за теб преди всичко друго, ако това ще го приемеш за отговор.

— Ами ти?

— Аз съм тук заради теб. — Той се приближи до нея и двамата застанаха един срещу друг, както когато бяха стояли на лунната светлина. — Няма друга причина.

— Заради мен. — Тя го погледна, докато се бореше да не позволява на сърцето да ръководи ума ѝ. — Или може би заради старото семейно приятелство?

— А ти кое предпочиташ? — попита Рийв. Когато стисна ръцете ѝ, не си помисли колко бяха малки и нежни, а какви пронизващи очи имаше. — Чувствата ми към теб нямат нищо общо със семейното приятелство. А чувствата ми сега са изцяло твои.

Но какви са те, питаше се Бри. Толкова внимателно ѝ отговаряше. Нима бе чак толкова трудно да ѝ каже: „Държа на теб“? Тя сведе поглед към преплетените им ръце. За него може и да беше така, разсъждаваше Бри. Не всички вълшебни приказки бяха с щастлив край. Рийв не бе рицарят, препуснал да спаси принцесата и да я отведе. Той бе обикновен човек. Тя не бе отдала сърцето си на рицар.

— Искам да се приключи с това — каза Бри. — Искам отново да се почувствам спокойно.

По дяволите с обективността и плановете. Рийв я стисна за раменете.

— Ще те отведе в Щатите за известно време.

Озадачена, тя постави длан на ръката му и я стисна.

— В Америка ли?

— Можеш да останеш при мен във фермата, докато цялата тази работа приключи.

Докато. Думата ѝ напомни, че някои неща си имат край. Просто приключват. Бри отпусна ръка.

— Цялата тази работа започва с мен. Не мога да избягам от нея.

— Няма нужда да оставаш тук. — Изведнъж прозря колко лесно беше всичко. Тя щеше да е далече. Той щеше да я пази. Арманд просто трябваше да приеме плана му.

— Напротив, има нужда да съм тук. Животът ми е изгубен някъде тук. Как да го открия, ако съм на хиляди километри?

— Когато си готова да си спомниш, спомените сами ще се върнат. И няма да има значение къде си.

— За мен има значение. — Бри се отдръпна от него и заотстъпва, докато не се опря в стената. Гордостта ѝ се върна, едно силно и непроменимо наследство, също като цвета на очите. — Да не си въобразяваш, че съм страхливка? Да не си въобразяваш, че ще избягам от хората, които са ме използвали? Да не би баща ми да те е помолил да го направиш, за да не задавам повече въпроси?

— Би трябвало сама да си отговориш.

— Нищо не знам — отвърна тя. — Нищо, освен че всички мъже в живота ми се чувстват длъжни да ме защитават от нещата, от които не искам да бъда защитавана. Тази сутрин ми каза, че двамата с теб ще работим заедно.

— Говорех сериозно.

Бри го наблюдаваше внимателно.

— А сега?

— Нищо не се е променило. — И въпреки това не ѝ каза каквото знаеше. Не ѝ разкри и това, което чувстваше.

— Тогава ще продължим заедно. — Тя също не му каза какво бе научила. Не му разкри това, от което имаше нужда.

Пристъпи напред в момента, в който и Рийв пристъпи. Протегнаха заедно ръце. Прегърнаха се, въпреки че съзнаваха колко много неизказани неща имаше между тях.

— Искане ми се да бяхме сами — прошепна Бри. — Наистина сами, като онзи ден на лодката.

— Утре ще отидем да плаваме.

Тя поклати глава, преди да притисне лице към гърдите му.

— Не мога. До бала нямам време за нищо. Имам задължения,

Рийв.

Те стигат и за двама ни, помисли си той.

— Тогава след бала.

— След бала. — Бри остана със затворени очи още миг. — Ще ми обещаеш ли нещо? Глупаво е.

Рийв я целуна по слепоочието, а след това и по другото.

— Колко глупаво?

— Практичен, както винаги. — Усмихна се и отметна глава назад. — Когато празните петна си отидат, щом всичко приключи, щом наистина приключи, ще прекараш ли един ден с мен в открито море?

— Че това не е никак глупаво.

— Казваш го сега. — Тя преплете ръце зад врата му. Искаше да го задържи, макар и само за момент. — Обещай ми.

— Обещавам.

С въздишка Бри се разтопи до него.

— Ще настоявам да си спазиш обещанието — предупреди го тя.

Когато устните им се сляха, нито един от тях не искаше моментът да отлети, нито пък да мислят за последния ден, който щяха да прекарат заедно в открито море.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Затова казах на професор Спаркс, че човек трябва да е направен от камък, за да може да се съсредоточи над Омир, след като в същия кабинет седи жена като Лиза Бароу.

— Той влезе ли ти в положението? — обърна се Бри към Бенет, докато наблюдаваше как закачват на място току-що изчистения полилей.

— Ти шегуваш ли се? Той е такъв сухар. — Бенет се усмихна широко и натъпка ръце в задните си джобове. — А пък аз си имам среща с богоподобната госпожица Бароу.

Бри се разсмя, докато преглеждаше внушителния списък с бележки, които държеше.

— Мога да ти кажа, че не си в Оксфорд, за да записваш още имена в онова черно тефтерче.

— Да, но няма да го направиш. — Той небрежно прехвърли ръка през раменете ѝ. — Ти никога не ми изнасяш лекции. Видях списъка с гостите. За мен е удоволствие, че великолепната госпожа Лорънс ще успее да дойде.

Тази забележка привлече вниманието ѝ. Бри вдигна поглед от бележките и се намръщи.

— Бенет, госпожа Алисън Лорънс е почти на тридесет и е разведена.

Той я погледна с очарователна невинност, под която прозираше палавост.

— И какво от това?

Бри поклати глава. Не му ли беше още рано, зачуди се тя.

— Май ще трябва да ти изнася някоя и друга лекция.

— Защо не оставиш тази работа на Алекс. Той е много по-добър.

— И аз така установих — измърмори Бри.

— Да не би да те е тормозил?

Тя се намръщи, докато наблюдаваше издигането на втория полилей.

— А не е ли винаги така?

— Нали си го знаеш какъв е.

— Принц Съвършенство.

Лицето му грейна.

— Я, ти да не би да си си спомнила...

— Доктор Франко ми каза.

— О... — Ръката му я стисна за миг, за да ѝ даде сила, ала и в израз на разочарование. — Миналия път, докато бях тук, няхах време да си побъбрим. Искях да те питам как си.

— Ще ми се да можех да ти кажа... Покрай прозорците, ако обичате — нареди Бри на мъжете, които внасяха две шестметрови маси. Те щяха да са покрити с бели ленени покривки, мислеше тя, докато проверяваше в бележките, отрупани с деликатеси за гостите, които щяха да са тук през дългата бална нощ. — Физически съм добре, тоест, получих одобрение, макар и с известна доза нежелание. Струва ми се, че доктор Франко би предпочел да ме държи под наблюдение по-дълго. Всичко останало е много сложно.

Той взе ръката ѝ и обърна диаманта така, че да отрази светлината.

— Предполагам, че и това е част от сложното.

Бри се стегна, а след това се отпусна. Бенет усети.

— Само временно. Скоро нещата ще си дойдат на място. — Тя си помисли за кошмарите, за термоса. — Бенет, исках да те питам за бавачката. Мислиш ли, че тя е добре?

— Бавачката ли? — Той я погледна изненадано. — Да не би да е била болна? Никой не ми е казал.

— Не, не е била болна. — Бри се поколеба, защото различните измерения на лоялността я объркваха. Защо просто не му кажеше какви подозрения имаше към старата бавачка? Да му каже и да се свърши. — Вече е доста стара, а някои хора стават доста странни или...

— Да се е вдетинила? Бавачката? — Този път Бенет се разсмя и ѝ стисна ръката. — Умът ѝ е като бръснач. Ако е прекалила с грижите около теб, то е защото се чувства длъжна да го прави.

— Да, разбира се. — Съмненията ѝ не намаляха, но ги запази за себе си. Щеше да наблюдава и да чака, както си бе обещала.

— Бри, носи се слух, че вие с Рийв сте двойката на десетилетието.

— Така ли? — Тя вдигна едната си вежда, ала палецът ѝ се плъзна към диаманта на пръста. — Значи добре си играем ролите.

— А това всъщност игра ли е?

— Не започвай и ти! — Изгубила търпение, Бри се отдалечи от него към вратите на терасата. — Тази игра вече я играх с Алекс.

— Не че си пъхам кралския нос. — Също изгубил търпение, той я последва. Въпреки че бяха съвсем близо до скарване, те говореха тихо. Прислугата бе известна с отличния си слух. — Напълно естествено е да се притеснявам.

— А щеше ли да си толкова притеснен, ако годежът беше истински? — Гласът ѝ бе хладен, прекалено хладен. Това бе достатъчен отговор за Бенет. Но той не му позволяваше да е сигурен дали да се почувства облекчен, или да продължи да се притеснява.

— Чувствам се отговорен — каза след малко той. — Все пак това донякъде беше моя идея, а и...

— Твоя? — Този път тя захвърли шумно бележките на една маса.

Бенет отстъпи леко и му се прииска да си бе държал устата затворена, а очите отворени. Ако имаше едно нещо, което избягваше, това бяха разправии с жени. Предстоеше му да загуби.

— Е, изтъкнах пред татко, че ще бъде доста необичайно, ако Рийв те придружава навсякъде, живее тук и... По дяволите. — Притеснен от спокойствието ѝ, от ледения ѝ поглед, той прокара ръка през косата си. — Какво ли не се говореше. Ключи.

— И какво ми пука на мен за ключите?

— Никога преди не си се сблъсквала с такива приказки. — Гласът му не бе горчив, по-скоро сдържан. — Виж, Бри, може и да съм най-малък от тримата, ала аз съм с най-богат опят по отношение на онези навлеци от жълтата преса.

— И то с основание.

Бенет също можеше да проявява достойнство.

— Да, с основание. Само че аз съм избрал да живея по определен начин, докато ти не си. Няма да мога да преглътна това, че ще виждам името ти и снимката ти къде ли не и всеки, който я види, ще се подсмива. Ако искаш се ядосвай. Аз предпочитам да те гледам ядосана, отколкото наранена.

Би трябвало да му е бясна. Тя разбираше, че бе в правото си. Можеше да му каже надменно и категорично да не ѝ се меси в работите. С намесата си я бе направил много по-уязвима, отколкото би успял един скандал. Пръстенът на ръката ѝ бе като опора, като подкрепа. А един ден щеше да сведе поглед надолу и нямаше да го има. Тогава всичко щеше да е свършено.

Би трябвало да се ядоса, но обичта нахлу в нея, топла и сладка. Той бе толкова млад и толкова искрен и мил.

— Върви по дяволите, Бенет. — Прегърна го. — Би трябвало да съм ти бясна.

Той опря чело на слепоочието ѝ.

— Как можех да предположа, че ще се влюбиш в него?

Можеше да отрече и да спаси част от гордостта си. Вместо това поклати глава и въздъхна.

— Нито пък аз.

Тъкмо когато Бри се отдръпна, видя, че един от портиерите въвежда две жени в залата. Беше дала указания щом Кристина Хамилтън и сестра ѝ пристигнат, незабавно да ги доведат при нея.

От снимките и изрезките от вестниците, които ѝ бяха дали, Бри позна високата зашеметяваща брюнетка в костюм на Ив Сен Лоран. В първия момент я обхвана паника.

Какво да стори? Дали да се втурне през стаята, или просто да се усмихва и да чака. Господи, колко ѝ беше трудно, като не знаеше.

— Това е най-близката ти приятелка — прошепна Бенет в ухото ѝ. — Сама казваше, че братята ти са братя по рождение, а че тя ти е сестра, дадена от съдбата. Това е Кристина.

Това бе достатъчно, за да заличи паниката. И двете жени понечиха да направят реверанси, като по-младата не свалише очи от принца, а по-голямата се бе ухилила към Бри. Принцесата се остави на инстинкта и прекоси залата с протегнати ръце. Кристина я посрещна.

— О, Бри! — През смях Кристина я задържа на една ръка разстояние. Бри забеляза, че очите ѝ бяха меки, ала от тях се излъчваше ирония. Устата ѝ бе прекрасна, докато се усмихваше, но излъчваше сила. — Изглеждаш чудесно, чудесно, чудесно! — След това Бри бе задушена в здрава прегръдка. Кристина ухаеше на скъп парфюм, женствено и непознато. Ала паниката не надигна повече глава.

— Радвам се, че дойдохте. — Бри отпусна буза до внимателно прибраната коса на Кристина. Не бе лъжа, откри тя. Наистина се нуждаеше от приятелка, просто от приятелка, не от семейство, нито от любовник. — Сигурно сте уморени.

— А, нали знаеш, че летенето ме побърква. Отслабнала си. Как не те е срам да ме засрамваш така.

Бри се усмихваше, когато се отдръпна.

— Само три килограма.

— Само три. — Кристина вдигна очи към тавана. — Трябва да ти разкажа за ужасите, които преживях в онзи малък и безобразно скъп минерален санаториум, където ходих преди няколко месеца. Качих пет. Принц Бенет. — Кристина протегна ръка с надеждата, че той ще я целуне. — Господи, да не би въздухът в Кордина да ви прави толкова прекрасни?

Бенет не я разочарова. Само че докато устните му докосваха кокалчетата на ръката ѝ, погледът му се отмести към Ив.

— Въздухът в Хюстън също трябва да е вълшебен.

Кристина не пропусна погледа. Също като целувката, тя го бе очаквала. Все пак Ив бе една млада жена, която никой мъж не би пропуснал. А това притесняваше Кристина.

— Принц Бенет, предполагам, не познавате сестра ми Ив.

Бенет вече държеше ръката на Ив. Устните му се спряха на нея само секунда по-дълго, отколкото над ръката на сестра ѝ. А няколко секунди можеха да се окажат дълго време. Той забеляза пуснатата гъста тъмна коса, замечтаните нежни сини очи, широките пълни устни. Бенет лесно отдаваше младото си сърце.

— Приятно ми е да се запозная с вас, Ваше Височество.

Гласът не бе момичешки, а женствен, наситен и тъмен като косата.

— Изглеждаш прекрасно, Ив. — Бри пое ръцете на Ив, за да отблъсне брат си. — Много се радвам, че си тук.

— Всичко е както го описваше. — Ив ѝ отправи неочаквана, поразително въздействаща усмивка, стряскаща, защото бе естествена като слънчев изгрев. — Не успях да го разгледам.

— Значи не бива да бързаш. — Бенет внимателно отмести сестра си настрана. — Аз ще те разведа. Сигурно Бри и Крис имат много

неща да си казват. — С нещо като поклон към другите жени, той поведе Ив навън. — Какво би искала да видиш първо?

— Я виж ти... — Тъй като не знаеше дали да се мръщи, или да се смее, Бри гледаше след тях. — Бенет никак не си губи времето.

— Нито пък Ив. — Кристина потропна с крак, но след това забрави за тях. Все пак не можеше вечно да бди над сестра си. — Много ли си заета?

— Не много — отвърна Бри и наум преподреди програмата си. — Утре ще ми остане време да се изкъпя.

— Тогава да отиваме да се къпем веднага. — Кръстина я хвана под ръка. — Може ли да пием чай и да похапнем сладки в твоя апартамент? Както обикновено? Не мога да повярвам, че мина цяла година. Имаме да наваксваме толкова много неща.

Само да знаеш, мислеше Бри, докато вървеше по коридора.

— Разкажи ми за Рийв — настоя Кристина, след като си избра глазирана розова сладка от подноса.

Бри упорито разбъркваше чая си, въпреки че бе забравила да си сложи захар.

— Не знам какво да ти кажа.

— Всичко — заяви театрално Кристина. — Направо не ме сдържа от любопитство. — Тя изхлузи обувките си и сви крака под себе си. Напрежението от полета вече се разсейваше. Ала бе успяла да забележи, че Бри не бе никак спокойна. Отначало почти пренебрегна този факт и го отдаде на предстоящия бал. — Не е нужно да ми казваш как изглежда. — Тя размаха сладката, останала наполовина, а след това я пхна в устата си. — Кое то и списание да взема, снимката му е там. Забавен ли е?

Бри се замисли за деня на лодката, за разходките с кола, на които понякога ходеха покрай брега. Сети се и за официалните вечери, на които трябваше да присъстват, когато той прошепваше на ухото ѝ нещо грубо, но свършено точно.

— Да. — Отговорът я накара да се усмихне. — Забавен е. И е силен. Умен и доста арогантен.

— Добре си се подредила — измърмори Кристина, докато наблюдаваше лицето на приятелката си. — Радвам се за теб.

Бри се опита да се усмихне, но не ѝ се удаде. Затова вдигна чашата.

— Скоро ще се запознаете и сама ще го прецениш.

— Ммм... — Кристина огледа подноса с елегантните сладки, направи си мислено забележка, но въпреки това си избра нова. — Това е едно от нещата, които ме притесняват.

Бри веднага застана нащрек и остави чашата.

— Притеснява ли те?

— Ами да, Бри. Къде се запознахте? Не мога да повярвам, че си срещнала този страхотен, умен, арогантен мъж миналата година, докато си била в Щатите, а след това прекара при мен цели три дни и не обели нито дума.

— Кралските особи трябва да проявяват дискретност — отвърна небрежно Бри и се престори, че сладките много са я заинтригували.

— Но не чак толкова дискретни — отвърна Кристина с пълна уста. — Всъщност спомням се, че ми разказваше, и то много добре си го спомням, че в живота ти няма никой и че не се интересуващ кой знае колко от мъже. Аз се съгласих на драго сърце, защото тъкмо бях приключила една ужасна връзка.

Бри усети, че затъва по-дълбоко.

— Май не съм била особено сигурна нито в моите чувства, нито в неговите...

— И как така изведнъж се получи от разстояние?

— Връзката тръгва от бащите ни. — Тя веднага изрови нещо, което бе чула Рийв да споменава веднъж, нещо, което почти бе забравила. — Всъщност, запознахме се преди години, тук, в Кордина. На тържеството по случай рождения ми ден.

— Нали няма да ми ги пробутваш, че още тогава си хлътнала по него?

Бри само сви рамене. Как можеше да потвърди или да отрече нещо, за което нямаше представа?

— Хайде, казвай! — Кристина си доля чай. Тъй като идеята ѝ се стори доста примамлива, тя забрави подробностите. — Затова значи, не проявяваше никакъв интерес към всички онези великолепни мъже в Париж. Радвам се за теб.

Кристина постави небрежно, ала нежно ръка върху ръката на Бри. Това бе леко приятелско докосване. Очите на Бри се напълниха

със сълзи и тя с усилие ги потисна.

— Радвам се, че е бил до теб след... — Кристина прекъсна думите си и загуби всякакъв интерес към чая. Спусна крака на земята и отново докосна ръката на приятелката си, но този път по-силно. — Бри, разкажи ми, моля те. В пресата само споменаха нещо бегло. Знам, че не са хванали виновниците и това е наистина нетърпимо.

— Полицията още води разследване.

— Ала не са хванали никого. Ще можеш ли да запазиш спокойствие, докато ги пипнат, защото знам, че аз няма да мога.

— Не. — Тъй като не можеше повече да остане седнала, Бри стана и стисна ръце. — Наистина не мога. Опитах да продължа със задълженията си, но това е, все едно че чакаш и не знаеш какво става.

— О, Бри. — Кристина бе до нея и я прегърна. — Не искам да те насилвам, но ние винаги сме си споделяли всичко. Толкова се страхувах за теб. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, а тя ги изтри нервно. — По дяволите, казах си, че няма да го допускам, ала не мога да се сдържа. Всеки път, когато си помисля какво беше, когато отворех вестник и видех заглавията...

Бри отстъпи крачка назад пред този изблик на чувства.

— Не бива да мислиш повече. Свършено е.

Сълзите преминаха, но остана учудването.

— Извинявай. — Наранена, ала без да е сигурна защо се чувства така, Кристина посегна към чантата си. — Прекалено лесно е да забравиш кой си в действителност и по какви правила трябва да живееш.

— Не. — Разкъсвана между инстинктите и обещанията, Бри се колебаеше. — Не си тръгвай, Крис. Имам нужда... О, боже, трябва да поговоря с някого. — Бри я погледна и реши. — Ние сме добри приятелки, нали?

Учудването и болката се превърнаха в объркване.

— Бри, знаеш, че...

— Не, просто ми кажи.

Кристина отново остави чантата си.

— Ив ми е сестра — каза спокойно тя. — Обичам я. Няма нещо на света, което да не бих направила за нея. Обичта ми към теб не е различна.

Бри затвори очи за момент.

— Моля те, седни. — Тя зачака, а след това се отпусна до Кристина. Пое си дълбоко дъх и разказа всичко на приятелката си.

Кристина може и да бе малко пребледняла, очите ѝ може и да се разшириха, обаче прекъсна Бри само два пъти, за доразяснения. Когато принцесата приключи с разказа си, двете останаха обгърнати в пълно мълчание. Но пък и вулканите си спят кротко.

— Гадна работа.

Изрече думите с бавния си тексаски говор и Бри премигна.

— Моля?

— Гадна работа — повтори Кристина. — В политиката обикновено е така и американците веднага го признават, ала това тук е наистина гадна работа.

Кой знае защо точното, но грубо определение на Кристина накара Бри да се отпусне. Младата жена се усмихна и посегна без да мисли към сладките.

— Не мога да обвиня политиката. Все пак самата аз дадох съгласие.

— А какво друго можеше да направиш, за бога? — Възмутена, Кристина стана и се приближи до малък шкаф. Откри, че много ѝ се иска да счупи нещо. Каквото и да е. — Била си слаба, объркана и уплашена.

— Да — съгласи се Бри. — Да, така беше. — Наблюдаваше как Кристина порови в шкафа и измъкна невероятно красива и изящна гарафа.

— Имам нужда от едно бренди. — Без много официалности, Кристина си наля. — За теб?

— Ммм... — Бри само кимна в знак на съгласие. — Нямах представа, че това е било там.

Кристина разсипа малко бренди до чашата, изруга и го забърса с ръка.

— Ще си спомниш. — Върна се при приятелката си, очите ѝ ясни и прями, докато подаваше чашата на Бри. — Ще си спомниш, защото си невероятен инат.

Бри повярва истински за пръв път. С нещо като облекчение тя докосна с чашата си чашата на Кристина.

— Благодаря.

— Ако не ме бяха разубедили, щях да съм тук още преди седмици. — Кристина промърмори нещо неразбираемо под носа си и седна на облегалката на канапето. — И баща ти, и този Лубе, и великолепият Рийв Макджий трябва да бъдат вързани, подредени един до друг и нашибани с камшици. Ще ми се и на тримата да им кажа какво мисля по въпроса.

Бри се изсмя в чашата с бренди. Точно от това имаше нужда, усети тя, да изпита нещо различно от свирепата решимост на мъжете, които я обичаха, защитаваха и закриляха.

— Мисля, че си в състояние да го направиш.

— И още как. Учудена съм, че ти още не си го направила.

— Всъщност направих го.

— Така вече може.

— Бедата е, че баща ми върши това, което смята, че е най-доброто за мен и за страната. Лубе върши най-доброто за страната. Не мога да виня нито единия, нито другия.

— Ами Рийв?

— Рийв ли? — Бри вдигна поглед от чашата. — Влюбена съм в него.

— Олеле — успя да изрече Кристина, докато се взираше в лицето на Бри. Вече бе решила, че ще остане в Кордина, докато всичко си дойде на мястото. Сега вече бе убедена в правотата на решението си. — Е, поне това е истинско.

— Не. — Тя не си позволи да погледне пръстена. — Само моите чувства са истински. Останалото е точно както ти го разказах.

— А това не е никакъв проблем.

Въпреки че не търсеше съжаление, Бри очакваше поне малко съпричастност.

— Не е ли?

— Не, разбира си. Щом го искаш, спечели го!

Лицето на Бри се озари от весела искрица.

— Така ли? И как да стане?

Кристина отпи бърза глътка.

— Ако не си спомняш всички мъже, които се налагаше да изриваш изпод краката си, аз нямам намерение да ти опреснявам паметта. Няма да се отрази никак добре на самочувствието ми. Както и

да е, дори не си заслужава да ги споменаваме. — Тя отново докосна с чашата си чашата на Бри.

— За кого говориш?

— За мъжете. — Кристина кръстоса крака и погледна пръстите си. — Не го заслужават. Гадняри, от първия до последния.

Кой знае защо, на Бри ѝ се стори, че този разговор са го водили и преди. В гърлото ѝ забълбука смях.

— Абсолютно всички ли?

— Абсолютно всички, Бог да се смили над тях.

— Крис... — Този път Бри протегна ръка. — Радвам се, че дойде.

Крис се наведе и докосна бузата ѝ.

— И аз. Сега защо не дойдеш в моята стая, за да ми помогнеш да изберем нещо умопомрачително за вечерята утре?

Когато Рийв влезе в апартамента ѝ, нея я нямаше. Видя, че в подноса не бе останала нито една сладка, забеляза, че чаят бе изстинал. Не пропусна и чашите за бренди. Интересно, помисли си той. Знаеше, че Бри пие много малко, а през деня почти никога. Реши, че или е била много спокойна, или превъзбудена.

Казаха му, че бе с Кристина Хамилтън от хюстънския клон на фамилията Хамилтън. Рийв се отпусна на пети и огледа отново уликите, останали от чаеното пиршество. Той вече бе проверил внимателно старата приятелка на Бри от университета. Беше минало времето, когато можеше да си позволи да остави нещо на случайността. Звънна на приятел в окръг Колумбия, който му дължеше услуга, и разбра за Кристина Хамилтън всичко, от рождената ѝ дата, до наличността в банковата ѝ сметка. Не откри обаче нищо тайно или скрито. Въпреки това се почувства неловко.

Не точно неловко, призна Рийв пред себе си, докато оглеждаше дневната от апартамента на Бри. Ревнуваше. Ревнуваше, защото тя бе прекарала времето си с някой друг. Та това беше смешно. Не му бе приятно да си мисли, че бе така привързан към някоя жена, та не можеше да понесе мисълта, че са били разделени цял един следобед. Не му бе приятно, че бе неразумен, нито пък че бе така хлътнал.

Тук ставаше дума за нейната безопасност, напомни си той. Чувствата му към нея бяха обвити в загриженост. Това бе напълно естествено, ала усещането не бе никак приятно. Когато вече нямаше за какво да се чувства загрижен, сигурно и чувствата му щяха да се променят. Беше логично. А и сигурно щеше да бъде най-добре. Но, каза си кисело Рийв, едва ли.

Дори и в този момент усещаше мириса ѝ, въпреки че стаята бе наситена с аромата на цветята във вазите. Усещаше го, този изключително женствен, сексапилен и много френски аромат, който обикновено се стелеше около нея. Представи си я как седи на канапето и отпива чай, гризва някаква сладка с удоволствие, а може би дори без да я забелязва. Бри ядеше толкова малко.

Имаше и напрежение. Знаеше го със сигурност и го мразеше. Щеше да се чувства като измамница, докато говореше със старата си приятелка, която сега бе непознат за нея човек.

Затова ли всичко бе така осезаемо, чудеше се той. От всички в живота ѝ Рийв бе единственият, с когото тя не бе имала общо минало, което да си спомня. Не ги свързваха години, които да ги сближават или отчуждават. Съществуваше само настоящето.

И онази единствена нощ преди, когато бе танцувал с нея валс на лунната светлина.

Идиот! Прокара ръка през косата си. Беше пълен идиот, щом си въобразяваше, че дори и без амнезията Бри щеше да си спомня няколко танца с мъж на шестнадесетия си рожден ден. И то само защото той никога не бе забравил. Никога не успя да забрави. Дали е бил влюбен в нея през всичкото това време? Или само в образа ѝ?

Рийв взе една обеща, която бе свалила и зарязала небрежно на масичката. Беше елегантна, златна, с диаманти. Едновременно сложна и семпла, тя се променяше, когато я обърнеш, също като жената, която я носеше. Също като жената. Той я завъртя между пръстите си и се зачуди дали не бе просто образът, който го бе пленил.

Знаеше прекалено много за нея, помисли си Рийв. Прекалено много подробности, които не му бе работа да знае. Обичаше водата във ваната прекалено гореща, събираше стари снимки на хора, които никога не бе познавала. Някога бе имала тайната мечта да танцува с кралския балет. На петнадесет се бе чудила дали не е влюбена в младия градинар.

Беше научил преди нея всички тези подробности от живота ѝ. Беше ги откраднал от нея, от дневниците на момичето, които прочете, за да си свърши работата. Когато Бри си спомнеше всичко и когато отново го погледнеше, колко ли щеше да го презира за натрапничеството?

Знаеше как двамата похитители бяха променили живота ѝ, как бяха откраднали миналото ѝ. Знаеше кои са и защо го бяха сторили. Заради нея се сдържаше да не ѝ разкрие истината. Можеше само да я наблюдава и да бди над нея. А когато тя узнаеше всичко, когато отново го погледнеше, колко ли щеше да го презира заради скритите истини?

Ала как да ѝ разкрие, че двама души, които са непрестанно до нея, двама, на които има доверие, са заговорничели срещу нея? Използвали са я. Истината можеше и да облекчи неговото съзнание, но как ли щеше да се отрази на Бри?

Вече бе минало времето, когато можеше да рискува.

Чу, че вратата на спалнята се отваря и остана с обещата в ръка.

— Да, благодаря ти, Бернадет. Моля те само да ми напълниш ваната. Аз сама ще се погрижа за косата си. Тази вечер ще вечеряме в семеен кръг.

— Добре, Ваша Светлост.

Чу как прислужницата тихо влезе в банята, а след това водата се заизлива като водопад в порцелановата вана. Представи си как Бри се съблича. Бавно. Разкопчава дизайнерската блуза, с която я видя тази сутрин. Странно, реши той. Беше я наблюдавал как се облича сутрин след прекараните заедно нощи. Ала никога не я бе виждал как се съблича. Когато идваше при нея, тя вече бе в халат или по нощница. Или пък го очакваше гола в леглото.

Внезапен подтик го накара да остави обещата и да пристъпи към спалнята.

Бри стоеше пред огледалото, но още не си бе свалила дрехите. На тоалетката имаше малка порцеланова кутия с вдигнат капак. Извади от нея фиби и си вдигна косата. Мислеше за нещо, ала както забеляза Рийв, не за това, което вършеше в момента. Очите ѝ бяха съсредоточени в отражението ѝ. Усмиваше се леко, сякаш бе довольна. Не се случваше често да се усмива така.

Прислужницата влезе, за да извади халат от гардероба. Дори и да бе забелязала Рийв на вратата към хола, тя с нищо не го показа. Остави

халата на леглото, когато Бри забождаше последната фиба.

— Благодаря ти, Бернадет. Няма да имам повече нужда от теб тази вечер. Утре — продължи тя с бърза усмивка — ще те изтощя.

Прислужницата направи реверанс. Рийв чакаше. Момичето затвори безшумно вратата след себе си. Той продължаваше да чака. Бри затвори кутията и прокара пръст по порцелана. С тиха въздишка тя събу обувките си и се протегна със затворени очи. Обърна гръб на огледалото, отиде до малък шкаф и включи компактдиска, скрит там. Зазвуча тиха омайна музика. Тя бе като примамливите звуци, в които се заслушваш през отворен прозорец в някоя гореща лятна нощ. Младата жена разкопча спретнатия сив панталон и го пусна на пода, а след това го прекрачи. Докато Рийв я наблюдаваше, Бри се наведе, вдигна го и прокара ръка, за да го приглади, след което го остави на леглото.

Заслушана в музиката, тя разкопчаваше едно по едно копчетата на блузата си. Отдолу бе с перленосиво копринено бельо без никакви дантели. Късият комбинезон бе гладък като кожата ѝ, изключително фин. Бри смъкна първо едната тънка презрамка от рамото си и тогава Рийв пристъпи напред.

— Габриела.

Ако не бе познала гласа му, щеше да трепне или да възкликне от изненада. Обърна се бавно, защото бе уловила нуждата, прозвучала в името ѝ. Той бе в стаята и тя усети топлината, която се излъчваше от него, топлина, която я възбуди веднага. Рийв не помръдна, само я наблюдаваше, но на нея ѝ се стори, че докосва всеки сантиметър от тялото ѝ. Слънцето бе все още силно и лъчите му огряваха стаята, ала мислите ѝ вече се бяха превърнали в нощ. И възбуда.

Без да каже и дума, Бри протегна ръка.

Без да каже и дума, той пристъпи към нея.

Разговаряха с докосвания, с шепота на пръстите, с гальовността на дланите. *Ти си моя. Ти си мой. Копнеех за теб.* Устни до устни, безгласно бяха казани стотици неща. *Това е всичко, което исках. Всичко, от което се нуждаех. Ти.*

Тя го съблече, без да бърза. Всеки от тях усещаше как неясната болка се изостря. Беше невероятно. Бри плъзна ризата по раменете му и все още единствената произнесена дума бе името ѝ. В мълчаливо съгласие те се отпуснаха на леглото.

Рийв не бе имал представа, че някоя жена можеше да го накара да я желае толкова много. Само като си помислеше за нея, го пленяваше копнеж. Но когато я докосваше... Когато я усещаше, нежна и силна до себе си, това го караше да забрави, че има цял един живот преди нея.

Прокара пръсти по коприната и усети нейното потръпване. Кожата ѝ и коприната се плъзнаха до тялото му. *Искушение*. Ръцете ѝ се движеха по него в търсене на удоволствие, готови да го дарят с удоволствие. *Страст*. Целувката им продължаваше вечно, докато и двамата бяха обвити от сладкото усещане. *Отдаване*.

Бри усети, че няма сили, че бе съвсем слаба от изпитаното чувство на безмерна радост. Той не можеше да не я последва на мястото, към което го отвеждаше целувката. В нея.

Коприната бе отметната настрана само с един замах на ръката му. Когато се плъзна в нея, страстта им бе нежна, безвременна. Тя дишаше на пресекулки. Неговите мускули горяха, отпускаха се и се стягаха. Движеха се заедно. Никой от двамата не водеше, никой не следваше, защото и двамата бяха като обсебени.

Ръцете ѝ стискаха силно раменете му, пръстите му се бяха вплели в косата ѝ. Погледите им се срещнаха, когато ритъмът им последва знойната музика, заляла стаята.

Не ставаше въпрос за контрол, негов или неин, а за настроение. За наслаждение. За безкрайност. Рийв нямаше да може да опише завладялото го чувство, чувство, което го покори, обгърна, ала можеше да опише и в най-незначителни подробности как слънцето си играеше в косата ѝ, как удоволствието променяше очите ѝ.

Бри щеше винаги да помни този миг. Дори и всичко да ѝ бе отнето повторно, тя бе сигурна, че този момент щеше да се запази с кристална яснота.

Нямаше проблисъци, нито пък ненадеен прилив на бързина и отчаяние. Те се издигнаха заедно, сладко, леко, изящно. Беше готова да заплаче пред красотата на мига, но само се усмихна, когато устните му докоснаха нейните.

Лежаха удобно отпуснати, замечтани, мигът да продължи още и още. Последните вечерни слънчеви лъчи отмираха. Ако не бяха задълженията им, можеха да останат така до сутринта.

— Липсваше ми.

Бри учудено вдигна глава от рамото му, за да може да огледа профила му.

— Наистина ли?

— Днес почти не съм те виждал. — Не се почувства глупаво, че изказа това, за което си мислеше. Усмихна се леко и я погали по косата.

— Мислех си, че може да наминеш към балната зала.

— Идвах два пъти. Беше заета. — И в безопасност, добави мълчаливо той. Трима от работниците носеха пистолети под работното облекло.

— Утре ще е още по-зле. — Изпълнена със задоволство, тя се сгуши в него. — Само за цветята ще са нужни часове. А и виното, и другият алкохол, музикантите. И хората.

Бри замълча. Без да се замисля, Рийв я притисна до себе си.

— Нервна ли си?

— Малко. Ще има толкова много лица, толкова много имена. Чудех се...

— Какво?

— Знам колко е важен този бал както за ПДИ, така и за Кордина. Чудех се дали въпреки това не мога да го отменя.

— Направила си повече, отколкото всеки друг. — Не му беше приятно. — Просто се успокой и приеми нещата такива, каквито са. Постъпи така, както чувстваш, че е правилно, Бри.

За момент тя замълча, а след това си призна:

— Вече го направих. — Намести се така, че да може да го гледа право в очите. — Разказах всичко на Кристина Хамилтън.

Той понечи да каже нещо, ала се възпря. Усети, че Бри очаква критиката му. Нетърпението му, дори гнева му. В погледа ѝ прочете както дързост, така и извинение.

— Защо? — Това бе просто въпрос, не обвинение. Почти долови облекчението ѝ.

— Не можех да я лъжа. Може и да не си спомням, но мога да чувствам. Усетих нещо у нея, нещо, от което имам нужда. — Тя замълча и въздъхна отчаяно. — Ще решиш, че съм глупачка.

Рийв се поизправи, за да бъде до нея.

— Няма. — За да подчертае готовността си да я подкрепи, покри ръката ѝ с длан. — Кажи ми какво си усетила.

— Имах нужда да поговоря с жена. — Бри въздъхна дълбоко, а след това отново го погледна. Косата ѝ бе разрошена, една предизвикателна грива над голите рамене. По лицето ѝ все още грееха следите от страстта. И въпреки това не можеше да скрие уязвимостта си. — В живота ми има толкова много мъже. Мили, загрижени, но... — Как да се изрази така, че той да я разбере? Не знаеше как. — Просто имам нужда да поговоря с жена.

Разбира се. Рийв повдигна ръката ѝ към устните си. Защо нито един от тях не се бе сетил? Баща, брат, лекар, любовник... До нея не бе имало никой, който да я подкрепи така, както само представителка на нейния пол би могла.

— Това помогна ли ти?

Тя затвори очи за момент.

— Да. Крис е много специална за мен... Така я почувствах.

— А тя как реагира?

— Каза, че това е гадна работа. — В гърлото ѝ се надигна смях. Звук, който той чуваше толкова рядко. — Крис е на мнение, че и ти, и баща ми, и Лубе, трябва да бъдете нашибани с камшик.

Рийв издаде звук, който можеше да означава както съжаление, така и веселост. Принципно обаче бе съгласен.

— На мен ми се струва здравомислеща жена.

— Такава е. Не мога да ти опиша какво означаваше за мен разговора с нея, Рийв. Тя не гледаше на мен като на болна или шантава или... Не знам.

— Ние така ли гледаме на теб?

— Понякога, да. — Бри отметна коса назад и го погледна умолително, сякаш да я разбере. — Крис ме изслуша, каза си мнението и ме помоли да ѝ помогна да си избере рокля. Всичко бе толкова естествено, толкова лесно, сякаш между нас не зееше цяла пропаст. Просто изведнъж бяхме приятелки отново или все още. Не знам как да ти го обясня.

— Не е нужно да ми обясняваш. Ала ще трябва да поговоря с нея.

Бри изкриви устни.

— О, мисля, че и тя искаше нещо подобно. — Целуна го с лека приятелска целувка. — Благодаря ти.

— Защо?

— Защото не изброи всички онези причини, поради които трябваше да мълча.

— Решението е било твое, Бри.

— Наистина ли? — Тя се разсмя и поклати глава. — Чудя се. Водата във ваната изстива — каза Бри, за да смени темата. — Ти ме разсея.

— Точно така. — Той се усмихна и прокара пръст по гърдата ѝ, за да я усети как потръпва.

— Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми изтъркаш гърба.

— Звучи справедливо. Лошото е, че и аз не успях да се изкъпя.

— Това вече е проблем. — Тя го отблъсна, за да стане. — Веднъж се чудех дали съм споделяла ваната с някого. Доста е голяма. — Гола, огряна от слънцето в гръб, Бри започна да нагласява фибите отново. — А и ни остава повече от час до вечеря.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Блясък. Великолепие. Фантазия. Такъв бе кралският бал, провеждан в многовековния дворец. Елегантност, разкош, изтънченост обединяваха богатите, известните и кралските особи.

Пет кристални полилея разпръсваха светлина. Някои от цветовете дори не можеха да бъдат назовани. Подът блестеше с цвета на узрял мед. Навсякъде имаше сребро, кристал, бял лен и много, безкрайно много цветя. Но дори и те бледнееха пред блясъка на коприните, пред разпръскваните от диамантите искри и красивите гости.

Бри посрещаше гостите и се опитваше да забрави колко бе уморена. Дванадесет часа бе работила без почивка, за да бъде сигурна, че всичко ще бъде доведено до съвършенство. И го беше постигнала. Вече с удоволствие можеше да каже, че не бе хабила напразно нерви. Пепеляшка успя за бала, помисли си тя. Само дето на Пепеляшка не ѝ се бе налагало да се разправя с цветарите.

Навсякъде имаше великолепни дрехи, стелеха се луксозни парфюми, но за нея това бе едно море от лица и един безкраен списък от имена, който не ѝ даваше мира. Баща ѝ бе до нея, облечен в най-официалната си униформа. Тя напомняше на хората, че е бил войник, при това добър. За Бри той приличаше на бог — красив, властен. Далечен.

Покланяха ѝ се. Целуваха ѝ ръка. Разговорите, слава богу, бяха кратки и общи, преди всеки от пристигащите да се насочеше към Рийв и братята ѝ.

Беше се погрижила за подробностите, напомни си тя. И то твърде успешно. И в това бе успяла. Усмихна се на мъжа в черно копринено сако с бяла коса като истинска грива и се сети, че това бе един от най-великите актьори на века, когото английската кралица бе удостоила с благородническа титла. Той пое ръката ѝ, ала я целуна по бузата. Бяха ѝ казали, че я е държал на колене, когато е била бебе.

Ужасена е, мислеше си Рийв. И толкова красива. Не можеше нищо да направи, освен да бъде до нея. Да я защитава, да я подкрепя, колкото и да ѝ бе неприятно. Казал ли ѝ беше някой, че бе успяла да сътвори едно истинско малко чудо, повтаряше си той. Беше мобилизирала силите си, поддържана от надеждата, и се бе отдала на задълженията. Принцеса или не, Бри бе страхотна жена. И за момента бе негова.

Приличаше на принцеса от приказките тази вечер. Също като приказното видение, което бе съхранил отпреди години. В косата ѝ блестяха диаманти и намигаха сред искрящите огнени коси. На ушите си също носеше диаманти, дискретни и фини, диаманти обгръщаха шията ѝ в три реда. Носеше още един на ръката, който си оставаше символ.

Бе оставила огнените им отблясъци да танцуват около нея, а за рокля бе предпочела цвета на леда. Контраст ли бе това, чудеше се Рийв, или се бе постарала да подчертае, че има и двете?

Бяло, снежнобяло, хладен, недосегаем цвят обгръщаше тялото ѝ. Деколтетто обрамчваше искрящите огнени диаманти, набираше се на ръцете ѝ, за да се слее със светлината на мощния блясък на пръстите. Много метри искрящо бяла коприна се стелеха около нея чак до пода. Недосегаема, царствена? Такава беше и така изглеждаше. Но около нея пламтеше огън от страст.

Види ли веднъж един мъж такава жена, нима би могъл да погледне друга след това?

— Видя ли я? — прошепна Бенет толкова тихо, че Рийв едва успя да го чуе.

Той имаше очи само за една жена, ала познаваше добре Бенет.

— Коя?

— Ив Хамилтън. — Бенет издаде одобрителен гърлен звук. — Направо фантастична.

До него Александър плъзна поглед през множеството, но в погледа му не пролича одобрение. Тя бе в наситеночервена рокля, изрязана изящно, дори консервативно. Цветът нашепваше едно, стилът — съвсем друго.

— Та тя е още дете — промърмори той. Намери я за прекалено зряла за възрастта ѝ и прекалено интелигентна за дете.

— Имаш нужда от очила — каза му Бенет, а след това се усмихна и целуна ръка на една богата вдовица. — Или от витамини.

Пристигащите гости сякаш нямаха край. Бри изтърпяваше всичко, като си напомняше колко много означава балът за благотворителната ѝ дейност. Когато и последната черна папионка и лъскава рокля преминаха покрай нея, тя бе готова да въздъхне от облекчение.

Все още не бе настъпил краят, ала щом зазвучеше музиката, Бри можеше да си позволи едно малко бягство.

Оркестърът си знаеше работата. Само едно кимване им бе достатъчно, за да засвирят първия валс. Тя подаде ръка на Рийв. Той щеше да открие бала с нея за пръв и последен път. Остави се на ръцете му и на музиката да я водят. Рано или късно щеше да удари полунощ и сънят щеше да приключи.

— Красива си.

Вихреният танц ги водеше под светлините.

— Модистката ми е гениална.

Рийв стори нещо, което и двамата добре знаеха, че не е твърде приемливо. Целуна я.

— Нямах това предвид.

Бри се усмихна и забрави умората.

Принц Арманд покани на танц сестрата на крал в изгнание. Александър избра далечна братовчедка от Англия. Бенет поведе Ив Хамилтън към дансинга. И така, балът започна.

Всичко бе като истинска магия. Хайвер. Френско вино, цигулки. Петролни магнати се бяха смесили с благородниците. Височайшите дами си разменяха клюки с известни личности. Бри знаеше, че бе нейно задължение да танцува с тези, които я канят, и да забавлява гостите, но ѝ бе приятно, когато откри, че може и да се забавлява.

Докато танцуваше с доктор Франко, вдигна поглед към него и се разсмя.

— Опитвате се да ми премерите пулса.

— Глупости — отрече веднага той, въпреки че се бе опитал да направи точно това. — Не е нужно да съм лекар, за да разбера само с един поглед, че всичко е наред.

— Сама започвам да мисля, че скоро ще съм съвсем добре.

Пръстите му лекичко я стиснаха.

— Има ли нещо ново?

— Сега не е приемното ви време — отвърна с усмивка тя. — Това не го пише в книгите. Просто го чувствам.

— Значи чакането си е струвало.

Усмивката ѝ угасна за кратко.

— Надявам се.

— Бри изглежда спокойна — отбеляза Кристина, отпуснала леко ръка на рамото на Рийв, докато танцуваха.

— Това, че си тук, ѝ помага.

Тя го стрелна с поглед. Въпреки че вече се бе погрижила да си поговорят на четири очи, той не бе успял да я умилостиви.

— Щеше да е от още по-голяма полза, ако бях дошла по-рано.

Рийв я харесваше, въпреки острия ѝ като на пепелянка език.

— Още ли си на мнение, че трябва да бъда нашибан с камшици?

— Мисля по въпроса.

— Искам това, което е най-добро за нея.

Крис го погледна проникателно за момент.

— Трябва да си голям глупак, ако още не си разбрал какво е най-доброто за нея.

Бри се промъкваше умело между двойките и малките групички. Джанет Смидърс стоеше дискретно в един ъгъл с чаша вино в ръка.

— Джанет! — Бри ѝ махна с ръка да не прави реверанс. — Страхувах се, че си решила да не идваш.

— Закъснях, Ваша Светлост. Имаше малко работа, която исках да свърша.

— Никаква работа тази вечер. — Дори когато я хвана за ръката, Бри оглеждаше множеството, за да намеря подходящ партньор за танц за секретарката си. — Изглеждаш великолепно — добави тя.

Роклята на Джанет бе семпла и дискретна, ала ѝ придаваше някаква тежест.

— Ваша Светлост. — Лубе застана до нея и ѝ се поклони. — Госпожице Смидърс.

— Господине. — Бри се усмихна и реши, че той бе решението на въпроса.

— Балът е истински успех, както винаги.

— Благодаря. Върви добре. Съпругата ви е изумителна.

— Да. — Усмивката му разкри гордост и удоволствие. — Само че ме изостави. Надявах се Ваша Светлост да ме съжали и да потанцува с мен.

— Разбира се. — Бри отпи от виното, а след това с удоволствие забеляза, че Александър бе само на една ръка разстояние. — Само че обещах на брат си да танцувам с него. — Подръпна го за ръкава и го погледна остро, а след това се извърна към секретарката. — Сигурна съм, че за госпожица Смидърс ще бъде истинско удоволствие да потанцува с вас, нали, Джанет?

Успешно изпълни мисията си. Доволна, че бе подтикнала секретарката да потанцува, Бри пое ръката на Александър.

— Това не бе много умно — изтъкна той.

— Да, но свърши работа. Не искам да я гледам как се свива в ъгъла цяла вечер. Сега някой друг ще я покани на танц.

Той вдигна едната си вежда.

— Имаш предвид мен ли?

— Ако трябва. — Тя му се усмихна. — На първо място са задълженията.

Александър се огледа над рамото на Бри. Лекото накуцване на Лубе бе почти незабележимо на дансинга.

— Тя не е очарована, че трябва да танцува с Лубе. Може пък да се окаже, че има вкус.

— Алекс. — Въпреки това се разсмя. — Както и да е, още не съм ти казала колко си хубав. И ти, и Бенет... Къде е Бенет?

— Монополизира е малкото американче.

— Малкото... А, искаш да кажеш Ив? — Бри повдигна едната си вежда, усетила неодобрението му. — Не е чак толкова малка. Всъщност струва ми се, че е на възрастта на Бенет.

— Би трябвало да се сеща, че не е редно да флиртува така отявлено с нея.

— Доколкото забелязвам, му се отвърща по същия начин.

Той сви пренебрежително рамене.

— Сестра ѝ би трябвало да я държи по-изкъсо.

— Алекс! — Бри изви очи към тавана.

— Добре, добре. — Въпреки това той заоглежда залата, докато погледът му попадна на фината брюнетка в яркочервена рокля. И се загледа в нея.

Тя загуби представа колко танца бе изтанцувала, от колко чаши вино бе отпила, колко случки и смешки бе изслушала. Значи, било е глупаво да се притеснява. Всичко ѝ бе като в мъгла, както винаги става в подобни случаи. Беше ѝ приятно.

Стана ѝ още по-приятно, когато се отпусна в ръцете на Рийв за още един валс.

— Прекалено много хора — прошепна на ухото ѝ той. Бавно и умело я поведе към вратата на терасата. Там затанцуваха на лунната светлина.

— Великолепно е. — И тук имаше цветя, кремави, с аромат на ванилия. Пое аромата, смесил се с парфюмите. — Наистина е великолепно.

— Една принцеса трябва винаги да танцува под звездите.

Бри понечи да се разсмее, докато го гледаше, ала нещо нахлу в нея. Лицето му ѝ се стори странно, сякаш се отдалечи и замъгли. Не беше сигурна. По-млад ли беше? Не бе сигурна. Очите му бяха пооткрити, не толкова предпазливи. Ароматът на цветя също бе друг. Рози, горещи влажни рози.

Светът посивя. За момент музиката изчезна, изчезнаха и парфюмите, и светлините. Тогава най-сетне тя бе в ръцете му.

— Бри... — Бе готов да я поеме на ръце, да я отнесе до някой стол, но тя го спря.

— Не, добре съм. Само ми се замая главата за момент. Беше... — Бри спря и се загледа в лицето му, сякаш го виждаше за пръв път. — Бяхме тук — прошепна тя. — Ти и аз, точно тук, на рождения ми ден. Танцувахме валс на терасата и покрай стената бяха наредени саксии с рози. Беше горещо, задушно. След танца ти ме целуна.

И аз се влюбих в теб. Ала Бри не изрече думите на глас, само го гледаше. Беше се влюбила в него на шестнадесет години. Сега, след толкова време, нищо не се бе променило. Всичко се бе променило.

— Ти си спомняш. — Тя трепереше и затова Рийв я притисна до себе си.

— Да. — Гласът ѝ бе толкова тих, че той се приведе над нея. — Спомням си. Спомних си теб.

Знаеше, че не трябва да настоява и затова заговори внимателно:

— Нещо друго? Спомняш ли си нещо друго, освен онази нощ?

Бри поклати глава и бе готова да се отдръпне. Болеше, откри тя. Споменът болеше.

— Не мога да мисля. Имам нужда... Рийв, имам нужда от няколко минути. Да остана сама за няколко минути.

— Добре. — Той погледна към балната зала, пълна с хора. Никога нямаше да успее да се промъкне. Замисли се и я поведе по терасата към друга врата. — Ще те отведе в твоята стая.

— Недей. Кабинетът ми е по-близо. — Трябваше да полага усилие за всяка крачка. — Имам нужда от няколко минути, за да седна и да помисля. Там никой няма да ме безпокои.

Отведе я там, защото бе по-близо и защото щеше по-бързо да се върне за лекаря. Така щеше по-бързо да каже на Арманд, че паметта ѝ се връща и че могат да предприемат следващата стъпка. Арестите трябваше да бъдат извършени безшумно.

Охраната бе отлично обучена, каза си Рийв. Дори нямаше да забележи, че има някой, ако Арманд не му бе обяснил, че Бри бе под непрекъснатото наблюдение не само на Рийв, но и на други.

Кабинетът бе тъмен, ала когато той понечи да запали лампите, тя го възпря.

— Моля те, недей. Не искам светлина.

— Хайде, ела, ще поседя с теб.

Бри отново се възпротиви.

— Рийв, имам нужда да остана сама.

Трябваше да положи усилие, за да не се почувства отхвърлен.

— Добре, Габриела, но ще повикам доктора.

— Щом трябва. — Ноктите ѝ се впиваха в дланите, докато се стараеше да запази контрол. — Ала първо ми дай малко време.

Ако гласът ѝ не го бе предупредил, той щеше да я прегърне.

— Стой тук, докато се върна. Почивай.

Тя изчака Рийв да затвори вратата. След това легна на малкото канапе в ъгъла на стаята не защото бе уморена, а защото нямаше сили да остане седнала.

Толкова много чувства. Толкова много спомени се блъскаха, за да пробият навън, всички заедно. Мислеше си, че когато си спомни, ще бъде истинско облекчение, сякаш някой отпускаше юздите, с които е била стегната главата ѝ. Но всичко това ѝ причиняваше болка, измъчваше я и я плашеше.

Сега вече си спомняше майка си и погребението. Вълна след вълна след вълна от мъка. Отчаянието, и нейното, и на баща ѝ, и това, как се бяха притискали един до друг. Спомни си една Коледа, когато Бенет ѝ подаря някакви смешни чехли със слонски хоботи. Спомни си фехтовката с Александър и яда си, когато той я обезоръжи.

И баща ѝ, протяга ръце към нея, и тя се сгушва на скута му, за да поплаче. Баща ѝ, толкова горд, толкова честен, толкова прям. На първо място владетел, ала Бри бе приела тази истина. Може би затова се бе влюбила в Рийв. Той също бе на първо място владетел — на собствения си живот, на собствения си избор.

Не съзнаваше, че плаче, докато спомените се редяха един след друг. Сълзите ѝ се стичаха тихо в тъмнината. Тя затвори очи и за малко не заспа.

— Слушай ме внимателно.

Шепотът я разбуди. Бри тръсна глава. Ако това бе спомен, не го искаше. Но долови същия шепот отново.

— Трябва да стане тази нощ.

— Аз пък ти казвам, че няма да се получи.

Това не е спомен, осъзна смътно тя, и въпреки това си остава спомен. Гласовете бяха вече близо, чуваха се сега, идваха от мрака. Влизаха през прозорците, които бяха отворени към терасата. Беше ги чувала и преди. Сълзите ѝ пресъхнаха. Беше ги чувала и преди в мрака. Този път ги позна.

Как бе могла да е толкова сляпа? Толкова глупава? Бри се изправи бавно и внимателно, за да не вдига шум. Да, спомняше си, позна ги. Паметта ѝ се бе върнала, ала вече нямаше болка, нямаше страх. Само ожесточен гняв.

— Ще следваме плана абсолютно точно. Щом я изведем, ти я връщаш в колибата. Ще използваме по-силен опиат и ще я държим вързана. Няма да има никакъв пазач, който да допуска фатални грешки. Точно в един принцът ще получи известие. Докато е в балната зала, ще научи, че дъщеря му е отвлечена отново. И ще знае, че трябва да плати, ако иска да си я върне.

— Дебок.

— И пет милиона франка.

— Ти и твоите пари. — Гласът беше приглушен, изпълнен с отвращение и идваше от съвсем близо. Бри прецени разстоянието до

вратата и разбра, че трябва да изчака. — Парите не означават нищо.

— За мен ще бъде удоволствие да знам, че Арманд трябва да ги плати. След всички тези години и след толкова много време най-сетне ще получа възмездие.

— Отмъщение. — Гласът го поправи тихо. — А отмъщението никога не трябва да се ръководи от емоциите. Щеше да е много по-разумно да го убиеш.

— Много повече задоволство изпитах, докато го наблюдавах как страда. Ти свърши своята част и гледай да я свършиш добре, иначе Дебок си остава в затвора.

— Аз ще свърша моята част. И двамата ще получим това, което искаме.

Те се мразят, осъзна Бри. Как не бе забелязала преди? Сега бе толкова очевидно, а бе говорила и с двамата и не бе усетила дори за миг.

Седеше, без да помръдва, и слушаше. Но освен стъпките, които се отдалечиха, не долови нищо друго. Бяха използвали и нея, и баща ѝ. Нея я бяха използвали, за да демонстрират загриженост и дори обич. Нямаше да позволи да бъде използвана отново.

Въпреки това тя се движеше съвсем тихо през стаята. Ще открие баща си и ще ги изобличи и двамата. Няма да я отвлечат отново. Натисна бравата и отвори вратата. Откри, че не бе сама.

— О, Ваша Светлост... — Леко притеснена, Джанет отстъпи крачка назад и направи реверанс. — Нямах представа, че сте тук. Има едни документи...

— Нали ти казах никаква работа за тази вечер.

— Да, Ваша Светлост, но аз...

— Дръпни се.

Тонът ѝ я издаде, защото зад студенината прозираше неподозирен гняв.

Джанет не се колеба. От семплата си чанта извади малък смъртоносен пистолет. На Бри дори не ѝ остана време да реагира.

Без много шум Джанет се обърна и насочи пистолета към охранителя, който се показа от сенките с вдигнато оръжие. Тя стреля първа и въпреки че звукът бе съвсем приглушен, той падна. Когато се втурна към мъжа, Бри усети как дулото се опира в стомаха ѝ.

— Ще те прострелям в корема и ще умреш много бавно и много болезнено.

— Има още хора от охраната — заяви възможно най-спокойно Бри. — Те са из целия дворец.

— Тогава, освен ако не искаш още нечия смърт да ти тежи на съвестта, ще трябва да ми сътрудничиш. — Джанет знаеше само едно, че трябва да отведе принцесата от коридора, преди да се бе появил някой. Не можеше да рискува да се насочи към балната зала. Вместо това тласна бързо Бри напред.

— Никога няма да успееш да ме изведеш от територията на двореца, без те видят — предупреди я Бри.

— Няма значение дали ще ни видят. Никой от охраната няма да посмее да стреля, докато държа пистолет, опрян в главата ти. — Планът ѝ се бе разпаднал, а и нямаше как да уведоми съучастника си. Нямаше да им се удаде да извлекат упоената безволева Бри през някой тъмен страничен вход, охраняван от човек, на когото вече са платили. Нямаше да успеят да я напъхат тихо в багажника на колата, която ги очакваше.

Планът им бе дързък и подреден. А сега вече Джанет не разполагаше с нищо.

— Какво смяташе да правиш?

— Трябваше да ти предам тайно съобщение, че американецът иска да говори с теб в стаята ти. От него щяхме да се отървем. След като дойдеше, те очакваше спринцовка. Останалото щеше да мине лесно.

— Вече не е толкова лесно. — Бри не потръпна, докато слушаше с каква лекота Джанет говори за убийството на Рийв. Нямаше да си позволи да трепери. Вместо това се насили да мисли, докато Джанет я отвеждаше към вратите на терасата. Към мрака.

— Толкова е красиво! — Ив бе решила да престане да се прави на изтънчена дама и да се забавлява. — Сигурно е чудесно да живееш в дворец всеки ден.

— Това е домът ми. — Бенет бе обгърнал раменете ѝ с ръка, докато се взираха надолу. — Знаеш ли, никога не съм ходил в Хюстън.

— Изобщо не прилича на тук. — Ив си пое дълбоко дъх, преди да се обърне и да го погледне. Толкова е красив, помисли си тя. Толкова сладък. Съвършеният кавалер за тази прекрасна вечер в късната пролет, мислеше си момичето, и въпреки това...

— Радвам се, че съм тук — каза бавно Ив. — Само че май принц Александър не ме харесва.

— Алекс ли? — Бенет сви рамене. Нямаше намерение да си губи времето с Алекс, когато до него под лунната светлина бе едно красиво момиче. — Просто е малко надут, това е.

Тя се усмихна.

— Ти не си. Чела съм доста... интересни неща за теб.

— И всички са истина. — Той се усмихна и ѝ целуна ръка. — Ала сега съм пленен от теб, Ив... — Бенет прекъсна думите си с кратка ругатня, когато долови стъпките. — По дяволите, толкова е трудно да намериш усамотено местенце тук. — Тъй като не искаше да го притесняват, той дръпна Ив в сянката точно когато Джанет избуца Бри през вратата.

— Няма да мръдна нито крачка, преди да разбере всичко. — Бри се обърна, бялата ѝ рокля бе като светло петно сред сенките. А Бенет забеляза проблясването на пистолета.

— О, господи... — Покри устата на Ив с ръка в момента, в който тя си пое дъх да каже нещо. — Слушай — прошепна той, без да откъсва поглед от сестра си. — Връщаш се в балната зала и довеждаш баща ми, или Алекс, или Рийв Макджий. Ако може, доведи ги и тримата. Нито звук, върви.

Не беше нужно да ѝ се повтаря. Ив също бе видяла пистолета. Тя кимна и Бенет отдръпна ръка. Бързата ѝ мисъл я накара да си свали обувките и да хукне боса и безшумно от тъмната страна на сградата към някаква врата.

— Ако се налага да те убия тук — каза ледено Джанет, — ще бъде доста неприятно и за двете.

— Искам да знам защо. — Бри се притисна към стената. Нямаше представа как ще избяга, но веднъж вече бе успяла.

— Дебок е мой любовник. Искам да си го върна. А заради теб баща ти ще освободи и самия дявол.

Бри присви очи. Джанет Смидърс добре бе прикривала тайната си същност.

— Как успя да се промъкнеш през проверките за безопасност? Всеки, който постъпва на работа в семейството... — Тя се спря. Отговорът бе лесен. — Лубе, разбира се.

За пръв път усмивката на Джанет бе искрена.

— Разбира се. Дебок знаеше за Лубе, за мъжете, които Лубе подкупваше, за да работят както за него, така и за баща ти. Малък натиск, заплахата, че ще бъде изобличен, и видният министър стана невероятно съпричастен. Имаше значение, разбира се, че той мразеше баща ти и гледаше на отвличането като на отмъщение.

— Отмъщение ли? Отмъщение за какво?

— Катастрофата. Нали си спомняш сега? Карал е баща ти. Бил е млад, малко необуздан. Двамата с дипломата са имали незначителни наранявания, докато Лубе...

— Той все още куца — прошепна Бри.

— Не само това. Лубе няма деца, нито пък някога ще има, дори и с младата си жена. Трябва да й каже, ала се страхува, че тя ще го напусне. Лекарите го уверяват, че проблемът му няма нищо общо с катастрофата. Лубе обаче предпочита да мисли друго.

— Затова е помогнал при отвличането, за да накаже баща ми. Това е лудост.

— Омразата те подлудява. Аз, от друга страна, не мразя никого. Само си искам любовника. — Джанет вдигна пистолета и металът отрази лунната светлина. — Аз съм напълно с ума си, Ваша Светлост. Ще ви убия само ако се наложи.

— И ако го сториш, любимият ти ще си остане там, където е. — Бри се изправи и реши да блъфира. — Не можеш да ме убиеш, защото няма да съм ти от полза.

— Самата истина. — Въпреки това отново насочи пистолета. — Даваш ли си сметка колко болезнен може да бъде куршумът, без дори да засегне жизненоважен орган?

— Не! — Разгневен, ужасен и импулсивен, Бенет изскочи от сянката.

И Бри, и Джанет се стреснаха. Двете жени сякаш се вкамениха, когато той се хвърли към пистолета. Почти се бе добрал до него, когато Джанет стреля. Младият принц падна беззвучно.

— О, господи, Бенет! — Бри се отпусна на колене до него. — О, не, не, Бенет... — Кръвта му попи в бялата коприна на роклята ѝ,

докато тя го притискаше. Трескаво се опита да намери пулса му. — Хайде, стреляй — нахвърли се Бри върху Джанет. — Не можеш нищо по-лошо да ми сториш. Ще се погрижа и двамата с любовника ти да се пържите в ада заради това.

— Така и ще стане — заговори тихо Рийв, докато отвсякъде ги заля светлина и ги обкръжиха мъже в униформи, стиснали пистолети.

Джанет наблюдаваше как Арманд се приближава към децата си, а охраната не помръдваше. Тя подаде пистолета си с ръкохватката напред.

— Няма нужда да се прави театър — каза Джанет, когато Рийв пристъпи към нея, за да поеме оръжието. — Аз съм практична жена.

Рийв подаде сигнал и двама мъже я отведоха.

— О, татко — протегна ръце Бри. Арманд бе коленичил до Бенет. — Той се опита да ѝ вземе пистолета. — Бри притисна бузата си до косата на брат си. — Доктор...

— Тук е.

— Стига, стига, Габриела — прозвуча милият, спокоен глас на доктор Франко иззад тях. — Пуснете момчето и ми направете място.

— Няма да го оставя. Няма да...

— Недей да спориш — намеси се немощно Бенет. — В момента така зверски ме цепи главата.

Беше готова да се разплаче, но ръката на баща ѝ я обгърна и тя усети трепета му.

— Добре тогава — каза Бри, докато гледаше как трепкат очите на Бенет. — Ще го оставя да те ръчка и изследва. Господ ми е свидетел, че на мен ми беше дошло до гуша.

— Бри... — Бенет протегна ръка към нея. — Има ли хубави сестри в болницата?

— Десетки — успя да изрече тя.

Той въздъхна и затвори очи.

— Слава богу...

Бри протегна ръка на Александър, а след това се обърна и се отпусна в прегръдките на Рийв. Най-сетне си бе у дома.

ЕПИЛОГ

Беше ѝ обещал да прекарат един ден в открито море. И това бе всичко, каза си Рийв, докато Либерте се носеше с ранния утринен вятър. Имаха само още един ден, преди вълшебната мечта да свърши. Неговата мечта.

Тя за малко не се превърна в трагедия, мислеше си той и още не можеше да се успокои. Въпреки че Лубе го бяха арестували, когато Ив се втурна в балната зала, Бри бе сама с любовницата на Дебок.

— Не мога да повярвам, че всичко свърши — каза тихо Бри.

Докато я наблюдаваше, Рийв също не можеше да повярва. Но те не мислеха за едно и също.

— Свърши.

— Лубе... Почти ми става жал за него. Това бе болестно състояние. — Тя се замисли за красивата му млада жена и за шока, изписан по лицето ѝ. — Докато при Джанет бе мания.

— И двамата бяха използвачи — напomini ѝ той. — За малко не се превърнаха в убийци. И Бенет, и охранителят извадиха късмет.

— Знам. — През последните три дни Бри бе благодарила безброй пъти. — И аз съм убивала.

— Бри...

— Не, вече го приех. Съзнавам какво е. Знам, че съм се крила тъкмо от това, от онези отвратителни самотни дни и нощи в тъмната стая.

— Не си се крила — поправи я Рийв. — Имала си нужда от време.

— Сега вече звучиш като лекарите. — Той нагласи платното така, че да се отправят към малкото заливче. — Струва ми се, че части от паметта ми, както и от чувствата ми, са си все още там. Дори не ти разказах за кафето... Нали Джанет ми каза, че бавачката винаги ми го приготвяла. Мисля, че не ти казах, защото не съм вярвала, че тя е способна на подобно нещо. Не съм могла да повярвам. Връзката ни е била много силна.

— Но Джанет не го е знаела.

— Тя ми обясни как бавачката ми донесла кафето в кабинета в деня на отвличането и ми се накарала. Каза ми, че съм тръгнала веднага, че тя самата ме изпратила до колата и не е имало никаква възможност някой да ми пипа кафето. Това, което пропусна да спомене, бе нещо, което не си спомнях до нощта на бала, че тя взе термоса от ръцете ми и ми връчи цял куп документи за подпис. Тогава е имала достатъчно време да сипе вътре каквото трябва.

— Само че не е предполагала, че възрастната жена е достатъчно проникателна и е отишла при баща ти, за да сподели подозренията си, след като Лубе и братовчедът на Дебок, Хенри, са те прибрали от малката ферма.

— Бог да благослови бавачката. И като се сетя, че тя е бдяла над мен през всичките тези седмици, а пък аз си мислех, че само се суети.

— Баща ти се бе погрижил да си под непрекъснато наблюдение. Той не можеше да рискува Лубе да направи още някой ход.

— Планът на Лубе е щял да успее, ако Хенри не е имал слабост към виното и ако аз не си бях изсипала супата на земята. Ако бях продължила да поемам пълната доза опиат, нямало съм да успея да удържа Хенри и да избия дъските, заковани на прозорците. — Бри сведе поглед към ръцете си. Ноктите й отново бяха свършени. Бяха пострадали, когато се бе опитвала да се измъкне през прозореца. — Вече свърши. Върнах си целия живот.

— И си щастлива. Това е най-важното.

Тя му се усмихна бавно.

— Да, щастлива съм. Знаеш ли, Кристина и Ив ще останат още няколко дни.

— Знам само, че баща ти е готов да издигне паметник на Ив.

— Много сме й задължени — каза му Бри. — Трябва да призная, че ми е приятно да я гледам как се наслаждава на славата.

— Хлапето бе пребледняло като платно, когато влезе в балната зала, ала не започна да се лута и да пелтечи. Разказа всичко точно и ни отведе при вас.

— Така и не успях да ти благодаря. — Лодката се плъзна в заливчето и те спуснаха платната.

— Няма за какво да ми благодариш.

— Но аз искам да ти благодаря. Ти ми даде толкова много, и на мен, и на семейството ми. Никога няма да забравим.

— Вече ти казах, че няма за какво да ми благодариш. — Този път гласът му бе хладен, докато се отдалечаваше.

— Рийв... — Бри се надигна, за да го последва и си пожела да бе толкова сигурна в себе си, колкото ѝ се искаше. — Знам, че не си гражданин на Кордина и затова не подлежиш на нашите закони и обичаи. Въпреки това, имам една молба. — Тя докосна с език горната си устна. — Тъй като до рождения ми ден остават само две седмици, можеш да го наречеш дори кралска молба... Обикновено на членовете на кралското семейство им се изпълнява по някое желание на рождения им ден.

— Желание значи. — Той си извади цигара и я запали. — И какво е то?

Харесваше го такъв, леко раздразнен, малко дръпнат. Но пък щеше да ѝ е по-лесно.

— Годещът ни силно впечатли всички, нали си съгласен?

Рийв се изсмя.

— Да.

— Аз самата трябва да призная, че много обичам диамантения пръстен, който ми подари.

— Задръж го — отвърна небрежно той. — Приеми го като подарък.

Бри сведе поглед към него, а после и към пръстена на дясната си ръка. Повече нямаше да се чуди, каза си тя. Сега чувствата ѝ бяха ясни.

— Така и смятам да направя. — Усмихна се, въпреки че Рийв я погледна хладно. — Знаеш ли, имам доста връзки. Може да се окаже, че ще имаш неприятности с паспорта, с визата, дори с полета за Щатите.

Той метна цигарата си в морето и се обърна към нея.

— Какво намекваш?

— Мисля, че ще бъде много по-простичко, ако се ожениш за мен. И смятам да настоявам.

Рийв се облегна на перилата и я загледа. Сега вече не можеше да разбере изражението ѝ, може би собствените му чувства му пречеха. Тя говореше като принцеса Габриела, хладна, спокойна и самоуверена.

— Така ли?

— Да. Ако сътрудничиш, сигурна съм, че ще постигнем взаимноизгодно споразумение.

— Не ме интересуват взаимноизгодните споразумения.

— Глупости. — Тя пренебрегна думите му, ала дланите ѝ бяха овлажнени. — Може да се окаже възможно да прекарваме по шест месеца в Кордина и шест месеца в Америка — продължи Бри. — Сигурна съм, че във всеки брак трябва да се правят компромиси. Нали си съгласен?

Преговори? Беше провеждал достатъчно преговори като ченге.

— Може би.

Тя преглътна, а след това продължи с небрежно практичен глас.

— Аз, разбира се, имам доста задължения, но след като Александър се ожени, съпругата му ще поеме част от тях. Междувременно това ще бъде все едно като обикновена работа.

Достатъчно, каза си той, подробности и планове. Стига толкова преговори. Искаше нещата да бъдат представени простичко.

— Я давай по-просто. — Пристъпи крачка напред, а тя се отдръпна.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Казвай направо какво искаш и защо.

— Теб — вирна брадичка Бри. — Защото те обичам и защото съм влюбена в теб още от шестнадесетгодишна, откакто ме целуна на терасата сред розите под лунната светлина.

Искаше му се да докосне бузата ѝ, ала не го направи, все още не.

— Вече не си на шестнадесет и това не е вълшебна приказка.

— Не е.

Защо ли се усмихваше? Нима не разбираше колко му се искаше всичко това да е истина?

— В Америка няма да те чака дворец.

— Нали има къща с огромна тераса. — Бри отстъпи още една крачка. — Не ме карай да се моля. Ако не ме искаш, направо кажи не.

Този път говореше като жена, нито прекалено самоуверена, нито хладна и недостъпна. Точно това искаше Рийв.

— Когато беше на шестнадесет и танцувах валс с теб, ми се стори, че е истински сън. — Той пое ръцете ѝ. — Никога няма да го забравя. Когато се върнах и те целунах отново, вече бе истина. Никога не съм желал нещо повече.

Ръцете ѝ стиснаха неговите.

— И аз никога не съм желала друг повече.

— Ожени се за мен, Бри, и седни до мен на терасата. Ако можем да се радваме на тези мигове, мисля, че ще мога да живея с Нейна Светлост принцеса Габриела.

Тя вдигна ръцете му към лицето си и ги целуна.

— Това не е вълшебна приказка, но понякога животът ни позволява да бъдем щастливи завинаги.

Издание:

Нора Робъртс. Мечтата на една принцеса

Америнканска. Първо издание

ИК „Коломбина прес“, София, 2003

ISBN: 954-706-106-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.